

1. Коринћанима

Чак Смит

1. поглавље

Павле представља себе да је аутор заједно са Состеном у првом стиху.

Од Павла вољом Божијом позваног апостола Исуса Христа, и од Состена брата, (1:1)

Име Состен се спомиње у Делима Апостолским са Коринтом. Када је Павле био у Коринту, њега су неки Јевреји довели пред намесника Галиона. Они су оптужили Павла за ствари које се тичу њихове религије. Галион је рекао, „Ако је он крив за издају или нешто што је против власти, онда би ја имао за шта се интересујем, али пошто су у питању ствари ваше религије, зашто ме малтретирате са тиме?“ Он им је онда наредио да изађу напоље и онда су људи који су били тамо претукли Состена, који је био старешина синагоге и могући коловођа ове целе завере против Павла пред Римским валстима.

Ако је у питању исти Состен, онда је интересантно видети да је он у једном моменту био вођа побуне против Павла, а сада је Павлом сапутник. Фасцинантно је да често особе које су под великом осудом Светога Духа, су често особе које су свадљиве против Бога или Хришћана. Понекад су људи веома противнички настројени према Господу, и ми их веома често отпишемо. Помислим да нема шансе да ће они икада доћи до Исуса, али са тиме несхватамо да су они велика љуска која чека да пукне, и они схватају да ће ускоро да пукну и баш се зато веома противе.

Павле повезује своје име са Состеном у уводном поздраву цркви у Коринту. Коринт је био центар светске трговине. Он је био веома раскошан град. Ако погледаш на карту Грчке, видећеш да је јужни део Грчке скоро острво. Грчка се сузи у веома мало сужење у том делу и Коринт се налази баш тамо у том малом сужењу. Само неких 6.5 км. ширине.

И због тога свака трговинска размена између севера ка југу, из Македоније до Ахаје је морала проћи кроз Коринт. Такође је трговина иземђу истока и запада пролазила кроз Коринт јер морнари нису волели да плове поред Матенског рта због ужасних услова. Тако да би они обично пловили до Коринта. Ако су њихови бродови били довољно лаки, они би их извадили из мора и ставили на ваљкове и пренели би их на другу страну и брод би могао да настави да плови ка Птеолију, луци Рима, и исто тако би било када би се брод враћао назад. И са тиме би уштедели на времену. Ако би брод био превелик за транспорт преко копна, они бих га обично истоварили и робу би пренали преко овог уског сужења.

Нерон, видећи предност оваквог морепловства у овом делу, је покушао да сагради канал, али није успео у томе. Али они људи који су саградили Суетски канал, када су завршили са њиме су саградили Коринтски канал, и данас постоји канал који повезује Егејско море са Јадранским. Овај Коринтски канал се користи и данас и пружа велику уштеду у времену и дужини пловидбе за морнаре, само зато што не морају да иду око јужног краја Грчке.

Коринт није био само комерцијални центар. Он је такође био центар филозофске мисли тог дана. Постојао је израз, „Он говори Коринтски,“ што значи да је веома разговетан, прецизан и шаренолик у говору. Ови људи нису били толко заинтересовани за шта кажу, неко како то кажу. Велики таленат и шереноликост је била присутна у њиховом говору. Они су волели говорништво. Њима није било битно шта кажеш докле год си добар говорник. Њих је привлачило говорништво, али и филозофија.

Коринт је такође био један од најпорочнијих и најгорих градова када су у питању моралне вредности. Поред свих тих силних филозофских мисли, они нису били у стању да спрече пад града у разврат. И зато изрека, „Он живи као Коринћанин“ је била веома популарна да опише особу која је увек пијана и која живи у разврату. У Грчким позориштима, када год би у представи имали пијаницу, њега би увек звали Коринћанином.

И усред овог паганског града, једног од најгорих градова када је морал у питању, се налазили Црква Божија, Еклесија. Грчка реч *еццлесиа* је уобичајна реч која се најчешће користила да опише градски савет. Они којима је било поверено да владају градом су били звани Еклесија. Тако да је постојао Коринтска Еклесија, градски савет, они који су били надлежни над градским делатностима. Али је такође постојала Еклесија Божија, они који су позвани да владају и царују са Богом, црква. Реч *еццлесиа* је преведена као *црква*, али у стварности значи они који су позвани да владају.

Цркви Божијој (1:2)

Приметите да он не каже Коринтској цркви. Ја мислим да грешимо када кажемо Енглеска Црква, Шкотска Црква, као да је црква подељена. Павле се обраћа цркви Божијој.

која је у Коринту, (1:2)

Тако да смо ми Црква Божија која је у Санта Ани, али ми нисмо једина Црква Божија у Санта Ани. Постоје многе, и сви смо ми једно. Ми треба да препознамо и схватимо јединство цркве. Он се не обраћа Коринтској цркви, него Цркви Божијој која је у Коринту, и то је битна разлика. Нека нам Бог помогне да ми можемо да направимо разлику у нашим умовима и да не мислимо о себи као о јединим Божијим представницима у овом региону, или да мислимо да је Бог ограничен са само једним представницима овде.

Постоји веома трагичан менталитет међу локалним црквама које се направиле грешку мислећи да су они једина црква усвом региону коју Бог има. И све друге цркве они одбаце и прогласе их „Вавилоном“ док су они једини прави Божији представници где год да се њихове цркве налазе.

То је став пун предрасуда. Лудост је мислити да смо ми једини Божији представници у овом региону јер смо ми црква. Ми смо део локалне цркве и са тиме смо постали део локалне цркве. Црква Божија је католичка црква у правом значењу те речи. Католичка значи универзална црква а не специфична црква, и свако дете Божије, сваки Хришћанин је члан ове Универзалне Цркве Божије. Постоји само једна особа која може рећи, „Моја црква“ а то је Исус Христ. Сви смо ми део Његове цркве, Његовог тела и ти се не можеш придружити овој цркви. Ти се мораш наново родити, мораш бити наново рођен од стране Светога Духа. Нека нам Бог помогне и нека нас ослободи од било које врсте ексклузивизма.

И како будем проучавали ову посланицу, видећемо да је постојала подела о којима је Павле говорио, и 12. главу он почиње, „Што се тиче духовних дарова, браћо, нећу вам затајити.“ Првих једанаест глава је он посветио бавећи се са телесним стварима. Они из Клоиног домаћинства су му јавили о подели и збрци која је задесила цркву у Коринту. Они су били веома телесни, било је борбе међу њима, поделе и препирања. Тако да им је Павле писао да би исправио оваква телесна понашања која су се дешавала међу њима. Али када је завршио са тиме у првих једанаест глава, он каже, „Сада желим да вам говорим о духовним стварима; доста је било телесних, сада желим да вам говорим о духовним.“ И он од те главе почиње да им говори о Духовним даровима, о надмоћи љубави, сили ускрснућа, о духовним стварима. Али да бих успедо да дође до овога морао је прво да се позабави са телесним стварима.

Тако да видимо да се Павле у овим првим деловима посланице бави са проблемима који су постојали. Један од проблема је била подела међу верницима. Он се зато обраћа са речима, „Цркви Божијој која је у Коринту“ да би они схватили универзалност цркве Божије, Исуса Христа.

„Цркви Божијој која је у Коринту,“

освећенима у Христу Исусу, (1:2)

Реч *посвећенима* је Грчка реч *хагиос*, која је такође преведена као *свети*. Ова реч значи, неко ко је одвојен за специјалне сврхе. У Старом Завету, када су градили шатор састанка, они су такође направили суђе које је било намењено само за употребу у шатору састанка, и пре него што су почели да користе ово посуђе, тањире, чаше и све остале, они су их посветили. И са тиме су их издвојили да буду коришћени само за специјалну употребу у шатору састанка и ни за шта друго, они су били посвећени за службу Богу.

Сећате се када је Балшезар направио гозбу за хиљаду својих кнезова, и кад се напио, он је наредио да изнесу златне чаше које су били Вавилонци запленили из храма у Јеруслиму, да бих они могли да пију вино из ових чаша. И док су они пили они су славили своје богове од злата и сребра. Они су оскрнављали посуђе које је било одвојено са службу и слављење Бога. И резултат овог оскрнављања је био тај да се појавила рука која је написала на зиду Божији суд и Бог је осудио те ноћи Балшезара и Вавилонско царство.

Бог је издвојио твој живот за Његову употребу, за службу Њему. Они који су посвећени у Христу Исусу, су издвојени од света, и од ствари овога света у Христу Исусу. Нека нам Бог помогне да не узмемо судове које је Он одвојио за Своју употребу и да их користимо за личну корист и задовољство.

позванима светима, (1:2)

Ти ниси позван да будеш свет. Ти си зван свет. Ти си светац. Мени се то свиђа, свети Чарлс. Добро звучи, зар не?

Жалосно је то да је црква одредила неке људе да буду свеци, док нам сама Библија каже да смо сви свеци који смо верници. То није нека посебна част која се теби додели након савета људи који одлучују да виде да ли се можеш тако назвати, тако што ће испитивати да виде колико чуда си учинио. Бог те зове свецом и то је мени довољно.

са свима који призивају име Господа нашег Исуса Христа на сваком месту и њиховом и нашем (1:2)

Кад год призову име Исуса Христа, Он је њихов Господ али је Он такође и наш Господ. Има оних који воле да мисле да су они једини који имају приступ Господу, и таква врста поделе је постојала у Коринту. „Ми смо Каифини, ми смо Павлови, ми смо Исусови. Ми имамо ексклузивне изјаве.“ Он је њихов Господ али је такође и наш Господ. Ово је Павлов покушај да сруши ову партијску поделу која је проузроковала поделу у Коринтској цркви.

Благодат вам и мир од Бога Оца нашег и Господа Исуса Христа. (1:3)

Благодат или милост је реч која значи лепота. Лепота давања. Лепота давања онима који не заслужују. Благодат, је једна од Павлових омиљених речи; он детаљније говори о њој кроз цели Нови Завет. Мир. „Благодат“ је била уобичајна Грчка реч за поздрав. Уместо да ујутру када видиш некога кажеш, „Добро јутро,“ или, „здрово“ или шта год да кажеш, ти

бих рекао, „благодат.“ Јевреји када те поздрављају, уместо да ти кажу, „здрово“ или „добро јутро,“ ти кажу, „шалом,“ „мир.“

Павле је узео два позната поздрава, један од Грка а други од Јевреја и спаја их заједно, тако да у многим његовим посланицама у Новом Завету читамо, „Благодат вам и мир.“ И ове две речи су увек заједно и увек у овом редоследу, јер особа не може знати прави мир све док не искуси благодат Божију. Као Хришћанин сам многи низ година био без мира Божијег у мом животу, јер нисам знао благодат Божију. И тако је било све док нисам схватио благодат Божију и са њом сам открио мир Божији. „Благодат вам и мир од Бога нашег и Господа Исуса Христа.“

Павле у првих десет стихова ове посланице користи име Исуса Христа десет пута. Он полаже темељ наше вере са овим константним понављањем имена Исуса Христа. Овде у другом стиху, „име Господа нашег Исуса Христа,“ и ту у трећем, „Господа Исуса Христа.“

Господ није Његово име; то је Његова титула, *куриос*. Исус је његово Грчко име, Јеврејско је Јошуа, што значи „Јехова је спасење.“ То је име које је анђеоло рекао Јосифу да Му да, рекавши, „Он ће спасити народ свој од њихових греха.“ Тако да је Он назван по Својој сврси, Јехова-шуа, Јошуа. Христ је Његово опредељење, које је на Јеврејском *Мешиах*. Тако да ово није Његово име, него Његова мисија.

Господ је титула, име је *Јошуа*, а *Христ* је мисија, Господ Исус Христ. Ми нажалост можемо да помислимо да је у питању име и презиме, али није тако. Људи говоре о Господу Исусу не мислећи о томе да је то титула која означава однос, везу, што заиста и јесте. Исус је рекао, „Зашто ме зовете, Господе, Господе, а не чините ствари које сам вам заповедио?“

Бог је дао име, које је изнад сваког имена, да у том имену Исус, свако колена поклекне и сваки језик призна да је Исус Господ, на славу Бога Оца. Тако да бих било боље да ставе зарез после речи Господ, да бих се титула разликовала од Његовог имена. Чак бих било добро да се стави зарез после имена Исус да бих се издвојило од Његове мисије као Месије; Господ, Исус, Месија.

Захваљујем свагда Богу свом за вас што вам је дана благодат Божија у Христу Исусу, (1:4)

Тако да је Христ онај који кроз којег је благодат Божија дана нама.

Те се у свему обогатисте кроза Њ, (1:5)

Ова реч *обогатисте* је на Грчком веома интересантна реч, *плутокетус*. Од ове речи добијамо нашу реч, *плутократа*. „Те сте кроз Њега у свему постали плутократе.“ Ова реч значи, „богат, луксузан.“ У свему сте се луксузно богати кроз Њега. О, дубине богатства која су наша кроз Исуса Христа. Ви сте се обогатили,

у свакој речи и сваком разуму, (1:5)

И Грци су били веома заинтересовани у речи. Грчка реч за реч је *логос*, али исто тако су били заинтересовани у знање.

Као што се сведочанство Христово утврди међу вама; (1:6)

Павле им је својој другој посланици њима рекао, „Требамо као неки препоручене посланице на вас или од вас? Јер сте ви наша посланица написана“ (2 Коринћанима 3:1-2). Они су обогатени у Христу у свакој речи и знању. Њихови животи су посатали

сведочанство Христа, и то сведочанство Христа је у стварности било потврђено са животом којим су они живели.

Тако да немате недостатка ни у једном дару (*карисма*), ви који чекате откривења Господа нашег Исуса Христа, (1:7)

Оно што је мени интересантно је то да Павле пишући цркви у Коринту, спомиње да они имају свакојаке дарове. Они ниси заостајали ни у једном дару. Павле посвећује три поглавља даровима, даровима Светога Духа, деловању тих дарова, о правилној употреби тих дарова Светога Духа. Јер они нису заостајали ни у једном од тих дарова, они су имали све дарове. Али, нажалост, они су злоупотребљавали те дарове у Коринтској цркви тако да је било потребно да буду кориговани, и Павле је посветио дванаесту, тринаесту и четринаесту главу исправљајући ове злоупотребе. И оно што је мени интересантно у свему овоме је да ова Коринтска црква која није заостајала ни у једном духовном дару, црква која је користила ове дарове је такође била црква коју је Павле морао да укори због своје телесности.

И ми некако у нашим умовима имамо погрешно схватање да ако особа користи дарове Светога Духа, да онда мора да буде да је та особа веома праведна и света. И они који имају дарове Духа и користе их, често имају такав став, „Па, ја сам духовнији од тебе. Да си ти само духован као што сам ја, ти бих онда такође имао ове дарове у животу.“ И постоји превише рекламирања и преваре када су Дарови духа у питању. Али исто тако као што је случај био са Коринтском црквом, тако сам и ја приметио да данас они који праве највећу буку о даровима Духа су обично најтелеснији људи које знам. Они заиста не ходају у Духу. Њихова цела појава је телесна. Њихов живот је базиран на телесности, иако они константно говоре о даровима Духа, сили Светога Духа, помазању Светим Духом и итд. Али, када посматраш њихов живот, они су и даље веома телесни, у много су исти као црква у Коринту. Ова црква није заостајала у духовним даровима, али је такође била црква која је била највише укорења због телесности која је била присутна у цркви. Нажлост постоји та склоност да се дарови Духа користе као играчка, као нека игра са којом забављамо сами себе.

Молим те, немој да помислиш да сам против употребе дарова Духа. Ја сам за употребу. Ја верујем да су дарови Духа и за нас данас, сви дарови. Ја лично желим да имам више тих духовних дарова у мом животу. Ја, као и Павле, чезнем за најбољим даровима. Ја желим да Бог користи мој живот, али исто тако желим да Господ користи мене на такав начин на који ја нећу привлачити пажњу на себе. Не желим да ја будем уздигнут и да са тиме почнем да ходам у телу уместо у Духу Светоме.

Павле је похвалио Коринтску цркву да нису заостајали ни у једном дару или каризми док су чекали откривење Исуса Христа. Реч *откривење* овде употребљена је реч *апокалипс*, иста реч које је употребљена за књигу Откривења, откривење нашег Господа Исуса Христа.

Који ће вас и утврдити до самог краја да будете прави (*без мане*) на дан Господа нашег Исуса Христа. (1:8)

Он овде говори о будућности и о Христу у будућности. Ову исту идеју нам открива и Јуда у његовој посланици када каже, „А Ономе који вас може сачувати без греха и без мане, и поставити праве пред славом својом у радости,“ (Јуда 24).

Када се моје име прозове на Божијем суду, и ја приђем пред Бога, Бог ће рећи, „Прочитај те оптужбе против овог човека,“ и у том моменту ће Исус прићи и рећи, „Нема оптужби, Оче. Он је мој.“ Буди сигуран да ћу славити Бога тог момента. Без греха, без мане, таквог

ћеме Исус представити пред Оцем, са тиме потврђујући то дело у мени. „Без мане на дан Господа нашег Исуса Христа.“

Веран је Бог који вас позва у заједницу Сина свог Исуса Христа, Господа нашег. (1:9)

Приметите како Павле ставља заједно, „Исус Христ наш Господ,“ „Господ Исус Христ,“ и „наш Господ Исус Христ,“ стављајући Га у сваку реченицу.

Ти си „позван у заједницу,“ и Грчка реч употребљена овде је *κοινωνια* и веома је тешка реч за превод јер има веома дубоко значење. Значи, једнина, присна веза, зајдеништво, значи имати нешто заједничко, значи делити, све ове ствари. Ми немамо адекватну рач на Српском, тако да се све ове речи спомињу на различитим местима, када је ова Грчка реч *κοινωνια* употребљена. Ти си доведен да делиш све ствари у Исусу Христу. И то је веома узбудљиво, јер све што је Његово постаје моје. Ја сам Божији наследник, су-наследник са Исусом Христом док Он дели све то самном. „Дођите благословени од Оца, наследите царство које је спремљено за вас од постанка света.“ И немој да помилиш да је ово једнострано; то такође значи да све што је моје припада Њему. Само мало.

Зар није интересантно како се можемо узбудити када дође до ствари које припадају мени, али када наш мали део дође у питање тада смо спремни да се држимо што даље од Њега. Ја нећу да држим даље од Њега мој новчић док досежем за Његовим богатством. У стварности, све што је моје је Његово. Потребно је да имам такав поглед на ствари. Господе, ти си ми поверио да будем управитељ, поверио си ми Твоја добра када смо ушли у ово заједништво. Желим да мудро користим те ствари које си ми поверио за Твоју славу, јер оне припадају Теби јер ми имамо *κοινωνи-ју*, ову присну везу, ово дељење.

Молим вас пак, браћо, именом Господа нашег Исуса Христа да сви једно говорите, и да не буду међу вама распре, него да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли. (1:10)

Сада ће Павле почети да се бави са проблемима за које је чуо да су постојали у овој цркви, са међусобним поделама. Он их подстиће са овим речима, „Молим вас пак, браћо,“ да када се скупите заједно да говорите исте ствари, не желим да видим поделе међу вама, будите савршено спојени у јединству, исте мисли и истога суда.

Јер сам чуо за вас, браћо моја, од Хлојиних домашњих да су свађе међу вама, А то кажем да један од вас говори: Ја сам Павлов; а други: Ја сам Аполов; а трећи: Ја сам Кифин; а четврти: Ја сам Христов. Еда ли се Христос раздели? Еда ли се Павле разапе за вас? Или се у име Павлово крстите? (1:11-13)

Они су се разделили. Било је оних који су рекли, „Ја сам Павлов.“ Вероватно они који су хтели да живе под облаком милости. Можда су злоупотребљавали милост Божију, као што је Петар рекао да су неки радили, користили су милост као изговор за грех. Тако да ако бих их неко укорио за њихова дела, они бих рекли, „Ја сам Павлов!“ Ја сам под милошћу. Интелектуалци су вероватно рекли, „Ми смо Аполови.“ И било је наравно оних који су хтели да се врате до темеља, и они су били ти који су рекли, „Ми смо Петрови.“ И наравно постоји та мала група оних који су рекли, „Ми смо Христови.“ Они имају тај став да су светији од других и да су најбољи а да нико други не важи јер су они црква Христова. Пошто немаш право име цркве, то значи да си другоразредни Хришћанин. Ти не припадаш правој цркви. Ми смо Христови. Да ли се Христ разделио?

Када људи поделе Христово тело, ко крвари? Штета је што ми доносимо наше ситне разлике на такав начин да проузрокују поделу у Христовом телу.

6

Ја верујем да постоји место за различита мишљења и неслагања. То могу да дозволим. Ја могу да прихватим да ти другачије схваташ Свето Писмо од мене. Ако имаш другачију идеју о крштењу од мене. Ја прихватам ако желиш да се попрскају; ја ћу те попрскати. Понекад када крстим људе они кажу, „Да ли можеш прво моју главу уронити?“ Наравно, да могу. Дозволићу различите идеје које људи имају. Али ако се не слажемо онда можемо да се не слажемо на такав начин да не буде поделе. Ако се ја са неким не слажем око нечега, то онда не бих смело да нас раздвоји; Христ није подељен. Павле каже, „Ја нисам био разапет за вас и ви нисте крштени у Павлово име.“

Хвала Богу што ја ниједног од вас не крстим осим Криспа и Гаја; (1:14)

Они који кажу, „Ми смо Христови,“ праве велику буку око крштења и спремни су да те малтретирају око тога. Они кажу да ти ниси заиста спасен ако се не крстиш. И због тога увек имају базен пун воде у цркви да ако се неко спаси, они могу да га одведу до базена и крсте га...да бих се та особа могла заиста спасити. Они мисле да је тренутно крштење јако битно. И боље да то ураде одмах овде у цркви јер шта бих било ако се не бих одмах крстио ту у цркви и можда на путу кући доживиш саобраћајку и погинеш, и онда си изгубљен. Која штета, требао је да се крсти а погинуо је.

И ако је крштењ тако битно за спасење онда Павле овде говори хуле јер каже, „Хвала Богу што ја ниједног од вас не крстим осим Криспа и Гаја; и ако има још ко не сећам се.“

Да не рече ко да у своје име крстим. А крстим и Стефанин дом: даље не знам јесам ли кога другог крстио. Јер Христос не посла мене да крстим, него да проповедам јеванђеље, (1:15-17)

Ово је веома фасцинантна изјава од стране Павла, која треба да једном за свагда да стави тачку на право место које крштење има.

Крштење је послушност моје вере у Исуса Христа. То је спољашњи знак унутрашње промене и дела Светога Духа у мом животу. То је одрицање предходног живота као да сам мртав и у води сахрањен, да бих сада могао да живим новим животом вођен Духом. Али ако ја не живим новим животом по Духу Светом, то онда значи да моје крштење не важи. Ако ја упадам у свакакве телесне расправе и свађе зато што се особа не крсти одмах по обраћењу, и поделим Христово тело и узнемири се око неке теме, онда ме баш брига колико си пута био крштен, да си и сто пута, ти са овим телесним понашањем не показујеш плодове Духа и прави Хришћански ход. И Павле нам у 13. глави ове књиге открива да се плод Духа види у љубави, која не гледа своју добит, него верује све, нада се свему, подноси све, никада не престаје.

Тако да човек који је склон ка овим малим партијским поделама је човек који хода по телу, он живи телесним животом.

Кампбел Морган је рекао, „Приметио сам да како особа постане духовнија, да је са тиме све мање деноминацијална.“ Да је Павле писао данас црквама поводом подела, сигуран сам да бих рекао, „Неки од вас кажу да су Баптисти, неки кажу да су Презбетеријанци, док други кажу да су Православци, а има и оних који кажу, ‘Па ми смо Црква Христова.’ И поново бих он рекао, „Зар је Христ подељен?“ И он би позвао ка јединству тела да би схватили да смо сви ми Христови. Павле је био послат да проповеда еванђеље, не премудре речи које су биле веома познате Коринћанима.

Филозофи су се играли са речима, али, „Бог ме је послао да проповедам,“

не премудрим речима, да не изгуби силу крст Христов. (1:17)

7

Да се особа не привуче лепим речима него осудом и сведочанством Духа Светога у свом срцу.

Јер је реч крстова лудост онима који гину; а нама је који се спасавамо сила Божија. (1:18)

Грцима, филозофима, проповедање еванђеља је лудост.

Када је Павле био у Атини обраћајући се епикурејцима на Ареопагу, он је проповедао еванђеље и када је дошао до ускрснућа Исуса Хрсита, они су рекли, „Шта је ово? Губи се. Шта овај брбљивац говори? Ускрснуће, лудост, смешно,“ и они су одбили Павлову поруку када је он почео да им говори о крсту и ускрснућу. Лудост. „Јер је реч Христова лудост онима који гину.“

Какав је твој став према крсту Исуса Христа? Битно је да испиташ свој став.

Јер је писано: Погубићу премудрост премудрих, и разум разумних одбацићу. Где је премудри? Где је књижевник? Где је препирач овог века? (1:19-20)

Он сада говори о Грчким филозофима, о људима који су изјавили своју љубав за мудрошћу, књижевници, препирачи овога света.

Не претвори ли Бог мудрост овог света у лудост? (1:20)

Да, заиста јесте.

Када погледам на теорију еволуције коју они религиозно покушавају да промовишу и када схватим несташицу доказа прелазних форми у геолошким колонама, ја схватим сву ту вику, сву ту превару, и све што се улаже да би се промовисала теорија еволуције. Ја онда погледам на концепте које они покушавају да нам продају као мудрост света од људи науке. Да, Бог је претворио мудрост овога света у лудост.

Сама идеја да ја могу да видим је разлог да је једнога дана једно мало створење амфибиотске врсте изашло из воде подижући свој предњи део изван воде, и да је због сунчевих зрака који су ударали на њега проузроковали мутацију, па се створила пега, која је наставила да мутира све док није постала нервни центар и на крају развила оптичке могућности, и хвала Богу на тој пеги јер ја сада могу да видим. Да, Бог је претворио мудрост овога света у лудост. Ја читам књиге о еволуцији. Зар није Бог заиста претворио мудрост овога света у лудост.

Да ли знате да су каде за купање, када су први пут биле представљене биле забрањене од стране научника који су упозоравали људе да их не користе јер су опасне по здравље? Ови научници су проузроковали да у многим градовима у Америци каде буду забрањене за кућну употребу. Говорили су о опасности које када могу да проузрокују поготово људима који су имали хроничне болести.

Интересатно је колко су често научни уџбеници били прерађени. Изненађен сам да се чињенице тако брзо мењају. Када сам ја ишао у школу, свемир је био само две милијарде година стар, а сада је дванаест милијарди. Ја нисам толко стар. Мени је интересатно да Библија никада није имала потребу да буде прерађена; ми можда имамо нове преводе који прилагоде речи нашем тренутном речнику да бих боље разумели, али ако бих се неко

8

усудио да промени оригинални текст, онда бих он био у великој невољи. Ми не морамо да је мењамо. Не морамо да имамо прерађену модерну верзију зар не?

Бог је претворио мудрост овога света у лудост.

Јер будући да у премудрости Божијој не позна свет премудрошћу Бога, (1:21)

Бог је извор мудрости. О мудрост која је у Христу каже, „У којој је све благо премудрости и разума скривено“ (Колошанима 2:3). Али свет у својој мудрости није упознао Бога. И за мене је то веома интересантно, јер не постоји права мудрост која елиминше Бога.

Људи данас тако често говоре о томе да су агностици, мудрост овога света, префињене особе, и веома често у универзитетима када споменеш Бога, праву мудрост, особа ће ти рећи, „Ја сам агностик.“ Мудрост овога света није упознала Бога, али са друге стране, обично дете може да Га зна. Где је премудри? Реч агностик на Латинском је *игнорамус*, али то не звучу префињено, зар не? „Шта са Богом?“ „О, ја сам игнорамус.“

Мислим да је Елифаз у питању, који је рекао Јобу, „Ко може тајне Божије схватити, или схватити савршенство Свемогућег?“ Одговор је, нико. Ти не можеш почети са земљом и досећи Бога. То је оно што религија покушава. Људи који почињу са земље у покушају да досегну божанство. И због тога, религије су осуђене на неуспех.

Ми у Библији имамо откровење Бога кроз Исуса Христа, које није човек у покушају да досегне Бога, него Бог који досеже људе. Почине са неограниченим, као основом, који досеже ограничено. Тако да Бог се не може открити људским покушајима или људском мудрошћу. Бог се може открити само тако што се Он сам открије човеку и то је учинио кроз Исуса, и то окровење се често догоди кроз проповедање. Тако да свет у својој мудрости није упознао Бога.

била је Божија воља да лудошћу поучења спасе оне који верују. (1:21)

Бог се открио човеку кроз проповедање, да би човек могао да верује. Приметите да је лудост проповедања, и проповедање је заиста лудост, поготово на начин на који то неки раде. Али не проповедање лудости, то не каже, него да је лудост проповедања.

Јер и Јевреји знаке ишту, (1:22)

Сетите се да су они рекли Исусу, „Покажи нам знак да бих ти веровали.“

и Грци премудрости траже. А ми проповедамо Христа разапетог, Јеврејима, дакле, саблазан (1:22-23)

Ово је чак и за ученике био камен спотицања. Идеја да ће Месија да буде разапет је био камен спотицања за њих.

После Петрове изјаве Исусу, „Ти си Месија,“ Исус му је рекао, „Да, и Ја ћу бити предан у руке грешника и они ће ме разапети и убити. И трећег дана ћу ускрснути.“ Петров одговор на ову Исусову изјаву је био, „Далеко то од тебе Господе.“ Камен спотицања! Петар се саблазнио. Њихов Месија ће бити одбијен, разапет! Никако!

Многи Јевреји се и дан данас саблажњавају на ову чињеницу да је Месија разапет, и поред тога што то Пслам 22 и Исаја 53 то исто кажу.

„А ми проповедамо Христа разапетог, Јеврејима, дакле, саблазан,“

а Грцима безумље; Онима пак који су позвани, и Јеврејима и Грцима, Христа, Божију силу и Божију премудрост. Јер је лудост Божија мудрија од људи, и слабост је Божија јача од људи. Јер погледајте знање своје, браћо, да нема ни много премудрих по телу, ни много силних ни много племенитих; Него што је лудо пред светом оно изабра Бог да посрами премудре; и што је слабо пред светом оно изабра Бог да посрами јако;
(1:23-27)

Најбоље објашњење које вам ја могу дати о томе како то да сам ја пастор Голготе је тај да је Бог изабрао шта је лудо пред светом да посрами премудре, и Голгота баш то ради, посрамљује премудре. Они долазе из свакавих позадина да проучавају наше методе, наше технике, наше програме, да бих открили како то да толико велики број људи долази у наше цркве.

И што је неплеменито пред светом и уништено изабра Бог, и што није, да уништи оно што јесте, (1:28)

Бог користи једноставне ствари, а сврха тога је:

Да се не похвали ниједно тело пред Богом. (1:29)

Ако бих Бог само користио силне и племените људе, онда бих ти људи могли да се хвале пред Богом. Људи бих се хвалили људима које Бог користи. Бог не жели да се ни једно тело хвали пред Њиме, тако да Он користи лудост проповедања и користи једноставне људе, не многе премудре, не многе силне, не многе племените јер жели славу за дела која Он чини кроз њих.

Из ког сте ви у Христу Исусу, који нам поста премудрост од Бога и правда и освећење и избављење. (1:30)

Ово су ствари које налазимо у Исусу и у проповедању крста Исуса Христа, мудрост Божију. Јер је Бог морао да успостави праведни темељ на основу ког бих могао да опрости грехе људи. Да бих Бог могао бити праведан када оправдава. Како може праведан Бог да опрости човеку грех?

Када ово анализираш и добро испиташ, видећеш да је Бог имао проблем, и Он је решио овај проблем на крсту. Јер је Он послао Свог Сина да узме кривицу наших греха и да прими казну за наше грехе, и Он је умро духовном и телесном смрћу које су резултат греха. Духовна смрт је прва. На крсту је изјавио, „Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“ Тамо на крсту је искусио раздвајање од Бога због наших греха. Физичка смрт је била друга, када је испустио Свој дух, платећи казну наших греха.

И пошто је плаћено за казну греха, ако ја сада верујем у Исуса Христа, Бог због тога шта је Исус урадио на крсту има праведну основу да ми опрости грехе. Исус је био моја замена. О, мудрости Божије у крсту Христовом. Тамо на крсту је Божија праведност откривена. Праведност која није базирана на закону или мојим делима или мојој послушности неким правилима, етици или стандарду који су неки поставили, него праведност која је сигурна и трајна јер је базирана на делу Исуса Христа за мене, а не на мојим делима.

Ако бих моја праведност била базирана на мојим делима, то бих онда била варљива ствар, веома слаба. Ја бих имао приступ Богу само у неким моментима, али пошто је базирана на делу Исуса Христа, и Он је наша праведност, ја имам константан приступ. Павле каже, „Јер све држим за штету према преважном познању Христа Исуса Господа свог, ког ради све оставих, и држим све да су трице, само да Христа добијем, И да се нађем у Њему, не

имајући своје правде која је од закона, него која је од вере Исуса Христа," (Филипљанима 3:8-9). Христ је наша праведност пред Богом.

Он је наше посвећење. Ја имам моћ над грехом. Мени је потребна моћ над телом. Ја не желим да живим по телу, али исто тако видим да је тело снажно. Моћно је; држимо у својој моћи. Ја покушавам, борим се, молим се, заветујем се, обећавам, и опет паднем. „Јадан ли сам ја човек, ко ће ме ослободити?“

Хвала Богу што ме је Исус Христ посветио Богу. Ја сада видим себе разапетим са Христом, јер сам у Христу и Његова смрт постаје моја смрт—смрт старог човека, смрт старе природе. Ја сам крштен са Христом, и сахранио сам стари живот и старог човека, и излазим из те воде уздигнут у Христу у нови живот по Духу да би живео тај нови живот. Христ је учињен посвећење пред Богом за мене. И Он је избављење Божије.

Изгубљен, роб греху на пропаст. Али кроз крст Исуса Христа ја сам откупљен и сада припадам новом власнику и моја верност припада Њему.

Да (као што се пише) ко се хвали, Господом да се хвали. (1:31)

Да се ни једно тело не хвали пред Њиме. Једина ствар са којом могу да се хвалим вечерас је крст Исуса Христа и Његовом свршеном делу за мене.

2. поглавље

И ја дошавши к вама, браћо, не дођох с високом речи или премудрости да вам јављам сведочанство Божије. (2:1)

Павле није дошао до њих као један од Коринтских филозофа, стојећи на улици и покушавајући да их убеди са брилијатним говором да прихвате Исуса Христа. Питам се где је место доброг говора за проповедаоцима. Интересатно је како ми знамо да се дивимо дивним говорницима са проповедаоцима. Ја некад упитам да ли добар говор има место на проповедаоцима. Код Павла то није био случај. „И ја дошавши к вама, браћо, не дођох с високом речи или премудрости да вам јављам сведочанство Божије.“

Јер нисам мислио да знам шта међу вама осим Исуса Христа, и то распетог. (2:2)

Ово је та заједничка веза која нас је спојила заједно, Исус Христ; Он распет. То је све што ја желим да знам.

И ја бејех међу вама у слабости, и у страху и у великом дрхтању. (2:3)

Павле је управо изашао из веома узнемирујућег искуства. Док је био у Галатији он је желео да оде у Азију, али му је Свети Дух забранио, и поред тога Павле је био толко болестан да није могао устати из кревета. Онда је имао визију човека из Македоније који га је звао, „Дођи овамо и помози нам.“ Тако да се он упутио ка Македонији. Када је стигао у Филип, тамо је проповедао еванђеље, па су га онда тамо ухапсили и ставили у затвор и претукли га. Те је ноћи Господ потресао темеље затвора и сва су се врата отворила. Павле је напустио Филип и упутио се ка Солуну, и када је тамо проповедао избио је велики немир. Онда је напустио Солун јер су желели да га се реше. После Солуна је стигао у Вереју. И тамо је настала велика вика, па је морао да напусти Вареју и упутио се ка Атини. И тамо на Ареопагу су му се ругали док је он њима објављивао истину о Исусу Христу. И сада после свега тога, он долази до Коринта, сломљен човек, у слабости и страху.

И реч моја, и поучење моје не беше у надговорљивим речима људске премудрости, него у доказивању Духа и силе. (2:4)

То није људска мудрост. Мој говор је био демонстрација силе Божије и Духа Божијег на делу. Ја верујем да веома често са проповедаоцима док се служи Реч Божија, да се могу чути речи пророчтва, дар пророчтва, дар мудрости, и речи знања за специфичне потребе људи. И због овога ја могу да послушам моје часове и да извучем корисне ствари за мене. Знаш да то звучи чудно, али ја сам недавно на радију чуо моју проповед и заиста сам уживао. Добра порука. Па сам се упитао, „Да ли сам ја то рекао?“ То је било добро. Зашто? Зато што је то проповедање било у доказивању Духа и силе Божије. Било је помазано, биле су речи пророчанства, речи мудрости и речи знања.

Павлова служба онима у Коринту није била у надговорљивим речима људске премудрости, него у доказивању Духа и силе.

Да вера ваша не буде у мудрости људској него у сили Божијој. Али премудрост говоримо која је у савршенима, а не премудрост века овог ни кнезова века овог који пролазе. Него говоримо премудрост Божију у тајности сакривену, коју одреди Бог пре света за славу нашу; Које ниједан од кнезова века овог не позна; јер да су је познали, не би Господа славе распели. (2:5-8)

Права мудрост, мудрост која је од Бога, мудрост по којој се он обраћа онима који су сазрели у свом Хришћанском ходу и искуству.

Него као што је писано: Шта око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима, који Га љубе. (2:9)

Ово је вероватно један од стихова који су најчешће цитирани на погрешан начин у Библији јер људи стану овде. И кажу, „Небо ће бити тако дивно...„Око не виде, и ухо не чу, и у срце човека не дође оно што је Бог уготовио онима који Га љубе.“ Бог је тако диван.“ Али следећи стих нам каже,

А нама је Бог открио Духом својим; јер Дух све испитује, и дубине Божије. (2:10)

Павле овде говори о стварима које овај свет не зна, он говори о очима света, ушима света, срцима људи у свету, они немају појма о стварима које је Бог припремио за оне који Га воле. „А нама је Бог открио Духом Својим, јер Дух све испитује, и дубине Божије.“

Јер ко од људи зна шта је у човеку осим духа човечијег који живи у њему? Тако и у Богу шта је нико не зна осим Духа Божијег. (2:11)

Овде је Светом Духу преписано исто свезнање које Бог поседује, да зна ствари Божије.

А ми не примисмо духа овог света, него Духа који је из Бога, да знамо шта нам је даровано од Бога; (2:12)

Бог нам је дао Духа Светога да бих нас научио, ми имамо потребу као што Јован каже, „И ви имате помазање од Светога, и знате све.“ (1. Јованова 2:20). „А утешитељ,“ Исус каже, „Дух Свети, ког ће Отац послати у име моје, Он ће вас научити свему и напоменуће вам све што вам рекох“ (Јованово еванђеље 14:26).

Бог нам је дао Духа Светога да бих ми могли слободно да знамо Божије ствари док Он учи наша срца Божијим путевима. И због овога ја увек охрабрим особу да се пре читање Библије моли, „Боже, нека Твој Свети Дух просветли мој ум и моје схватање за твоју иситну док читам.“

Да ли ти се икада догодило да прочиташ нешто из Библије и кад завршиш се запиташ, „Шта сам прочитао?“ И схватиш да ти је мозак био на испаши. Несећаш се ни једне речи коју си прочитао. Ум ти је вероватно био негде на некој телесној активности, а ти си се трудио да прочиташ нешто духовно.

И онда се сетиш и кажеш, „Господе помози ми да разумем ово,“ и ти прочиташ ово поново и сада све ово има смисла и то што читаш почне да служи твом срцу на моћан начин. Сада видиш ствари које раније ниси видео. Сада разумеш ствари које ниси раније. Као да искочи из странице и почне да гори у твом срцу. То је тај дивни рад Светога Духа у нама, учећи нас о путу праведности и истине.

Које и говоримо не речима што је научила човечија премудрост, него шта учи Дух Свети; и духовне ствари духовно радимо. А телесни човек не разуме шта је од Духа Божијег; јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа. (2:13-14)

Тако да је природни човек у неповољном положају, јер не може да зна ствари Духа. Он не може да их прими; он не може да их зна јер су оне духовне.

Глув човек не може да ужива у симфонији, слеп човек не може да ужива у лепоти заласка сунца. Зашто? Јер нема способности које бих му омогућиле да ужива у њима. Пратећи исту логику, природни човек не може да прими или да зна ствари Духа, јер нема способности које бих му то омогућиле. Недостаје му Дух Свети. И ако ти недостаје Дух, онда је не могуће да знаш ствари Духа.

(у контрасту са телесним човеком) Духовни пак све разгледа, а њега самог нико не разгледа. (2:15)

Или како један други превод каже, „Онај који је духован разуме све ствари иако га не разуме човек.“

Природан човек не може да разуме твоју љубав за Реч Божију. Он не може да разуме твоју љубав за Бога. Он не може да разуме твоју љубав за Божије ствари. Оне су лудост за њега. Шта ти радиш да бих се забавио? Природни човек се изгуби и не може да те разуме. Он оде од тебе и каже, „Не знам, он је луд. Он говори о Богу сво време, нешто није у реду са њиме.“

Онај који је духован, он разуме ствари иако он сам није схавћен од стране природног човека, он га не разуме. И то наравно проузрокује да постоје потешкоће у односима. Када се деца обрате и прихвате Господа и оду кући и почну да говоре својим родитељима о духовним стварима, одједном се изгуби међусобна комуникација.

Јер ко позна ум Господњи да Га поучи? А ми ум Христов имамо. (2:16)

Шта он мисли са овим? Када је Павле писао Филипљанима, он је рекао, „Јер ово да се мисли међу вама шта је и у Христу Исусу, који, ако је и био у обличју Божијем, није се отимао да се упореди с Богом; Него је понизио сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи и на очи нађе се као човек. Понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове“ (Филипљанима 2:5-8). Ум који је био у Христу је био тај који је био вољан да се спусти, ум понизности. „Ми ум Христов имамо,“ Павле каже. Ум који не уздиже себе, нити своју мудрост, него ум који се подређује Богу, Његовој вољи и ауторитету Божијем.

Ми имамо Христов ум. Оо, нека нам Бог помогне да заиста имамо ум Христов, тај ментални став који је Исус имао, да тај став буди и наш став. Да не владамо над другима, него да служимо једни друге у љубави.

Следеће недеље ћемо бити у трећој и четвртој глави и говорићемо о телесном човеку. Видимо три човека: природног човека, духовног човека и следеће недеље, телесног човека, и он је тај који је у невољи.

Нека вам Господ да дивну седмицу. Ходајте у Духу. Будите вођени Духом. Нека вас Свети Дух учи, да бих сте ове недеље искусили то обогаћење свог живота у Христу, да постанете духовни плутократа, богати, у луксузном богатству Господњих ствари и ствари Духа док вам Бог служи из својих неограничених ресурса Његове љубави, милости, мудрости и милосрђа. Растите у милости и познању нашег Господа и спаситеља Исуса Христа. Нека ова недеља буде специјална недеља рада Божијег Духа у вашем животу, обликујући вас у обличје Свог Сина. Дајте место и време Богу да ради у вама. У Исусовом имену.

3. поглавље

Павле је у другој глави од четрнаестог стиха почео да дели људе у три групе. Почео је прво са природним човеком, неспашеним човеком, човеком који незна Исуса Христа. И за овог човека је рекао, „Он не може да прими ствари Духа Божијег јер су оне за њега лудост, нити их може знати јер су оне духовне ствари.“ Тако да је природни човек у мраку, није у могућности да види, није у могућности да зна ствари Божије.

Битно је да ово схватим, јер када се молим за оне који нису спашени, ја схватам да је сотона, бог овога света, заслепио њихове очи да не виде истину. Тако да они не могу да приме, нити да знају истину, јер их је сотона заслепио за истину о Богу. „И да се ископају из замке ђавола, који их је уловио живе за своју вољу“ (2. Тимотеју 2:26).

Тако да, ако се молимо за природног човека, наше молитве треба да буду у том правцу да им Бог отвори очи за истину, да их Бог ослободи од сотонине моћи по којој их он држи у слепилу за истину о Богу, и да се сотонин рад над њима веже да бих се они могли ослободити и да они постану слободни морални агенти. Да бих са тиме били у могућности да приме Исуса Христа.

Погрешно је звати природног човека, слободним моралним агентом. Он је веома далеко од слободе. Он је везан и ослепљен силом таме. Тако да молитва треба да буде упућена да он буде ослобођен од силе таме да бих постао слободан морални агент, да бих могао да поверује.

Насупрот природном човеку имамо духовног човека. Као што Павле каже, „Духовни пак све разгледа, а њега самог нико не разгледа. Јер ко позна ум Господњи да Га поучи? А ми ум Христов имамо“ (1 Коринћанима 2:15-16).

Духован човек је човек чији је ум под контролом Духа. Човек је троструко биће, тело, душа и дух. Ако је тело главно, онда је твој ум под контролом тела и твој ум је онда окупиран телесним потребама, онда имаш то шта Павле у Римљанима 8 зове, „телесни ум“ или „телесни ум је у непријатељству са Богом, нити Га може знати.“

Када се особа наново роди од стране Духа Божијег, она онда постане, дух, душа и тело. И када је дух главни, онда имаш Духовни ум, ум који је под контролом Духа, као што Павле овде каже да, „Ми ум Христов имамо.“ И како сад улазимо у трећу главу, Павле ће нас упознати са трећом квалификацијом човека.

И ја, браћо, не могах с вама говорити као с духовнима (3:1)

Павле се сада обраћа онима у Коринтској цркви који су наводно наново рођени, али који нису духовни, јер он каже, „Не могу са вама говорити као са духовнима,“

него како с телеснима, као с малом децом у Христу. (3:1)

Људи често питају, да ли је могуће да особа буде телесни Хришћанин? Телесни Хришћанин је особа која је прихватила Исуса Христа као свог Господа и Спаситеља, али нема победу над телесним појудама и због тога још увек хода под контролом тела. Он верује, он је прихватио Исуса као Спаситеља, али не као и Господа, јер тело и даље влада над њиме. И њему је потребно да буде ослобођен од силе тела које га држи под контролом. Павле овако описује да је стање оних који су у Коринту.

Он не може да говори са њима као са духовнима, јер су и даље телесни, него их зове бебама у Христу. Он признаје да су они у Христу али су нажалост још увек бебе. Као што постоји природан физички развој и раст особе такође треба да постоји и духован развој и раст. Постоји време када је дивно што си беба у Христу. Ја волим да видим бебе у Христу.

За мене је дивно када видим да неко схвати да је Исус Господ и да су му греси опроштени. Тај ентузијазам, љубав и узбуђење које има тај нови верник за ствари Духа су дивне. Забавно је бити са тим особама јер су узбуђени за Господње ствари. Али је такође битно за њих да одрасту и у потпуности сазру.

Постоје многе одлике беба у Христу, и Павле наводи овде неке од њих. Као прво, њима је потребно млеко јер нису у могућности да приме чврсту храну Речи Божије. Тако да је њихово прво заједништво базирано на искуству. Тако да они доводе у везу њихова искуства са осећањима која имају, са узбуђењима која имају, радошћу, и одушевљењем за духовне ствари, пошто су по први пут у могућности да резонују и разумеју Духовне ствари.

Али, Божија жеља је да како растемо и како се развијамо духовно, да дођемо до потпуног сазрећа, као што нам то Павле открива у његовој посланици Ефежанима, када каже да жели да они постану савршен човек. И ова реч *савршен* је у *потпуности сазрео*, у мери раста висине Христове. Божија је жеља да док сазревамо, да растемо духовно у наличје Исуса Христа.

Дивно је видети када је беба беба, и када треба да буде беба. Ја не знам ништа друго што може тако да додирне особу као што беба може. И прве речи које баба каже је увек узбудљив догађај. Први пут када твоје мало дете каже, „Да да,“ је узбудљиво искуство јер знаш шта су рекли. Ја никада нећу заборавити када је моја ћерка први пут рекла ове речи. То је било када смо живели у Туксону иза цркве. Била је Недеља увече. Ми смо имали једну велику собу коју смо поделили са завесама и Џенина јасла је била у нашој соби. Мислим да је Кеј била већ у цркви и ја сам се приближавао орману да би дохватио капут и Џен је била у јаслама, и тада је рекла, „Да да.“ Ја сам узвикнуо од узбуђења и рекао јој, „Шта си рекла? Шта је то било?“ А наравно, она није хтела да понови. Али је зато имала најслађи осмех на лицу који је говорио, „Рекла сам,“ и од тог момента она је почела да ме зове Да да. Ја сам једва дочекао да кажем Кеј шта је наша беба рекла, „Да да.“ Било је узбудљиво свако јутро погледати на јасла и када би се она пробудила чути речи, „Да да.“ Ка сам волео да чујем те речи.

Али ако бих сада отишао до њене куће и нашао је да лежи и када се пробуди да ми са истим осмехом на лицу каже, „Да да,“ то ме не би узбудило. То би ме забринуло, јер бих она требала досада природно да се развије и сазре, и она наравно јесте сазрела и развила се. Сада је узбудљиво сести са њом и разговарати, јер је она веома интелигентна особа и има добре увиде у ствари. Наша комуникација је сада на много већем нивоу него када је била мала. И тако треба да буде, јер временом треба да дође до развоја.

Када се особа наново роди од стране Духа Божијег, она је духовна беба, беба у Христу, и то је дивно видети, тај свежи рад Духа Божијег у њиховим животима. Али ако је после петнаест година, или двадесет година, та особа и даље у јаслама, ако није сазрела, ако се није развила у духовном расту или зрелости, онда је бол и трагично посматрати такву особу. Важно је да одрастемо.

Павле је рекао да су они телесни и да због тога нису у могућности да приме чврсту храну Речи Божије. Они су и даље били заинтересовани за млеко.

Сада ће Павле навести други знак телесности,

Јер где су међу вама зависти и свађе и неслоге, (3:3)

Ове ствари су постојале међу њима. Завист, свађе, поделе, обележја телесности, и Павле каже да докле год ове ствари постоје,

нисте ли телесни, и не живите ли по човеку? Јер кад говори ко: Ја сам Павлов; а други: Ја сам Аполов; нисте ли телесни? (3:3-4)

Овај дух партијске поделе или деноминације, одбијање признања целог Христовог тела, је обележје телесности. Срушити деноминацијске препреке и волети ближњег иако је он Баптиста, или ако је Православац, или Католик. Важно је прихватити га као брата у Исусу Христу. Битно је да ја не видим ове разлике. За мене је трагично да многи људи уместо да се идентификују са Исусом Христом, они се идентификују са одређеном црквом којој припадају. „Да ли си Хришћанин?“ „Ја сам Баптиста.“ „Да ли си Хришћанин?“ „Па, ја сам Православац.“ „Да ли си Хришћанин?“ „Ја сам Католик.“ Ја мислим да је то трагично. Ако су верници треба да се идентификују са Исусом Христом. „Да ли си Хришћанин?“ „Буди сигуран да јесам.“ „У коју цркву идеш?“ „У Његову цркву.“ „Када си се придружио тој цркви?“ „Ја сам се родио у ту цркву по Духу Божијем када сам прихватио Исуса Христа као Спаситеља.“ Битно је видети цело тело Христово.

Страствена подела тела Христовог у овим правцима је знак телесности. „Неки кажу, 'Ја сам Павлов,' други, 'Ја сам Аполов.'“ А Павле каже,

Ко је дакле Павле а ко ли Аполо до само слуге кроз које веровасте, као што и сваком Господ даде? (3:5)

Они су само инструменти које је Бог користио да вас доведе до вере.

Ја посадох, Аполо зали, а Бог даде те узрасте. Тако нити је онај шта који сади, ни онај који залива, него Бог који даје те расте. (3:6-7)

Павле каже, „Ко сам ја? Ко је Аполо? Ми смо само инструменти које је Бог користио. Ви не бих сте смели да се идентификујете са нама. Поистоветите се са Господом. Бог је тај који даје живот. Ја сам само посадио семење, а Аполо је заливао. Ми смо само били инструменти које је Бог користио да бих вас довео до спасења. Али је Бог тај који вам је дао живот, и зато се поистоветите са Њиме.“

А онај који сади и који залива једнаки су; (3:8)

Аполо и ја смо једно. Зашто ви покушавате да створите поделу? Ми смо једно.

и сваки ће примити своју плату по свом труду. (3:8)

Павле ће примити своју награду зато што је садио. Аполо ће примити своју награду зато што је заливао. И ово је дивна ствар у Господњој служби, да нас Он награди за то дело које учинимо, не за резултате јер резултати припадају Њему.

Ја сам на плати, ја нисам на провизији. Мене не плаћа на основу провизије. Ја сам на Господњој плати да учим Његову Реч; и шта год буде резултат тога је Његово и за Његову славу.

Ја не могу да проузрокујем плод у твом животу. Све што ја могу је да учим Реч Божију, да заливам у стварности. Можда је неко други засадио семе, али смо сада овде и заливам, обрађујем, и понекад засађујем, супер. Али дело Божије је оно што се рачуна. Бог је тај који даје живот и који даје живот Речи, и због тога ја само примам награду за оно шта сам

учинио, и примам ту награду без обзира да ли ишта изађе од тога, јер сам био веран да урадим оно шта ме је Бог позвао да учиним.

И то је оно што треба да схватимо: да нас Бог награђује за дело на које нас је позвао, а не за резултате тог дела. Понекад се осећамо веома обезхрабрани јер смо сведочили толком броју људи а нико се није обратио. „Ја нисам у стању да доведем особу до вере у Исуса Христа а са многима сам разговарао.“ То није битно, барем што се твоје награде тиче, Бог те је само позвао да им кажеш.

Бог нас није позвао да препирањем доведемо људе до вере у Исуса Христа, или да се расправљамо са људима око ствари које нису битне. Мени је патетично да се често нађемо у позицији да бранимо Реч Божију. Бог нас није позвао да бранимо Његову Реч. Бог нас је позвао да користимо Његову Реч.

Када би се нашао у мачевалачком двобоју и када бих извукао свој мач, ти не бих рекао, „Буди пажљив, овај мач је најоштрији на свету. Може да пресече шта год хоћу, од најбољег челика је направљен, и може да пева,“ или шта год да бих рекао. Ти нећеш бранити свој мач него ћеш га користити. Немој бранити Реч Божију, већ је користи. Господ ће урадити све остало.

Павле, говорећи о себи и Аполосу,

Јер ми смо Богу помагачи, (3:9)

„Видите, ја сам посадио, Аполос је заливао, али смо обојица радили заједно са Богом.“ И за мене је ово славни појам, да сам ја радник заједно са Богом, радим заједно са Богом на Његовој њиви. Ми смо Божији виноград, сад, сетва, винова лоза. Исус је рекао, „Ја сам прави чокот, мој Отац је виноградар, сваку лозу на Мени која доноси род...“

а ви сте Божија њива, (3:9)

Он обрађује твој живот да бих ти могао да родиш род за Његову славу. Павле наставља да каже,

Божија грађевина. (3:9)

Ви сте дело Божије. Ви нисте дело Чак Смита, или неког другог пастира. Ви сте дело Божије. Бог је тај који је урадио Његово дело у вама кроз Његову Реч. Тако да онај који сади је ништа, и онај који залива је ништа, већ Бог који даје живот и плод. И зато,

По благодати Божијој која ми је дана, ја као премудри неимар поставих темељ, а други зида у висину; али сваки нека гледа како зида. (3:10)

„Ја сам садио; ви сте Божија грађевина.“ Он полази од њиве и стиже до грађевине, од поља ка згради. „Ја сам засадио, Аполо је заливао. Ја сам поставио темељ. Аполо је дошао и градио на том темељу. Ви сте Божија грађевина.“ Али Павле даје и упозорење, „Нека сваки гледа како зида.“

Јер темеља другог нико не може поставити осим оног који је постављен, који је Исус Христос. (3:11)

Црква је Божија грађевина која је саграђена на темељу Исуса Христа. Ниједан други човек није у стању да постави други темељ сем онога који је постављен.

Тужна је грешка Католичке Цркве што су објавили да је Петар темељ на којем је црква саграђена. Ако погледамо у Матејевом еванђељу, 16. глава, видећемо Исуса да је у Цезареји Филипи, где каже, „Шта људи кажу ко сам Ја?“ И ученици су онда рекли све идеје које су људи тада имали о Њему.

И на крају је Исус упитао лично њих, „Шта ви кажете ко сам Ја?“ А Симон Петар одговори и рече: „Ти си Христос, Син Бога Живога.“ Или „Ти си Месија, Син Бога живога. И одговарајући Исус рече му: Благо теби, Симоне сине Јонин! Јер тело и крв нису то теби јавили, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар (ти си мали камен), и на овом камену (стени) сазидаћу цркву своју, и врата паклена неће је надвладати“ (Матејево еванђеље 16:16-18).

Због овога Католици кажу да је Петар стена на којој је црква саграђена. Да је он темељ. Али то није тачно. Исус је рекао, „Ти си Петар (мали камен), и на овој *петри* сазидаћу Своју цркву.“ Шта је ова *петра* на којој је црква саграђена? То је Петрово признање да је Исус Христ Месија, Син живога Бога. То је темељ на којем је црква саграђена, као што Павле каже, „Јер темеља другог нико не може поставити осим оног који је постављен, који је Исус Христос.“

Он је темељ цркве. Он је тај на коме је црква саграђена. И ми морамо бити пажљиви како градимо на том темељу.

Ако ли ко зида на овом темељу, злато, сребро, драго камење, дрва сено, сламу, Сваког ће дело изаћи на видело; јер ће дан показати, јер ће се огњем открити, и свако дело показаће огањ као што јесте. И ако остане чије дело што је назидано, примиће плату. А чије дело изгори, отићи ће у штету: а сам ће се спасти тако као кроз огањ. (3:12-15)

Христ је темељ на којем је црква саграђена. Павле потврђује да има оних који граде са дрветом, сеном и сламом. Док други граде са златом, сребром и драгим камењем. Али, долази дан у којем ће се ова грађевина тестирати. Биће тестирана огњем, и када тај дан дође, тада ће се видети који су материјали кориштени при њеној грађевини.

Ја верујем да данас многи велики религиозни системи који постоје да су грађени са дрветом, сеном и сламом. Ја верујем да живимо у времену у којем смо изгубили праву веру у Бога и могућност Исуса Христа да уради оно шта је рекао да ће да уради. Јер је Он рекао Петру, „На овом камену сазидаћу цркву Своју.“ И ми смо некако дошли до идеје да Он не може да сазида Своју цркву без наше помоћи и наших идеја.

И зато ми морамо да помогнемо Господу да изгради Своју цркву. Ми ћемо имати кампање да прикупимо прилоге са којима ћемо ми да помогнемо Господу да сазида Своју цркву, јер Он жели да сазида Своју цркву, али Он то не може без наше помоћи и наших идеја.

И зато ми идемо у школе које ће нас уче психологијом да бих могли да напишемо писма, рекламе и говоре који ће охрабрити људе да одмах одреагују на наш апел. „Ово је део наше традиције и нације, и да бих ми наставили наше културно наслеђе, треба нам ваша финансијска помоћ, и ако то учините имаћете посебне благослове цркве.“ И ове тактике могу да функционишу на оним људима који нису у стању да мисле својом главом. Преваре.

Како чезнем за даном када ће црква бити поново чиста. Мислим на такву чистоћу која је била у раној цркви где видимо када су Ананија и Сафира дошли у цркву са намером да преваре били убијени од стране Светога Духа. Такву чистоћу као када је Шатор Састанка био постављен и када су обожавли Бога, и када су два Аронова сина узели лажну ватру да принесу пред Богом, и ватра са олтара их је спалила због тога.

Данас постоји много лажне ватре која је понуђена пред Господом: дрво, сено и слама. Једног дана ће све то бити тестирано са огњем, и много тога што је учињено у име Исуса Христа ће бити спаљено и нестаће. Буди пажљив како градиш на темљу. Побрини се да градиш са златом, сребром и драгим камењем. Ми смо Божија грађевина. Црква је Божија грађевина. Христ је темељ, и зато буди пажљив како градиш. Доћи ће дан када ће бити тестирана сва наша дела.

Сећате се да је Исус рекао у проповеди на Гори, у шестој глави, „Пазите да правду своју не чините пред људима да вас они виде.“ Другим речима, Он овде каже да пазимо да не чинимо ствари зато да бих нас људи видели и да бих добили хвалу и награду од људи. Јер је Исус рекао за то, „То је ваша награда.“ Зато, када се молиш, немој да то претвориш у велику представу. Немој увек говорити људима да се често молиш да бих они помислили да си ти велики молитвени ратник. Јер Исус за то каже, „То је твоја награда.“ Када дајеш, немој то чинити тако да то буде јавно, да бих свако знао, јер ти је то онда награда. Када постиш, немој да јавно објавиш са својом појавом да постиш, јер ако и то чиниш да други виде и да мисле о теби као о духовној особи, примио си своју награду.

Него чини све ове ствари за Оца, пред Њиме, у тајности пред Њиме, и примићеш онда награду од Њега. Исус нас упозорава да ако чинимо ове ствари пред људима да бих добили хвалу и признање од људи да ће то бити једина награда коју ћемо примити. Тако да ће нашим делима бити суђено, да бих се открило какви су били мотиви наших срца иза тих дела када будемо стајали пред Богом.

Има пуно дивних и величанствених ствари које су учињене, за које ћемо се шокирати када видимо мотиве иза њих. Има ствари које сам учинио које су биле потпуни неуспех. Тотални промашај. Али мотив мог срца је био исправан у тим стварима. И није толко у томе шта ја учиним, него у мотиву који је иза тог дела.

Павле сада иде са слике грађевине на личне примере.

Не знате ли да сте ви црква (храм) Божија, (3:16)

Постоје две Грчке речи за храм, прва је *херион* и односи се на цео комплекс храма. Обухвата зграде, дворишта, тремове и локацију на којој се налази. Сотона је поставио Исус на врху храма, *херион* у Матејевом еванђељу 4:5.

Друга Грчка реч за храм је *наос*, и она се односи на унутрашњи део храма, на свето место. Ову реч је Исус употребио када су фарисеји затражили знак од Њега, и Он је рекао, „Уништите овај храм и за три дана ћу га подигнути.“ Реч коју је употребио за храм је *наос*, унутрашњи део храма, свето место.

Павле каже, „Ви сте наос Божији.“ Унутрашњи део храма је био део божанске активности. То је било место на којем се Бог објављивао човеку. То је место где је човек имао однос са Богом, Шекајна је пребивала у наосу, у унутрашњем делу храма. Павле каже, „Ви сте наос Божији.“ То значи да је твој живот постао центар божанске активности. Твој живот је инструмент кроз који се Бог објављује људима данас. Твој живот је пребивалиште Бога, твоје тело.

„Не знате ли да сте ви храм Божији,“

и Дух Божји живи у вама? (3:16)

Сваки верник у Исуса Христа има Духа Божијег који пребива у њему. Тог момента када си упитао Исуса да уђе у твој живот, Дух Божији је почео да пребива у теби. Павле каже, „Не знате ли да сте храм Божији и да Дух Божији живи у вама?“ И онда наставља са,

Ако поквари ко цркву Божију, поквариће њега Бог: (3:17)

У шестој глави ће нам рећи који су све начини на које можемо да покваримо храм Божији, и тамо нам исто каже да је наше тело наос Божији. Ако учиним прељубу, Павле каже да ја онда грешим против свог тела, које је храм Бога, део Христовог тела, спојен Њему.

И ако се ја спојим за блудницом, ја устварносит доводим Христа у тај однос, и са тиме грешим против свог тела, са тиме опогањујем храм Божији. И упозорење овде је, „Ако поквари ко храм Божији, поквариће њега Бог.“ Ја верујем да ми треба да поштујемо и да ценимо наша тела као храм Божији. Ја верујем да треба да се бринемо о нашем телу. Верујем да треба да се трудимо да једемо здраву храну. Мислим да треба да се клонимо колко год је у нашој могућности од не здраве исхране, јер верујем да можемо да покваримо храм Божији са храном која нам може шкодити и са другим стварима које нам шкоде.

И у суштини, иако овде углавном говори духовном а не о телесном окаљивању храма Божијег, је важно да се ми чувамо да будемо чисти и свети. „Ако поквари ко храм Божији, поквариће њега Бог.“

јер је црква (наос Божији) Божија света, а то сте ви. (3:17)

Ово је позив на свет, праведан живот.

Нико нека се не вара: ако ко међу вама мисли да је mudar на овом свету, нека буде луд да буде mudar. Јер је премудрост овог света лудост пред Богом, јер је писано: Хвата премудре у њиховом лукавству. (3:18-19)

Расте схватање да је наука обмана и да су научници често криви у многим случајевима за намерне обмане док се они наводно баве са апсолутним стварима. И наука бих наводно требала да буде скуп апсолутних ствари и чињеница.

Један од најпознатијих научника, Ајнштајн, је рекао, „Нема ничега што је апсолутно; све је релативно.“ И сада видимо интересантан покрет међу интелектуалцима, како почињемо да откривамо да не свака наука је наука и да постоји пуно обмана у научним круговима.

За мене, једна од највећих обмана коју људи науке промовишу и коју покушавају да присиле на све људе је теорија еволуције. Наводно, теорија еволуције је научна теорија, и да је веома веродостојна, и да свака грана науке је прихвата као чињеницу, по речима оних који је промовишу. Мада постоји огроман број научника који кажу, „Само мало. Еволуција има превише рупа, превише необјашљивих ствари.“ Еволуција није задовољавајуће објашњење за постанак живота.

Постоје људи који тврде да су научници и који улажу сав труд да присиле ову обману еволуције на друштво. И морам да признам да су веом успешни у томе. Али еволуција није наука у опште. Она не поседује потребне емпиричке доказе да би се доказала као наука.

Они још увек нису у стању да прикажу како је могуће у затвореном систему имати спонтано стварање живота. Чак, напротив ми имамо милионе доказа који нам показују да је не могуће имати спонтано стварање животу у затвореном систему. Практичан пример овога је овај, замисли да одеш у продавницу и купиш конзерву сардина, или туњевине,

кајсија или шта год, и отвориш ту конзерву ти очекујеш да се у конзерви нађе то што пише на њој да је унутра, а да је тачна теорија спонтаног стварања живота у затвореном систему, ко зна шта би се нашло у конзерви сваки пут када је отвориш.

Ту имамо затворени систем, ту имамо милијарде и милијарде конзервисане хране, која се продаје, и имамо сво поуздање у немогућност затвореног система да произведе живот. И због тога ми стављамо храну у конзерве, да бих се та храна могла очувати и да се нови живот не формира у њима.

Нажалост, понекад се догоди да нека од конзерви није добро затворена или није правилно стерилизована и у тим случајевима се појави нежељени живот у њима. Када сам радио у једној продавници, често се знало догодити да нека од конзерви буде неправилно затворена, и она би понекад експлодирала и излила бих свој садржај по целом паковању па бих онда морали да вратимо цело паковање јер је могуће да нису правилно стерилизоване. И кад год бих видео конзерву којој бих крајеви били изгурани, знао бих да се нешто у тој конзерви формирано што не треба да буде.

Али поред свега овог, нама је и даље еволуција продавана као научна чињеница. То је превара од стране науке. „Мудрост овога света је лудост за Бога. Бог хвата премудре у њиховом лукавству.“

И опет: Господ зна помисли мудрих да су ништа. Зато нико да се не хвали човеком, (3:20-21)

Павле каже, „Немојте се хвалити Павлом, немојте се хвалити Аполом, немојте се хвалити човеком. Човек је чак и у свом најбољем издању, празан. Мисли мудрих су празне. Немојте се хвалити човеком.“

јер је све ваше. Био Павле, или Аполо, или Кифа, или свет, или живот или смрт, или садашње, или будуће: све је ваше; А ви сте Христови, а Христос Божји. (3:21-23)

Ја могу да научим од Павла, или Аполоса или Петра, или било кога другог. Свако има нешто да понуди. И за неке мораш добро да пребираш да би дошао до нечега шта вреди, а за неке је најбоље неслушати их.

Све је ваше, и зато научите да научите од свакога око вас.

4. поглавље

Тако да нас држе људи као слуге Христове и приставе тајна Божијих. (4:1)

Слуге Христове, Грчка реч употребљена овде значи *они који су веслачи испод палубе*. То су били они који су се налазили на дну брода и који су били кориштени за покретање брода, и они су били везани ланцима за весла. Они бих имали особу која би им наређивала када и како да веслају. Тако да Павле овде користи ову специфичну Грчку реч, „Ми смо веслачи под палубом за Христа.“ Ми смо на дну. Ми само весламо на Христову команду.“

Затим каже, „Приставе тајна Божијих.“ Ово се односи на то да су они управници и управник је онај који је одговоран за господарева добра. Он је био тај који је управљао збивањима у кући. Он се бринуо за потребе домаћинства. Њему су поверена господарева добра, иако је и он сам био и даље слуга, али је надгледао господарева добра.

Павле овде користи другу Грчку реч за управником, „Ми смо надгледници ствари које припадају Господару.“

А од пристава се не тражи више ништа, него да се ко веран нађе. (4:2)

Један од захтева да бих био управитељ је да будем веран у ономе на шта сам позван да урадим или да у томе шта ми је дато. Твоја верност да учиниш оно на шта те је Бог позвао је то за шта ћеш, или не ћеш, једнога дана примити награду.

Да ли си веран Божијем позиву за твој живот? А од пристава се не тражи више ништа, него да се ко веран нађе. Павле даље каже,

А ја мало марим што ме судите ви или човечији дан; а ни сам себе не судим. (4:3)

Пошто је било та подела због које су говорили, „Ја сам Павлов, ја сам Аполов, или ја сам Петров,“ се чини да су тиме искључивали друге. Наиме, има људи који могу да покажу своју лојалност само једној особи и пошто показују лојалност само једној особи они друге особе оговарају.

И када кажу, „Ја сам Аполов,“ они устварности омаложавају и осуђују Павла. „Не марим што ми судите,“ и то је једна од првих осуда са којима се суочавамо, осуда од људи. Али људска осуда је и у најбољем случају неисправна. Јер постоји једна ствар коју ми не можемо да судимо, а то је мотив због којег неко нешто уради. И због тога што ми не можемо да судимо мотивима, наш суд није праведан суд.

Они заиста нису знали Павла, они нису знали Павлово срце. Али и поред тога, они су га оговарали. И Павле каже, „Чуо сам да ми судите. То ме не брине, ја сам себи не судим.“ Друга врста суда са којим се можемо суочити је само-осуда. И када Павле каже, „Ја самоме себи не судим,“ он говори о томе да он не осуђује самога себе. Трагично је да има људи који константно суде себи и осуђују сами себе. „Ја нисам добар. Ништа не могу да урадим како треба. Ја сам пропали случај.“ Они стално осуђују себе. Павле каже, „Ја самоме себи не судим.“

Ја верујем да ми треба да учинимо најбоље што можемо а остатак да предамо. То је најбоље што ја могу да учиним и ако је неред, па онда је неред. То је најбоље што могу. Ја онда не одем желећи се и јадикујући, „Баш сам зезнуо. То нисам добро урадио. Нисам

рекао праве речи.“ Ја сам дао све од себе, а остатак остављам Господу. „Господе, ово је најбоље што могу. Жао ми је због тога, али је то било најбоље што сам могао.“ Ја онда због тога не бијем себе у груди, нити се нервирам мислећи, „Да ли сам урадио праву ствар? Да ли сам могао више?“ Дао сам све од себе. Учинио сам оно што сам мислио да је исправно у датом моменту. Ја не осуђујем себе због тог резултата. Веома често, моје најбоље није довољно, али ја не могу то да променим. То је најбоље што ја могу. Тако да је не судим себи у том смислу да ја осуђујем себе.

Јер не знам ништа на себи; но зато нисам оправдан, (4:4)

Оно што он ту каже је, „Ја не знам ништа шта бих ишло против мене.“ И то је јака изјава. Али и у томе он није оправдан. То не значи да сам ја праведан зато што не знам ништа шта бих ишло против мене, то ме не чини праведним.

али Онај који мене суди Господ је. (4:4)

Ово је трећи суд и ово је онај који се рачуна. Ово је суд за који се ја бринем. Баш ме брига шта ти кажеш о мени. Стало ми је, али шта ја ту могу. Мени толко не значи шта ја мислим о себи. Али сам веома забринут шта Господ мисли о мени. Ти ме можеш осудити за оно шта сам учинио, али ме то не брине. Ја могу себи да судим, али то није битно. Ја ћу стајати пред Господом и Он је мој судија, и његова пресуда је она за коју се ја бринем, шта је Господње мишљење о мени и шта сам ја учинио.

Зато не судите ништа пре времена, (4:5)

Другим речима, чекајте на дан Господњег суда, огњем ће сва дела бити испитана са каквим су мотивима учињена. Немојте судити ништа пре времена, немојте пресудити.

докле Господ не дође, који ће изнети на видело што је сакривено у тами и објавиће савете срдачне и тада ће похвала бити сваком од Бога. (4:5)

Приметите како ће то Господ да суди, он ће судити скривеним стварима, стварима твог срца, мотивима. Ово је тешка изјава. Библија каже да је све откривено и голо пред Богом. „Господе, ја то нисам намеравао.“ „Стварно? Хајде да видимо.“ Бог ће бити у стању да прикаже оно што је било у твојем срцу и уму.

Сећате се да је Дух узео пророка Езекиела на зид, и Господ је рекао, „Ископај рупу у зиду и уђи у њу.“ Он је то урадио и оно што је видео унутра су биле перверзије. Езекиел је рекао, „То је ужасно, порнографија је свугде.“ Господ му је рекао, „Дозволио сам ти да видиш у умове вођа у Јерусалиму. То је оно што се налази у њиховим умовима.“

Бог види шта је у твојем уму. Бог зна шта се дешава у твојем срцу. Тако да ће доћи дан када ће Бог извести на видело скривене ствари таме и откриће све намере, планове и мотиве срца. И онда ће сваки човек имати своју хвалу од Бога.

А ово, браћо моја, приговорих себи и Аполу вас ради, да се од нас научите да не мислите за себе више него што је написано, и да се кога ради не надимате један на другог. (4:6)

Немојте се поделити због инструмената које Бог користи за Своје намере у вашем животу. Примите од свакога, имајте корист од свакога. Ако примате нешто од једнога то не значи да треба да се окренете против другог.

Јер ко тебе повишује? (4:7)

Шта чини тебе другачијим? За шта се поносиш? Због чега си другачији? „Хвала Богу што нисам као он.“ Па, шта је то што чини тебе другачијим од њега? Има ли нешто вредно у теби? Има ли ичега доброг? Одакле то добро долази?

„Па, Бог ми је то дао.“ Па, ако ти је дато, зашто се хвалиш као да је од тебе? Видиш, све што ја имам у мени што је вредно, Господ ми је дао. Све у мом животу што вреди, ми је дато од Бога. Ја знам да у мени, у мом телу, не пребива ништа добро. Све што је добро и што вреди ми је дато од Бога. А ако ми је дано од Бога, онда нека ми Бог помогне да не идем унаоколо понашајући се као да сам ја неко посебан, да сам ја тај који има велики таленат или шта год. То сам добио као дар од Бога, и као такав, ја немогу да се хвалим на такав начин као да је мој лични. Колико ме је само пута Бог подсетио на овај стих кад сам урадио нешто што је било добро. Јер и сами знате да је веома узбудљиво када урадиш нешто што је испало веома добро. То ми се повремено догоди. И оно што је интересантно је да када се тако нешто догоди, ја почнем да се понашам, „Па сигурно да је испало добро. Колико дуго ово радим, треба да испадне добро.“ Али то није тако. Ако ишта испадне добро за то је захвалан Господ.

Шта ли имаш што ниси примио? А ако си примио, што се хвалиш као да ниси примио? (4:7)

Веома често ми имамо ту склоност да се понашамо као да је то нешто што је наше а не да је то нешто што нам је Бог дао.

Ето сте сити, ето се обогатисте, без нас царујете. О да бисте царовали, да бисмо и ми с вама царовали! (4:8)

Павле овде говори сатирично. „Сити сте, обогатили сте се, и без нас царујете.“ И они су се на овај начин хвалили. Али Павле каже, „О да заиста царујете, да бих смо и ми са вама царовали.“

Јер мислим да Бог нас апостоле најстражње постави, као оне који су на смрт осуђени; јер бисмо гледање и свету и анђелима и људима. (4:9)

Реч *гледање* је реч која је веома шаролика и осликава слику Римског генерала који бих се вратио у Рим после победе над непријатем. Он бих имао веома славан дочек, он бих обично био у својој кочији и становници Рима бих били на улицама и узвикивали бих речи хвале и обожавања тог генерала. Он бих са собом донео ратне трофеје, сав плен који је запленио.

А иза њега у колони бих ишли сви ти јадници који су били заробљени у тој битци, који бих на крају били одведени у арену и били бих бачени лавовима, и ти људи су звали гледање, те заробљенике које је генерал довео у Рим да бих били жртвовани лавовима.

Павле каже, „О да заиста царуједте. Чини се да је Бог поставио нас апостоле као задње, оне који су одређени за смрт. Ми смо гледање људима.“ И како бих ти заробљеници пролазили становници Рима бих им се ругали на њиховом путу ка арени и лавовима. „Ми смо гледање свету, анђелима и људима.“

Ми смо будале Христа ради, а ви сте мудри у Христу; (4:10)

Он поново овде говори сатирично.

ми слаби, а ви јаки; ви славни, а ми срамотни. До овог часа и гладујемо, и трпимо жеђ, и голотињу, и мукe и потуцамо се, (4:10-11)

Јадни Павле, да је само знао да да позитивне изјаве, онда не бих био у овој позицији. Није имао довољно вере. Људи и дан данас критикују Павла. Коринћани, телесни Коринћани су они који критикују Павла. И данас Павле добија критике. Један црквени службеник ми је рекао, „Зар не мислиш да, ако бих Павле имао победу над својим телом да он не бих имао трн у телу? Тај трн је био резултат његове телесне слабости.“ Нека Бог помогне свакоме ко мисли да је духовнији од Павла, или ко мисли да је значајнији од Павла.

Павле сада говори о личном искуству. Он каже, „До овога часа гладујемо, трпимо жеђ, голотињу, мучени смо, немамо место боравка.“

И трудимо се радећи својим рукама. (4:12)

Ја не зарађујем довољно од службе да бих могао да живим од ње. Ја морам да радим да бих могао да се издржавам.

Кад нас псују, благосиљамо; кад нас гоне трпимо; Кад хуле на нас, молимо; постасмо као сметлиште света, по коме сви газе досад. Не пишем ја ово да посрашим вас, него вас учим као своју љубазну децу. (4:12-14)

Овде видимо корен ове ране која је дошла од става ових Коринћана. Јер они нису били у стању да приме од Аполона а да не омаловаже Павла и због тога се поделише у ове мале партијске групе, то је обележје њихове телесности. Павле је повређен због ових ствари које они говоре о њему, због подела које су међу њима. Он им јасно каже, „Не пишем вам ја ово да вас посрашим, него да вас научим као своју љубљену децу.“

Јер ако имате и триста учитеља у Христу, али немате много отаца. Јер вас ја у Христу Исусу родих јеванђељем. (4:15)

Ви можете имати десет хиљада учитеља. Може бити десет хиљада људи који су дошли до вас и изнели вам неке од својих мишљења.

И нека нам Бог помогне, свугде око нас има десет хиљада мишљења. Свако има свој угао како посматра ствари. Ове недеље сам примио писмо од једне особе која је хтела да зна шта је моје мишљење о одређеним новинама које је та особа добила. Те специфичне новине су говориле о Данијеловом пророчанству и краљевствима која ће доћи. Особа која је аутор ових новина не види ове ствари у Данијелу онако како је традиционално и прихваћено мишљење о тим пророчанствима, онако како их Чак Мислер објашњава и сваки добри Библијски теолог. Овај аутор има своје лично мишљење и тумачење. Нико други није досад дошао до тог схватања и разумевања, него он је тај који има ово специјално схватање о овом специфичном пророчанству у Данијелу. И уместо четири велика светска царства, он види пет. Он има увид ко су та глинена стопала, да су она устварносит Арапске државе и слично, и он износи своју личну теорију.

Али, Петар је рекао да ниједно пророчанство не може својевољно да се тумачи. И ако неко дође и каже, „Пријатељи, ја желим да вам откријем неке нове истине вечерас. Знате, Библијски учитељи у прошлости нису били у стању да виде ово, и зашто вас нису ово учили? Видите, овде је.“ И онда они почну да вам износе веома чудна мишљења и да изврћу оно што каже у тексту.

Ниједно пророчанство у Светом Писму се не може својевољно тумачити. Ако ти неко каже да има ново схватање и нову истину која није досада била откривена, буди сигуран да није у праву. Јер нам је Бог дао све ствари које су нам потребне за живот у побожности и оне се налазе у Библији и оне нису за својевољна тумачења. И да бих они могли да те убеде

да је њихово учење добро, они морају да омаловаже учење свих других. И свако ко учи другачије, аутоматски постаје лажни пророк.

Има један лик овде у комшилуку који ми константно пише писма. Он је пре неког времена редовно долазио у цркву овде. Константно је објављивао његову љубав за мене. Чак, је једног дана дошао до мене и рекао ми да му је Бог дао визију и да он треба да ради раме уз раме самном. И неки други делови његове визије су били мало чудни, и пошто ја нисам прихватио ову визију да је од Бога и да он треба да ради раме уз раме самном, он је отишао и напустио цркву веома узнемирен. И сада ми пише свакојака писма оптужујући ме да сам лажов, лажни пророк, преварант, култиста и да сте сви ви јадни људи упали у моју замку, култ Чак Смита, барем по његовим писмима.

Жалосно, зар не? Они који су у једном моменту осећали позив од Бога да раде са тобом, сада им је одједном откривено да ти учиш погрешне ствари, и наравно они кажу, „Чак, зна истину али се боји да је каже.“ Они ме не знају и ја се не бојим да кажем све што је исправно. Павле је био суочен са истом врстом оптужби у Коринту, они су омаловажавали Павла.

Иако је он рекао, „Можете имати десет хиљада учитеља који ће доћи до вас и учити вас различита гледишта, али ви имате само једног оца, и ја сам вас родио у вери.“ Жалосно је видети оне које си родио у њиховом духовном ходу да буду ухваћени и зенешени овим учитељима који уче егзотичне ствари. Зато Павле каже,

Него вас молим, угледајте се на мене као и ја на Христа. Зато послах к вама Тимотија, који ми је син љубазни и верни у Господу; он ће вам опоменути путеве моје који су у Христу Исусу, као што свуда и у свакој цркви учим. (4:16-17)

Павле је у једној другој посланици рекао за Тимотеја да је једини истог ума као и он. Ја разумем Павлов положај. Он је довео ове Корићане до вере у Исуса Христа, он је поставио темељ а тај темељ је Исус Христ, и да онда види друге људе који су дошли и који граде на тај темељ, дрво, сено и трску, то боли.

Неке од Голгота које су започете од наше цркве овде су почеле у својој жељи да направе веће зграде, да користе методе за прикупљање новчаних прилога, организују вечере, залоге, маратоне, и сличне методе, и то зна да боли. То заиста боли. Јер ја сам се трудио да их научим да ходају у Духу и да се поуздају у Господа да Он буде тај који ће се побринути за њихове потребе. Јер кад Бог негде води, Он се побрине за потребе.

И ако кренеш испред Бога, онда немаш довољно за своје потребе и разлог томе је то што си кренуо испред Бога. Чекај на Господа. Не само да Он има план, него и начин по којем ће се тај план испунити и све финансије које су потребне. Ми не морамо да се ослонимо на човека, нити морамо да се окренемо ка светским методама и начинима да бих дошли до финансија. Тако да, када их видим да организују те методе за прикупљање финансијских прилога, то ме онда веома повреди. Они нису тако научени о Исусу Христу. И има других који су дошли и рекли, „Хеј, ово је начин на који треба ово урадити. Овако то мораш урадити.“

Зато је Павле послао Тимотеја да их поново установи у истини коју их је Павле научио, истину коју је Павле учио у свакој цркви на сваком месту.

Неки се надуше (узнемирили) као да ја (лично) нећу доћи к вама. (4:18)

Па ако је тако битно, зашто Павле лично не дође? И његов одговор је,

Али ћу вам доћи скоро, ако Бог да, (4:19)

Јаков је рекао, „Слушајте сад ви који говорите: Данас или сутра поћи ћемо у овај или онај град, уместо кажите Ако Господ хтедбуде, и живи будемо учинићемо ово или оно“ (Јаков 4:13, 15). Павле каже, „Ускоро ћу доћи, ако Бог да.“ Ово је добар подсетник. Ми бих требали увек да живимо тако да смо свесни овог ограничења, ако Бог да.

и нећу гледати на речи оних што су се надули, него на силу. Јер царство Божије није у речи него у сили. Шта хоћете? Да дођем к вама с прутом или с љубави и духом кротости? (4:19-21)

„Како бих сте хтели да је дођем? Са прутом да бих вас исправио, или у духу љубави и кротости?“ И са овим Павле завршава ову расправу о подели које је настала у Коринтској цркви због њихове телесности.

И од сада ће почети да говори о много тежим стварима и проблемима који су постојали у Коринтској цркви, проблеми неморалности, о томе када свеци туже једни друге на светске судове. Говориће о телу Христовом и том жељеном јединству тела. Охрабрујем вас да прочитате пету и шесту главу у напред и наставићемо у следећу Недељу увече са нашим проучавањем Библије.

Све је ваше, научите да научите и примите са многих извора, али највише од Њега. Узмите Реч Божију и чекајте на Духа Светога и нека ваше срце буде учено Божијим стварима да бих сте могли да растете и да сазрете у потпуности у особу коју Бог жели да будете. Нека Бог буде са вама и нека вас благослови, нека Његова рука буде над вашим животом, и нека вам да добру седмицу. У Исусовом имену.

5. поглавље

Хајде да отворимо наше Библије у 1. Коринћанима, пета глава.

Павлово писмо Коринћанима је писано углавном са намером да исправи грешке. Црква у Коринту је имала огромне проблеме. Они из Клојиног домаћинства су јавили Павлу ствари које су се дешавале у Коринтској цркви. Део проблема су биле поделе које су постојале у цркви, они су се делили на мале групице, на мале деноминације. „Ја сам Павлов, ја сам Петров, ја сам Аполов,“ су биле речи поделе. Павле им поручује да су ове речи обележје телесности; Христ није подељен. Ови службеници који су им служили су требали да имају допуњавајуће службе а не такмичарске службе. И ми бих требали да видимо цркву и различите службе у оквиру цркве као допуњавајуће службе а не службе које се такмиче једне са другом. Ја не мислим да је наша црква у такмичењу са иједном другом црквом нити бих требала да буде. Ми бих требали да смо допуна другим црквама, испуњавајући наш део на шта смо позвани, радећи оно што они не раде док друге цркве раде оно што ми не радимо. Тако да цркве, требају да допуњују једни друге а не да се такмиче. Али, Коринтска црква је упала у овај такмичарски дух, ове мале групице које су се такмичиле једна са другом су са тиме правиле поделу у Христовом телу, и то је обележје телесности.

И како смо завршили 4. главу, Павле је завршио свој укор који је имао да каже поводом ових подела у цркви и сада ће прећи на озбиљније проблеме који су постојали међу њима, проблеми неморалности.

Врло се гласи (5:1)

Ово „врло се гласи“ је устварности „објављено је свугде,“ или „опште је знано,“

да је курварство међу вама, и такво курварство какво се ни међу незнабошцима не чује, да некакав има жену очеву. (5:1)

Значи, постојао је човек у Коринтској цркви који је живео у инцесном односу са својом маћехом. И пошто је Коринтска црква била превише заузета овим поделама, „Ја сам Петров, ја сам Паволов, ја сам Аполов,“ они су дозволили да овако нешто постоји у њиховој цркви. Чак, они су се скоро поносили овим, да су у стању да толеришу овакве ствари у цркви. Они су се поносили њиховим широколиким погледом, и нажалост данас, постоји овај понос у неким црквама које се веома поносе својим либералним погледима.

И ви се још надимате, (5:2)

Ви се поносите вашим либералним ставом о овоме.

место да плачете, (5:2)

Требали бих да сте жалосни да овако нешто постоји.

да се извади између вас онај који је учинио то дело. Јер ја, који ако нисам код вас телом, али духом ту живим, већ одсудих као да сам тамо, да се онај који је то тако учинио, (5:2-3)

Ја сам већ одлучио. Ја сам већ пресудио шта треба чинити поводом овога.

У име Господа нашег Исуса Христа кад се саберете ви и мој дух, са силом Господа нашег Исуса Христа, Да се онај преда сотони на мучење тела, да би се дух спасао у дан Господа нашег Исуса Христа. (5:4-5)

Исус је рекао да ако твој брат згреши против тебе да одеш до њега и да покушаш да решиш то са њиме. И ако прими укор, онда си примио брата назад. Али ако те не прими, онда треба да узмеш сведоке са собом и да са њима одеш до њега да бих сте заједно решили тај грех. Али ако он не жели да прими укор ни од сведока, онда нека ти он буде као безбожник.

Прва мисао коју треба да имамо према брату у цркви који је у греху је, обнова. Да идеш до њега са намером да га обновиш, покушај да се исправи лоша ситуација. Павле је охрабрио Галаћане, „Ако и упадне човек у какав грех, ви духовни исправљајте таквога духом кротости, чувајући себе да и ти не будеш искушан“ (Галаћанима 6:1).

Значи, прва дужност поводом брата који је пао у грех је да одеш до њега у духу кротости, жалећи над стањем и у намери да га обновиш да хода правилно са Господом. Увек, чак и када се особа избаца из цркве, обнова треба да буде мотив.

Тако је и у овом случају са овим братом, Павле каже, „Ја сам му већ пресудио, избаците га из цркве. Предајте га сотони на мучење тела, не буквалног тела, него да живот по телу, да телесност буде уништена.“ Намера избацавања из цркве је да бих он схватио озбиљност греха у којем је, одвајајући га од црквеног живота и Христовог живота у цркви.

Али, ова намера да буде избачен је да бих се дело тела уништило и да бих он на крају могао бити повраћен у заједништво цркве. Обнова је увек, тај крајњи циљ, јер то је дело Исуса Христа, да нађе и спаси оне који су изгубљени. Тако је и са црквом, када се бавимо са проблемима у оквиру цркве. И ми смо имали ситуације када смо се морали бавити са озбиљним моралним проблемима при којима смо замолили одређене људе да више не долазе у цркву. „Немој се враћати све док не решиш овај проблем у животу.“ Али, намера иза тога је се особа обнови.

А, шта тачно значи ово да га предају сотони на мучење тела, ја вам не могу тачно рећи. Павле, пишући Тимотеју, је говорио о пар особа, једна је Именеј који је засигурно био бедан карактер. Павле је рекао да га је предао сотони да се научи не хулити. Значи овде говори о томе да их ставе изван те заштите цркве, да бих сотона могао добро да их зграби и да виде који су крајњи резултати оваквог греха и толеранције греха у животу, или самог практиковања греха. Нека виде шта такав живот проузрокује, нека дођу до уништења тела.

Знате, понекад, најбољи лек за прељубу је да се те особе у прељуби венчају. Сотона нас зна добро преварити да мислимо, „Ја не могу да живим без ње, она је љубав мог живота. Ово је права љубав.“ Дозволи им да се венчају и брзо ће сазнати да су могли сасвим комотно да живе без те особе. То је била велика лаж коју је сотона продао њима и коју су они поверовали и усадили у свој ум.

Тако да, често, предајући их овоме, ће пружити уништењу тела, уништењу узбуђења, гламура, и привлачности тог греха. Павлов савет, „да се таква особа преда сотони на уништење тела а да бих се дух спасао у дан Господа нашег Исуса Христа.“ Поново, спасење је крајњи циљ овде, чак иако то подразумева уништење тела. Важна ствар у овоме је да дух буде спасен у дан Господа.

Није добра хвала ваша. (5:6)

Чињеница да сте надувани поводом овога и да се хвалите овим ставом, „Ми можемо да прихватимо оваке људе,“ није добра, Павле им поручује.

Не знате ли да мало квасца све тесто укисели? (5:6)

Квасац је био ферметисано тесто које су жене користиле при прављењу хлеба, увек издвајајући комад теста по страни да бих се тај комад користио при новој мешавини. Квасац се у Светом Писму увек користи као слика нечега лошег. Јер превирање квасца је процес труљења, ваздух уђе унутра поводом тог процеса. Тај мали комад ферметисаног теста ће се проширити по целој смеши теста. Мало квасца сво тесто укисели.

Ово је слика греха, како када дозволимо, или толеришемо, малу количину зла, оно после обухвати цело тело. Мало квасца сво тесто укисели.

Очистите дакле стари квасац, да будете ново тесто, као што сте пресни; јер и пасха наша закла се за нас, Христос. (5:7)

Павле сада уноси слику Пасхе. Пасха је време када се јео бесквасни хлеб. У припреми за Пасху, која је четрнаестог Априла, Јевреји би претражили целу кућу да бих се побринули да нигде нема квасца. И онда бих они направили хлеб који ће јести за време Пасхе, бесквасни хлег, или равни хлеб; јер је квасац типологија греха. Пасха је празник бесквасног хлеба, и по том имену је и позната. Типологија Пасхе је одлична јер је Исус Христ, био без греха, Он је наша Пасха, наша жртва без греха. И квасац се поистовећује са грехом и са старим животом у греху. „Очистите дакле стари квасац из цркве, да будете ново тесто, као што сте пресни; јер и пасха наша закла се за нас, Христос.“ Христ је наша Пасха, Он је тај у коме се у потпуности цела слика Пасхе испуњује, бесквасни хлеб, сломљени хлеб, и све остало, ту видимо диван симболизам, Христ наша Пасха жртвована за нас.

Зато да празнујемо не у старом квасцу, (5:8)

То је празновање љубави у оквиру цркве.

ни у квасцу пакости и лукавства, него у пресном хлебу чистоте и истине. (5:8)

Када се састанемо, хајде да се састанемо у искрености, хајде да се састанемо у истини, хајде да обожавамо заједно у искрености и истини. У оквиру тела Христовог, ми не бих требали имати подлост; ми не бих требали имати борбе, злобност, него бих требали имати чисто срце пред Господом када се сакупимо заједно да обожавамо Бога.

Павле ће сада споменути посланицу коју је он написао Коринћанима коју немамо. Ми ово посланицу зовемо 1. Коринћанима, али је она у стварности 2. Коринћанима или можда трећа. Ми не знамо колико је писама Павле написао њима. Али он ту спомиње писмо које је он раније њима послао.

Писах вам у посланици да се не мешате с курварима; И то ја не рекох за курваре овог света, или тврдице или идолопоклонице; јер бисте морали изићи из света. (5:9-10)

Павле овде прави јасну поделу и разлику између нашег заједништва у цркви и нашег живота у свету. У цркви ми не смемо да имамо заједништво са курварима, нити са похлепнима, или са идолопоклоницима. Изван цркве, ми живимо у свету пуном курвара, са похлепнима и идолопоклоницима. Бог није наменио да Хришћански живот буде монашки живот.

Бог није намерио за тебе да ако хоћеш да живиш чистим животом да онда требаш да затвориш себе иза великих зидова и да се у потпуности изолишраш од света. Божија намера је да ти будеш светло у свету, а светло се не ставља испод стола или иза зидова, него сија у свету да бих дало светло онима који у свету. И зато, док сам у свету, ја морам да се суочим са људима који су не морални, са онима који су похлепни, са онима који су идолопоклоници.

Али када дођем у цркву да се сретнем са Божијим народом, ја бих требало да се сретнем са њима у сасвим другачијем окружењу. Ту бих требала да постоји светост, чистота у телу, док се састајемо заједно.

Интересантно да је Павле овде навео три основна греха: курварство, похлепа и идолопоклонство. Ако погледамо курварство, то је у стварности грех против себе самог. То је грех који осликава себичност. Са њиме искориштавамо другу особу, ми мислимо о тој другој особи само зато да бих себе сексуално задовољили. Ми заиста не маримо за ту другу особу, него за себе и да бих задовољили своје биолошке пориве. Они постану објекат за нас, тако да је то устварности грех против друге особе, грех који осликава себичност.

Похлепа, је наравно, потпуно себична. Пожуда или изнуђивање. То је када ја узимам од тебе, за себе, без обзира на цену.

Идолопоклонство је против Бога. То је обожавање свега другог а не Бога. Када особа успостави идола у животу, и немојмо да мислимо о идолу као о некој фигурици која је изрезбарена из дрвета или направљена од сребра и злата. За неке људе је ауто идол, за неке је њихов врт, за неке њихова кућа. Интересантно је колико је многима нега грађевина идол.

Када смо се преселили из старе зграде у нову, било је доста људи којима није било свеједно. „Ја сам се спасио у тој згради. Не може да напустимо ову зграду. Хајде да изградимо још три просторије и да останемо овде. Овде сам се срео са Богом.“ Када особа успостави идола у животу, то указује на првом месту, да су изгубили праву свесност Божије присутности у свом животу. Тако да онда тај идол постане подсетник шта су некад имали или искусили.

У Старом Завету када је Хезекија постао краљ, Израел је упао у идолопоклонство. Хезекија је почео са реформама и један од првих чиновника које је учинио је да је посекао лугове које су они поставили и у којима су обожавали своје идоле. Такође је порушио олтаре које су они поставили за разне богове. И онда нам Свето Писмо каже, „Он обори висине, и изломи ликове и исече лугове, и разби змију од бронзе, коју беше начинио Мојсије, јер јој до тада кађаху синови Израилјеви; и прозва је Неустан“ (2. Царевима 18:4)

Мојсије је начинио ову змију када су Израелци били уједани и умирали од змија отровница, „И Господ рече Мојсију: Начини змију ватрену, и метни је на мотку, и кога уједе змија, нека погледа у њу, па ће оздравити“ (4. Мојсијева 21:8). И ово је поново дивна слика Исуса Христа, и Исус је ово рекао Никодему, „И као што Мојсије подиже змију у пустињи, тако треба Син човечији да се подигне. Да ниједан који Га верује не погине, него да има живот вечни“ (Јованово еванђеље 3:14-15). Змија је симбол греха, бронзана змија је симбол осуде греха, јер је бронза метал који је симбол суда, а змије симбол греха. Тако да када погледам на Исуса видим осуду мог греха, мој ме грех онда не убије, он ме онда не уништи, него ја живим тако што гледам на Исуса који је био разапет за мене.

Али народ је узео ову бронзану змију. Неко ју је сачувао. И временом је она постала идол. И људи бих ишли на ходочашћа да бих видели ову бронзану змију коју је Мојсије направио

у дивљини. И тако је ова змија постала идол. И онда ју је краљ разбио на комаде и рекао, „Неустан“ што на Хебрејском значи, „бронзана ствар.“ То није бог. То не представља Бога. То је само ствар направљена од бронзе. И када постанемо везани за зграду, ми треба онда да схватимо да је то само камен и дрво, то је само грађевина. Иако је то место на којем сам се срео са Богом, ја не смем да се вежем за то место.

Ја сваки дан треба да имам свеже искуство са Богом. И сама чињеница да хоћу да поставим идола значи да сам изгубио свесност Божије присутности. Ја онда тежим ка нечему што сам изгубио, да бих поново могао да повратим то преко неке реликвије. Идолопоклонство је грех против Бога.

Али како сам у свету ја сам у контакту са оваквим људима. Морам. Ја не кажем продавачици, „Да ли је твој живот чист пред Богом? Не знам да ли смем да ти дозволим да дираш моје ствари ако ниси наново рођена.“ Ја сам у свету и морам да живим међу светом. И морам да вам признам, понекад ми се то не свиђа, и понекад мрзим ту чињеницу. Мрзим када морам да слушам прљавштине које излазе из уста разних људи. Мука ми је када они отворе своја уста и почну да говоре свакојаке прљавштине и људи око њих морају да слушају то.

Такође мрзим када сам у ресторани и људи око мене пуше. И зашто они увек када пуше ставе ту цигарету преко рамена? Знате зашто, зато што ни они сами не желе да миришу тај смрад. И то што они раде је потпуно себично, не мисле на друге. Али, ја живим у свету и не могу то да избегнем, и Божија намера није да ја покушам да то избегнем тако што ћу се одселити.

Признаћу вам, да сам имао чежње да кажем, „Хајде да одемо заједно и хајде да купимо острво на Крибима. Хајде да имамо у потпуности Хришћанску заједницу, где наша деца могу да одрасту без затвора, без полиције, јер неће бити потребе за њима јер бих смо сви живели по принципима Речи Божије где бих смо сви волели једни друге.“ О како бих волео да видим своје унуче да одрастају у друштву где не бих морали да се бринемо о томе да ће неко да им приђе и да их намами у ауто или да их малтретира. Забринут сам правцем у којем овај свет иде, и веома често у свом уму пожелим да побегнем.

Али Бог није намерио да ми побегнемо да бих смо имали наше мало небо на земљи. Ми живимо у свету који је пун греха. Ми живимо у свету који је корумпиран грехом, а ми чекамо тај град који има темеље, чији је творац и градитељ Бог. Ми смо само пролазници овде; ми само пролазимо. И једног од ових дана ћемо доћи до царства и бићемо на месту лепоте и радости за које Свето Писмо каже, „Да ће се деца играти на улицама и неће се плашити.“ Али не сада, не још. Ја не могу да побегнем. Ја морам да будем светло на овом мрачном месту.

А сад вам писах да се не мешате ако који који се брат зове, (5:11)

Овде сада говори о цркви, ако има неко ко се зове брат али је курвар, ако похлепа влада његовим срцем или ако је идолопоклоник или је пијаница или је псовач или је уцењивач, ја онда не смем да имам блиско заједништво са њиме. И одавде долази значај израза „јести.“ Јер према традицији Ориента Блиског Истока, ако једеш са неком особом ти онда постајеш једно са том особом. У њиховом друштву они обично имају једну чинију која је заједничка и која је на средини стола и заједнички комад хлеба. Ти онда одломиш комад тог хлеба и умочиш га у чинију. И особа до тебе не користи прибор за јело, него једу са рукама и они узму тај хлеб, одломе комад и предају га другима око стола. Тако да свако одломи комад и свако свој комад умаче у чинију и сви једу из исте чиније и од истог хлеба. И то ме онда чини једно са тобом јер тај хлеб који ја једем постаје део мог тела је исти хлеб који ти једеш и који постаје део твог тела. Тако да исти комад хлеба храни тебе и мене, тако да ја постајем део тебе и ти постајеш део мене. И они су заиста тако гледали на то. Ми се спајамо у једно ако једемо заједно. То је разлог зашто Јевреј никад не бих јео са паганом; он не бих хтео да постане једно са паганом.

постане курвар, или тврдица, или идолопоклоник, или кавгаџија, или пијаница, или хајдук; с таквима да и не једете. (5:11)

Ми не бих смо смели да имамо овако блиско заједништво са таквим братом.

Јер шта је мени стало да судим оне који су напољу? Не судите ли ви оне који су унутра? А оне који су напољу судиће Бог. (5:12-13)

Ми треба да имамо одређени суд у оквиру цркве.

Извадите злога између себе. (5:13)

Ово се односи на оног лика који је имао инценсни однос са својом маћехом.

6. поглавље

И сада Павле износи следећи проблем, и то је проблем када брат тужи брата пред паганима.

Сме ли који од вас, кад има тужбу на другог, ићи на суд неправеднима, а не светима? Не знате ли да ће свети судити свету? Кад ћете дакле ви свету судити нисте ли вредни судити мањим стварима? (6:1-2)

И било је оних у оквиру цркве у Коринту који су ишли пред паганске судове да бих тужили свога брата из цркве. И Павле каже да бих идеално било ако бих решили своје разлике у оквиру цркве, јер је Бог дао цркви суд; црква ће судити свету.

Ми знамо да че Христ судити свету, али ми смо једно у Христу. Тако да ћемо у Њему ми учествовати у том суду свету. И ако је таква велика одговорност поверена Христовој цркви, онда смо засигурно у могућности да пресудимо у малим стварима које постоје међу браћом. Ако је могуће, све разлике бих требале бити решене у оквиру цркве.

Павле овде не каже да ако је потреба да не смемо да подузмемо легалне поступке. Он се на првом месту бави ситуацијом која је била у цркви. Има оних са којима имаш легалне проблеме који су изван цркве и који нису вољни да се подреде ауторитету цркве и одлуци цркве. И због тога је понекад потребно подузети легалне кораке да бих правда била задовољена.

Чак је и сам Павле, када су му досадили политичке сплетке од стране Феста, када га је Фест питао, „Да ли си вољан да одеш у Јерусалим и да се суочиш са овим оптужбама?“ А већ је провео две године у затвору чекајући на суђење и да правда буде задовољена у Цезареји. И Павле схватајући да је ово више био политички чин а не праведан чин, је рекао, „Позивам се на Цезара.“ И он је у том моменту искористио своје легално право као Римски грађанин да се појави пред Цезаром.

Тако да видимо да се Павле позвао на законско право да би се сачувао од политичког манипулисања. Али, онолико колико је Бог поставио суд цркви, ми треба онда да смо способни да пресудимо стварима које се дешавају у оквиру цркве.

Не знате ли да ћемо анђелима судити? (6:3)

Има анђела који нису задржали своје првобитно стање. Који су се заједно са сотоном побунили против Божијег ауторитета, и књига Откровења нам указује да је у питању трећина анђела који су то учинили и који су се придружили сотониној побуни. И Јуда нам каже у његовој посланици да се ови анђели чувају у ланцима за дан суда.

И поново, Христ ће бити без сумње главни који ће судити анђелима, али ми смо у Христу и ми смо Христи. Ми смо заједно са Њиме, спојени са Њиме у царству које треба да дође. Тако да ћемо Му се ми придружити у суду против анђела.

То не значи да ћеш ти имати прилику да укориш свој анђеле чувара и да му кажеш, „Где си ти био шеснаестог Октобра када сам налетео на оног лика? Зашто ниси био тамо, зашто ме ниси чувао?“

Ово се односи на анђеле који нису задржали своје првобитно стање. Они чекају дан суда у ланцима таме. И ако ћемо бити у стању да судимо у овим духовним стварима,

а камоли стварима овог света? А ви кад имате тужбе за ствари овог света, узмете за судије оне које у цркви не броји нико ни у шта! (6:3-4)

Знате, Хришћанин којег сматрате за најмањим је у стању да донесе поштен и праведан суд много боље од најпааметнијег судије, барем када је у питању праведни суд. И како све више читам које све пресуде врховни суд доноси ја се упитам у способност судија. Ја сам забринут; ја сам шокиран како лагане пресуде одређене судије доносе у случајевима када су у питању ужасни злочини које су починили одређени злочинци.

Оне које у цркви нико не броји у ни шта. Видите, закони у земљи, незнају ништа о законима Духа. Павле је говорио да природни човек не зна ствари Духа, нити разуме ствари Духа, нити може да их зна; јер су оне духовне. Али онај који је духован разуме све ствари, иако он није схваћен од света. Тако да када су у питању ствари у оквиру цркве, поготово када су у питању духовне ствари, онај светац који се не броји у ни шта, је способен да пресуди мудрије од оних који су најмудрији у свету. И такође, ти можеш да научиш више духовних истина од необразовног, простог, Духом испуњеног верника, него што бих могао да научиш од најмудријег доктора или теолога који нису наново рођени.

Образовање нема никакве везе када је у питању разумевање ствари Духа јер природан човек не може да их разуме, нити да их зна. И због тога оне не могу да буду водиље у духовну истину нити могу бити способни да суде када су духовне ствари у питању. Ове ствари бих требале бити решене у оквиру цркве. Павле каже,

На срамоту вашу говорим: (6:5)

Надам се да ће вас ваша дела посрамити.

зар нема међу вама ниједног мудрог који може расудити међу браћом својом? (6:5)

Зар не мате ни једну особу међу вама која је довољно мудра да расуди међу вама?

Него се брат с братом суди, и то пред невернима! И то је већ врло срамно за вас да имате тужбе међу собом. Зашто радије не трпите неправду? Зашто радије не прегорите штету? Него ви сами чините неправду и штету, па још браћи! (6:6-8)

Трагично, трагично је да ово нисте спречили. Чак и данас има оних који су у цркви који су у стању да преваре чак и своју браћу. То је срамота. Павле говори о овом срамном стању. Поново, ово се не односи ако мораш да тужиш некога ко није верник; јер је то некада једино решење. Нити мислим да је ово забрана, барем колико ја разумем, да не можеш да идеш на суд против брата ако тај брат није вољан у оквиру цркве да реши проблем. Јер ако није вољан да се подреди суду цркве, онда можеш да предузмеш друге кораке, али Павле каже да је то срамно. Било бих боље ако бих поднео штету. Дозволи. Исус је рекао да ако те неко суди да бих добио твој капут, ти му дај и твој огртач.

Или не знате да неправедници неће наследити царство Божије? (6:9)

И сада долазимо до веома озбиљних ствари. Они који ће наследити царство Божије. Павле каже, „Зар не знате да неправедници неће наследити царство Божије?“

Не варајте се: ни курвари, (6:9)

Грчка реч овде говори о мушким проституткама

ни идолопоклоници, ни прељубочинци, ни аџувани, ни мужеложници (хомосексуалци), Ни лупежи, ни лакомци, ни пијанице, ни кавгаџије, ни хајдуци, царство Божије неће наследити. (6:9-10)

Павле пишући Галаћанима у петој глави каже, „Јер тело жели против духа, а дух против тела; а ово се противи једно другом, да не чините оно шта хоћете. Ако ли вас дух води, нисте под законом. А позната су дела телесна, која су прељубочинство, курварство, нечистота, бесрамност, Идолопоклонство, чарања, (Грчка реч употребљена овде је *пхармацхиа* И односи се на употребу дрога) непријатељства, свађе, пакости, срдње, пркоси, распре, саблазни, јереси, зависти, убиства, пијанства, ждерања, и остала оваква за која вам напред казујем као што и казах напред, да они који тако чине неће наследити царство Божије“ (Галаћанима 5:17-21).

Да ли је то јасно? Павле каже, немојте бит заварани. Многи људи су заварани данас јер мисле да могу да живе како год они хоће и да ће и даље наследити царство Божије. Али није тако. Тако да ове речи треба да нас охрабре да испитамо сопствена срца. Ако ја желим да наследим царство Божије, ове ствари треба да испитају моју душу. Јер неправедници неће наследити царство Божије, нити курвари, нити идолопоклоници, нити прељубочинци, нити аџувани, нити мужеложници, нити лопови, нити лакомици, нити пијанице, нити кавгаџије, нити уцењивачи, неће наследити царство Божије.

И овакви бејасте неки; него се опрасте и посветисте (одвојени сте за Божију употребу) и оправдасте именом Господа нашег Исуса Христа и Духом Бога нашег. (6:11)

Иако су ове ствари некада биле део вашег прошлог живота, оне треба тамо да и остану, у прошлости. Ако је ико у Христу, он је ново створење, и старе ствари су прошле. Али шта ја онда кажем ако старе ствари нису прошле? Онда, очигледно ниси ново створење. Немојте бити заварани. Немојте бити заварани да помислите да је милост Божија покривач за похотни живот, „Пошто Божија благодат покрива мој живот, ја могу да живим тако што ћу задовољити своје тело.“

Данас постоји много захтева чак и у оквиру цркве да се прошири пут ка вечном животу, да се отворе врата са свакојаке начине живота, да се толерише потпуна безбожни начини живота у породици Божијој. Зар сви ми не тежимо ка истом циљу? Зар сви ми не ходамо истим путем? Зар не воде сви путеви ка Богу? Захтеви да се прошири пут.

„Уђите на уска врата; јер су широка врата и широк пут што воде у пропаст, и много их има који њим иду. Као што су уска врата и тесан пут што воде у живот, и мало их је који га налазе. Чувајте се“ Исус каже, „од лажних пророка,“ ово је рекао одмах после тога када је спомињао ова два врата, „Чувајте се од лажних пророка који долазе ка вама у оделу овчијем, а унутра су вуци грабљиви“ (Матејево еванђеље 7:13-15). Лажни учитељи који кажу, „Није битно. Бог воли свакога. Није битно каквим животом живиш.“ Чувајте се лажних пророка. Они можда имају свештеничку одору, али многи од њих су вуци у овчијем руну. „Бако, како велика уста имаш.“

Ја се потпуно узнемирих на људе који тврде да су они службеници Исуса Христа. Чини се да они воле да имају титулу свештеника. Да ли знате да у неуспелој тужби либералних адвоката против председника Регана су били укључени и неки свештеници из јужне Калифорније? Ова тужба је била зато што је председник Реган прогласио 1983. годину, годину Библије. И они су били неуспешни у својој тужби. Али међу њима је било неколико свештеника. Они су свештеници вероватно зато што воле да се испред њиховог имена

каже велечасни. Они су вуци у овчијем руну. Они се претварају да су слуге Исуса Христа, али исто тако као што је сотона у стању да се представи као анђео светлости да бих преварио, они су исто такви.

Они, слуге сотоне прерушени као службеници Исуса Христа, и њихов циљ је да униште тело Христово и цркву. Комунисти имају многе своје људе постављене у доста важним положајима у неким великим црквама у Америци. Светски Савет Црква је веома близу да буде комунистичка организација и подржава скоро сваки комунистички покрет и разна друга сумљива догађања. Ја бих могао да се занесем са овим да превише говорим о овоме. Ја не бих дао ни једну пару иједној цркви која има удела у Светском Савету Црква или Националном Савету Црква. Они подржавају герилске организације које убијају мисионаре у Зимбабвеу и малу децу. Они чак подржавају ПЛО и разне друге сумљичаве групе.

Неки од вас су били такви, али хвала Богу што смо опрани. Прво опрани, а онда посвећени, а затим оправдани. То је дивно дело Бога у мом срцу кроз Исуса Христа у сили Светога Духа. Ја сам промењен. Ја нисам више оно што сам био. Мој живот је промењен силом Светога Духа и вером у Исуса Христа. То је нови живот, старо је прошло и све ново постаде. И сада Павле каже,

Све ми је слободно, (6:12)

Ово је веома широка изјава. Она је веома широка етичка изјава у смислу колко је могуће да се изјави. Епикурејска филозофија је дошла близу овога; она каже, „Све ми је слободно ако ми доноси задовољство.“ Није битно шта је, ако ми доноси задовољство онда је уреду да то чиним. И ако бих им рекао о нечему ужасном што си урадио они бих те питали, „Да ли си уживао у томе?“ „Да, јесам.“ „Па, онда је уреду ако ти је донело задовољство.“

Павле каже,

Све ми је слободно, али није све на корист; (6:12)

Ја, као дете Божије сам орјентисан циљу. Мој циљ је да се нађем у Њему, не имајући своју праведност која је од закона, него праведност која је од Христа кроз веру. Мој циљ је да једнога дана стојим пред Исусом Христом, и ти ћеш стајати пред Њиме. Јер се сви ми морамо појавити пред судом Христовим да би примили према стварима које смо учинили у телу, да примимо награде верности и одговорности које смо учинили за Господа у нашим животима. И пошто ја имам само један живот и ускоро ће проћи, и једина ствар која ће трајати је оно што сам учинио за Исуса Христа.

Ја ћу стајати пред Њиме да би примио награду за оне ствари које сам учинио у телу. Моја дела ће бити испитана огњем, да се види каква су. И мој циљ је да када будем стајао пред Христом у том дану, је да Он погледа на мене и каже, „Добро учињено, слуго добри и верни! У малом си ми био веран, над многим ћу те поставити; уђи у радост господара свог.“ Није ми битно шта сам учинио у животу, шта сам све постигао, шта сам све стекао за себе, ништа од тога неће важити када будем стајао пред Исусом. У том моменту ће једино бити важно да чујем ове рећи похвале. То је за шта живим; то је оно ка чему се надам.

Има ствари које могу учинити које су уреду. Оне ме неће осудити. Ја сам спашен због моје вере у Исуса Христа. Али има ствари у које се могу уплести веома лако, које бих ме омеле у мом напредку ка овом циљу, које бих ми одузеле време и снагу да не бих могао да имам енергију за Господње дело. Ја могу да се тако умешам у ствари које су сасвим уреду, којима ништа не фали, али које ме одвлаче од мог првобитног циља. Оне су сметња у мом

напредку ка жељеном циљу. И зато, иако су оне дозвољене, иако су оне уреду, ја их не чиним јер су непотребне. Оне не убрзавају мој пут ка циљу.

И за мене као Хришћанина, је битно да научим да имам приоритете у животу да се не бих ухватио у ту замку да проводим превише време на не толико битне ствари. И веома је лако да упаднем у такву замку, поготово када се умешаш у ствари које немају вечну вредност. Можеш провести месеце у овим стварима да бих их на крају гледао како пропадају. „Шта си радио ових последњих шест месеци?“ „Ништа, све је пропало прошле недеље.“ Шест месеци труда.

Павле нам каже на крају посланице, „Знајте да ваш труд у Господу није узалуд.“ Једног дана ћемо стајати пред Христовим судом. Како је битно да чујемо, „Добро учињено, уђи у радост свог Господа.“

све ми је слободно, али нећу да шта овлада мноме. (6:12)

Само Хришћанин зна шта је слобода. Човек који живи у греху није слободан. Павле пишући Тимотеју каже, „И да се ископају из замке ђавола, који их је уловио живе за своју вољу“ (2. Тимотеју 2:26). „Бог овога света их је ослепио да не виде истину.“ Он их држи у ропству против њихове воље, ослепљујући их, и не можеш рећи да су они заиста слободни.

Немој да кажеш да је наркоман слободан. Немој да ми кажеш да је алкохоличар слободан. Или особа која је везана за неку навику, „Ја морам да изађем. Ја морам да имам, шта год.“ То није слобода; то је ропство. Само дете Божије може да зна шта је слобода. Ја ценим своју слободу. Ја волим моју слободу.

Видиш, права слобода није да ја чиним ствари које су ми узбудљиве, него да ја имам слободу да их не чиним. То је слобода у којој ја уживам. Ја имам слободу да не чиним неке ствари. Ја не морам да чиним нешто да бих уживао. Ја не морам да чиним ствари које ме узбуђују или од којих добијам осећај задовољства, или шта год. Хвала Богу што не морам да их ради. Ја сам слободан.

И пошто сам слободан, за мене је могуће да у практиковању те слободе ја могу себе довести до ропства. Слободан сам да пијем алкохол ако хоћу. И ако практикујући ту слободу ја дођем до момента када сам под утицајем алкохола, да је мој суд поремећен и да нисам у стању да јасно резонујем ствари, ја онда нисам слободан; ја сам под утицајем алкохола који отупљује моје мождане ћелије. Слободан сам да се дрогирам. Али оно што та ствар ради у мени је да стављају изолаторе у мом мозгу да ја нисам у стању да направим везе које ће ми омогућити да рационално размишљам. Оне могу да продуже уживање али не могу да ми помогну да направим везе у мозгу које ми помажу да рационално размишљам. И због тога што не могу да рационално размишљам, ја могу да постанем завистан јер ми је потребно да имам то уживање. Ја сам онда доведем у ропство тим стварима.

Лудост је да практикујеш своју слободу на такав начин да те доведе у ропство, и онда ниси више слободан. И неки људи нису били мудри па су у практиковању своје слободе постали робови. Тако да, иако су ми све ствари слободне, ја нећу да шта овлада надамном, јер волим слободу коју сам примио кроз силу Исуса Христа. Имам слободу да не чиним ствари које ће ме уништити.

Јела су за трбух, и трбух је за јела; (6:13)

То је део тела. Ако једеш месо, није битно. То није тема о којој он сада говори. Јела која поједем ће бити уништена.

али ће Бог и ова и оног покварити. А тело није за курварство, (6:13)

Бог ти није дао овај диван инструмент, Бог није ставио ту снажну сексуалну жељу у теби, нити то задовољство које добијаш из сексуалног односа да бих се курвао.

А тело није за курварство, него за Господа, и Господ за тело. А Бог и Господа подиже, и нас ће подићи силом својом. (6:13-14)

За мене је да имам ново тело. Као што је Бог подигао Исуса Христа, такође ће Он подићи мене. Моје тело није за то да бих живело по појудама тела, по курварству. Они није ту да бих само задовољило жељама мог тела. Оно је сада постало диван инструмент у Божијим рукама да бих чинило Његову вољу и извршило Његово дело.

Не знате ли да су телеса ваша уди Христови? Хоћу ли дакле узети уде Христове (Христове инструменте) и од њих начинити уде курвине? Боже сачувај! Или не знате да ко се с курвом свежје једно тело с њом постане? Јер, рече, биће двоје једно тело. (6:15-16)

Кроз сексуални чин, двоје постају једно. Твоје тело је део Христовог тела, или другим речима, ти си инструмент Исуса Христа. И ако користиш своје тело да бих учинио курварство или да бих се спојио са проститутком, ти устварности ако је могуће да буде тако нешто спајаш Христа са њом тим чином.

А ко се Господа држи један је дух с Господом. (6:17)

Ми смо спојени са Исусом Христом, један дух са Њиме, и због тога ми не смемо да узмемо наша тела и да их користимо на животињски начин.

Бежите од курварства; (6:18)

Павле је рекао Тимотеју, „Бежи од младалачких жеља. Бежи од њих Тимотеју.“

Нека нам Бог помогне да побегнемо искушењима, да будемо као Јосип, када га је Потифарова жена зграбила и рекла, „Спаваћеш самном,“ он се истргао из њених руку оставивши своју одору и го побегао из куће. Нека нам Бог помогне да побегнемо од курварства.

јер сваки грех који човек чини осим тела је; а који се курва он греши свом телу. (6:18)

Већина греха која се учине су изван тела. Али курварство је грех учињен против свог тела.

Или не знате да су телеса ваша црква Светог Духа који живи у вама, ког имате од Бога, и нисте своји? (6:19)

„Зар не схватате ово?“ Павле им каже. Ваше тело је храм, и поново то је Грчка реч *наос*, које представља Светињу над Светињом. То је место где Бог пребива. То је место божанске активности. То није *хиерон*, које представља цео храм. То је *наос*, тај унутрашњи део храма. Ваше тело је унутрашњи део светилишта Духа Светога, којег имате од Бога. Ви нисте своји.

Јер сте купљени скупо. (6:20)

41

1 Korinćanima
Čak Smit

Ово је откупљење. Видиш, ја сам био роб греху. Ја сам био роб сопственог тела. Ја сам чинио те ствари јер сам био роб мог тела. Али ме је Исус Христ ослободио, да не морам више да их чиним. И моје тело, које сам у прошлости злоупотребљавао, ја сада нудим Њему да буде инструмент кроз који Он може да чини Његово дело, храм у којем Он пребива. И тако, моје тело постаје свето место, светилиште.

Исус ме је откупио. Он је платио цену. Он ме је откупио од ропства греху да бих сада могао да будем Његов слуга. И као Његов слуга ја морам да му будем послушан. Ја сам купљен скупо. Ја не припадам себи. Он ме није откупио да бих ја био свој човек. Он ме је откупио да бих припадао Њему. Ја сам скупо купљен; ја нисам свој да бих чинио оно што ја хоћу. Мој живот сада припада Њему да бих Он чинио шта Он хоће.

Прославите дакле Бога у телесима својим и у душама својим, што је Божије. (6:20)

„Ако поквари ко храм Божији, поквариће њега Бог“ (1. Коринћанима 3:17). Ми треба да поштујемо наша телеса. Она су диван инструмент створена од стране Бога.

Ја сам недавно прочитао да твој мозак у једном дану направи више веза него што сви телефонски систему у свету. Није ни чудо што си уморан увече. Више веза твој мозак учини у једном дану него што то учине сви светски телефонски системи.

Давид каже да смо дивно и чудесно створени. Моје тело, диван инструмент, дато мени од Бога да бих могло да буде медијум изражавања мог духа. Да бих могло да буде медијум изражавања Бога. Да бих Бог могао да се изрази кроз моје тело, и то је идеална намена, да се Бог изрази кроз тебе, кроз твоје тело, као Његов инструмент, откривајући Његову љубав, откривајући Његово дело, откривајући Његов план.

Ми треба да држиммо наше тело као интрумент Божији и да поштујемо наше тело као такво и да не чинимо оно што ће уништити храм Божији. Да, ствари нам могу бити дозвољене, и ти можда можеш да докажеш да су добре, али то није питање. Питање је, да ли је корисно? Да ли те то ставља под контролом тога? Да ли те изграђује или те руши?

Оче, захвални смо ти за Твоју Реч. Нека буде као светло које сија у тамој месту наших живота, осветљујући и доносећи на светло те скривене ствари. Да ако је у нама Боже, опако срце, зла жеља, пожуда, похлепа, горчина, нека ове ствари Господе буду откривене светлом Твоје Речи и нека буду доведене ка крсту и остављене тамо. Да бих се ми могли одрећи тих скривених дела таме и да бих ходали у светлу као што је Он у светлу. Знајући то дивно јединство и заједништво са Њиме док се наши животи чисте крвљу Исуса Христа. Хвала ти Господе за Твоју Реч и за ову привилегију да имамо заједништво са твојом децом. Хвала ти Господе, што си нас учинио да будемо једно, да делимо Твоје царство и радост у Твом царству заувек. Благослови нас сада. Помози нам. У Исусовом имену се молимо. Амен.

Нека Господњи благослов буде над вашим животом и будите обогачени у свим стварима у Исусу Христу док растете у благодати и знању Његове љубави и Његовог пута и Његове доброте. И нека ваше тело постане инструмент кроз који Бог ради у Његовој жељи да се објави изгубљеном свету. Нека вас Бог благослови и нека вас ојача у вашем ходу са Њиме и нека вам да могућност да разпознате ствари и нека вам помогне да користите своје време добро и да откупљујете своје време у овим злим временима. У Исусовом имену.

7. поглавље

Коринтска црква је била у нередy. Имали су пуно проблема, и главни проблем је била телесност. Постојала је подела у цркви, неки су говорили да су Петрови, неки су говорили да су Павлови, и неки су говорили да су Аполови, следбеници. Они су тужили једни друге на суду, пред неверним судијама. И Павлу су јавили да се ово дешава у цркви, па је он одлучио да им напише писмо о овоме. Али суштина овог писма је била да бих им он одговорио на одређена питања која су они имали. Тако да Павле почевши са седмом главом почиње да одговара на њихова питања у овом писму.

И важно је за нас да разумемо позадину целе ситуације у Коринтској цркви. Коринт је био велики пагански град. На акрополису изнад Коринта се налазио велики храм посвећен богињи Афродити, и свештенице у њеном храму бих сваке ноћи сишле у град. Оне су биле проститутке, и проституциом су оне финансијски подржавале овај храм и обожавање ове богиње.

Бог је у овом граду имао пуно људи. Јер када је Павле био у Коринту, Господ га је охрабрио са овим речима, „Ја имам велики народ у овоме граду.“ Тако да је Павле тамо успоставио цркву. Али као што сам рекао, црква је била у нередy.

Имали су пуно чудних доктрина и учења која су се проширила међу њима. Они су имали мишљење да је тело у потпуности зло, и то их је онда оставило са једним од два учења. Прво, пошто је тело у потпуности зло, онда није ни битно шта радиш са својим телом; јер се то не рачуна. Твој дух је што се рачуна, тако да са телом можеш да радиш шта хоћеш. Није битно. Можеш да користиш своје тело за свакојакe перверзије, није битно, или за шта год пожелиш. Друго, је било истог мишљења да је тело у потпуности зло, али због тога не смеш да радиш ништа и од ствари које су сасвим природне за тело. То значи да ако си у браку, да се требаш суздржати од природног односа са својим женом, јер је тело зло, и то онда значи да све телесне жеље и потребе су зле. Тако да је постојао тај други нагон ка аскетизму, тј. животу одрицања.

Тако да ће сада Павле почети овде у седмој глави да говори о овоме, да ли треба да се оженим, и ако сам ожењен да ли треба да имам интиман однос са својом женом. И зато почиње седму главу овако,

А за оно што ми писасте: добро је човеку да се не дохвата до жене: Али због курварства сваки да има своју жену, и свака жена да има свог мужа; (7:1-2)

Павле препознаје да је неприродно да особа живи животом целибата. Добро је ако се не дохватиш жене, али то је неприродно. И зато сваки човек треба да има своју жену, и свака жена да има свог мужа.

Интересантно је да нам Свето Писмо не открива да ли је апостол Павле био ожењен или не, али ја мислим да је био. Као први разлог за ово је то да је он био рабин. И према Јеврејском закону, сваки човек треба бити ожењен и треба да има децу, јер је Бог рекао да будемо плодни и да се намножимо. И они су мислили да је ово божански налог који сваки човек треба да испуни, и да ако немаш деце ти онда убијаш своје потомство. И сам Павле је рекао о томе када је био рабин, када дође до праведности, је био без мане. И он је без сумње био ожењен. Свето Писмо нам такође открива да је он био члан Санхедрина и један од захтева Санхедрина је био да ако бих неко био њихов члан, да он мора бити

ожењен, јер су мислили да ако је човек ожењен да ће онда бити милостивији. Да ће барем ће имати више разумевања.

Али онда стоји ово питање: шта је било са Павловом женом? Постоје две претпоставке. Једна је да је могуће да је она умрла. Друга је, што је могуће и тачније, да га је она оставила када је прихватио Хришћанство. И ово друго мишљење је традиционално црквено мишљење.

Превладајућа мисао у седмој глави је да је време кратко и он то износи у двадесет и деветом стиху. Павле је осећао да ће Господ ускоро доћи, веома ускоро, и због тога што је време кратко, он им даје ова упутства за брак. Може нам се учинити да нас он обезхрабрује да не оженимо, али то је само зато што он држи овај поглед да је време кратко. Ми заиста немамо време да се женимо. Али, да бих сваки човек избегао курварство, нека сваки човек има своју жену и свака жена да има свог мужа, погово имајући у обзир услове који су постојали у Коринту.

Муж да чини жени дужну љубав, тако и жена мужу. Жена није господар од свог тела, него муж; тако и муж није господар од свог тела, него жена. Не забрањујте се једно од другог, већ ако у договору за време, да се постите и молити Богу; и опет да се састанете, да вас сотона не искуша вашим неузддржањем. (7:3-5)

Павле нам овде каже да је сексуални однос у браку сасвим нормална ствар, и да у браку брачни другови треба да се труде да испуне телесне потребе једно другом. И да се не уздржавате од сексуалног односа јер су искушења велика, сем ако се заједно сложите да то учините на одређен временски период да би сте се посветили посту и молитви. Притисак бих био превише на иједно и друго ако бих се претуго уздржали.

Али ово говорим по свету а не по заповести; Јер хоћу да сви људи буду као и ја; али сваки има свој дар од Бога: овај дакле овако, а онај онако. А нежењеним и удовицама велим: добро им је ако остану као и ја што сам. (7:6-8)

Када је Павле писао ово писмо, он је био не ожењен и он препоручује то стање, али он такође препознаје да је ово стање дар од Бога.

Исус је говорио о онима који су евнуси, ушкопљеници, од рођења. Бог је неке људе позвао на ово од рођења, док су други постали овакви ради царства Божијег. Павле има овај дар и он препознаје да је то нешто што је Бог учинио, јер нормални и природни телесни пориви промовишу брак. Није природно ако немаш сексуалну жељу. То је четврта по јачини жеља у нама, после ваздуха, жеђи и глади. Налази се на самом врху. И ако особа нема јаку сексуалну жељу, то онда можда значи да је Бог одузео ту жељу од те особе да би она могла бити специјални инструмент за Бога и ослобођена, од тих како Павле каже, брига које дођу када је особа у браку.

Када си у браку онда си у сасвим другачијој позицији. Прије него ли сам се оженио, ја сам могао да путујем где год хоћу. Све што сам требао је била кеса пуна кајсија и одох ја. Ја сам само стајао на бензинским станицама да бих наточио бензин. Никада нисам навраћао у ресторане. Када сам ишао негде, за мене је било битно да само стигнем тако, али када сам се оженио онда су се ствари промениле.

Када смо се враћали кући из Феникса, жена ми је рекла, „Драги, волела бих шољицу кафе.“ И ја сам само пролазио поред кафана. Она је поново рекла, „Драги, волела бих шољицу кафе.“ „Наравно, ко не би?“ И ја сам поново прошао поред једне кафане, и онда сам могао да осетим њену ногу како снажно стиска под и да је имала кочницу на њеној

страни аута ја бих сигурно пролетео кроз шофершајбну. Схватио сам поруку и стао сам код следеће кафане. Али за мене је то било губљење времена.

Али као што Павле каже, када си ожењен онда немаш пуно времена да мислиш на Господње ствари, него се бринеш за своју жену, како ћеш јој удовољити јер мораш да живиш са њом. И због тога желиш да јој удовољиш. И то је исправно.

Оно што Павле каже је, „Ако имаш дар, то је онда добро. Живи тако онда. Јер не ожењени и удовице, нека остану као што сам и ја.“

Ако ли се не уздрже, нека се жене и удају; јер је боље женити се неголи упаљивати се. А ожењеним заповедам, не ја него Господ, да се жена од мужа не раздваја (Ако се се пак и раздвоји, да се више не удаје, или да се помири са својим мужем); и муж да не пушта жену. (7:9-11)

И наравно, ово је учење Исуса Христа. Зато Павле каже, „Ово није моја заповест, него Господња.“

А осталима говорим ја (7:12)

Господ није специфично говорио о овоме и сада ће Павле говорити као апостол.

А осталима говорим ја а не Господ (говорећи о специфичној ситуацији): ако који брат има жену некрштену (неверницу) и она се приволи живети с њим, да је не оставља. И жена ако има мужа некрштеног (неверника) и он се приволи живети с њом, да га не оставља. Јер се посвети муж некрштен (неверник) женом крштеном (верницом), и посвети се жена некрштена (неверна) од мужа крштеног (верникаи); јер иначе деца ваша била би нечиста, а сад су света. (7:12-14)

Тако да или муж или жена који су верници, доводе у дом свету атмосферу са којом су деца покривена.

Веома ме често питају шта се деси са децом када умру. Уствари, још чешће ме питају када буде узете цркве, да ли ће и мала деца бити узета. Ја могу са сигурношћу да кажем о деци чији су родитељи спашени, или је само један од родитеља спашен, да су она заштићена и покривена од стране верног родитеља. Ја не могу са сигурношћу да кажем исто за децу чија су оба родитеља неверници. Ја лично верујем, да ако су у годинама у које се сматрају да још нису одговорни, да ће Бог бити молостив према њима. Ја такође верујем у праведност Божију. Пошто ја немам јак темељ у Светоме Писму када је ова тема у питању, јер нигде у Светом Писму не каже да ће сва деца бити узета у узету цркве, нити да су сва деца која умру спашена. Оно што знамо је да ако има барем један родитељ који је верник, да су онда покривени.

Моје мишљење поводом овога је, зашто живету под облаком сумње? Зашто се бринеш о томе? Прими Господа и знаћеш засигурно. Јер оно што знамо је да ако је барем један родитељ верник да је онда и сам дом посвећен.

Ако ли се некрштени раздваја, нека се раздвоји; јер се брат или сестра у таквом догађају не зароби; јер нас на мир дозво Господ Бог. (7:15)

Ако после твог прихватања Исуса Христа као свог спаситеља, твој супружник или супружница кажу, „Слушај, ја се не слажем са овим. Не могу да те поднесем оваквог и не могу да живим са тобом више,“ онда си слободан. Ниси под робством да мораш да останеш са њима. Пустите их да оду. Бог је нас позвао на мир, а не на рат у браку.

Јер шта знаш, жено, да ако мужа спасеш? Или шта знаш, мужу, да ако жену спасеш? Само као што је Бог поделио свакоме, и као што је сваког позвао Господ онако нека живи. И тако заповедам по свим црквама. (7:16-17)

Сада ће говорити о томе у ком си ти стању био када те је Бог позвао.

Је ли ко позват обрезањем, нека се не гради необрезањем; ако ли је ко позват необрезањем, нека се не обрезује. Обрезање је ништа, и необрезање је ништа; него држање заповести Божијих. Сваки нека остане у оном стању у коме је позван. (7:18-20)

Када те је Бог спасио, да ли си био необрезани паганин? Онда немој да се обрежеш по Јеврејском обичају обрезања. Остани онакав какав си био када те је Бог позвао.

Јеси ли позван робом, не брини се; него ако и можеш свој бити, још радије буди. Јер који је позван у Господу робом, слободњак је Господњи, (7:21-22)

Што се тиче људи ти можеш и даље за њих да будеш роб, али си слободан сада и ти си слободњак Господњи.

тако и који је позван слободњак, роб је Христов. (7:22)

У том позиву у којем си био када си позван, остани. Немој да правиш радикалне промене пошто си постао Хришћанин, сем ако оним чиме си се бавио прије свог обраћења је у тоталној супротности са Хришћанским принципима, од којих мораш онда да се уклониш.

Купљени сте скупом, не будите робови људима. (7:23)

Ако си роб људима, онда схвати да си ти роб Исуса Христа. И ми смо сви то у ствари, робови Исуса Христа.

Сваки, браћо, у чему је ко позван у оном нека остане пред Господом. А за девојке (девице) немам заповести Господње, него дајем савет, као који сам помилован од Господа, да будем веран. (7:24-25)

И сада ћемо да говоримо о интересантној теми овде и за њу постоје три тумачења. Има оних који кажу да се Павле овде обраћа очевима који имају ћерке које су девице. И да Павле овде говори њима о томе да ли да они дозволе својим ћеркама да се удају.

Друго мишљење узима у обзир културу тог времена. Било је оних који су живели заједно и који су чак спавали у истом кревету али нису имали брачни однос. За њих то био као неки тест брак али без сексуалног односа, где су хтели да виде да ли могу да живе заједно, мада у том моменту нису имали физички однос. И ово је било веом уобичајно у Коринту у то време.

Трећа мисао је да је било оних који су се узели и били у брачном односу али су сматрали да је духовније не имати сексуални однос у браку. И ја лично мисли да Павле овде говори о овоме. Начин на који је ово написано и језик овде недозвољава ову идеју да се говори о оцу који има ћерку која је девица. Ја мислим да ово највероватније односу на ову трећу идеју да се говори о онима који су мислили, „Ми смо духовнији јер немамо сексуални однос. Да у браку смо, али је моја жена још увек девица.“ Чудно! Ја лично не бих могао да има овакав став, али мислим да је овде баш то о чему Павле говори. А за девице немам заповести Господње, него дајем савет, као који сам помилован од Господа, да будем веран.

Мислим дакле ово да ће бити добро за садашњу невољу да је човеку добро тако бити. Јеси ли се привезао за жену, не тражи да се разрешиш; јеси ли се одрешио од жене, не тражи жене. (7:26-27)

Поново напомињем, Павле ово говори под овом идејом да је време веома кратко. Касније, у његовој посланици Ефесцима, схватајући да Исусов долазак неће бити тако ускоро, он користи слику брака као диван пример дубоког односа који постоји између Христа и Његове цркве, и у том примеру он користи једну од најлепших илустрација брачног односа који постоји.

У браку си? Немој да се раставиш. Одрешио си се од жене? Немој онда да тражиш жену.

А ако ли се и ожениш, ниси сагрешио; и девојка ако се уда, није сагрешила: али ће имати такви невоље телесне; а ја вас жалим. (7:28)

Он у суштини каже, „Брак није увек оно што сви мисле да јесте. У браку знају бити потешкоће.“

А ово говорим, браћо, јер је остало време прекраћено, да ће и они који имају жене бити као они који немају; (7:29)

Да бих ово разумели правилно морамо да протумачимо у контексту. У контексту оно што је он рекао је, „Онај који је ожењен се брине о стварима овога света, како да удовољи својој жени. А онај који није ожењен се брине да удовољи Богу.“ Тако да када он каже да они који су ожењени ће бити као они који нису, он у суштини каже да они треба да буду забринуте како да удовоље Богу. То треба да буде твоја првобитна брига.

И који плачу као који не плачу; и који се радују као који се не радују; и који купују као који немају; И који овај свет употребљавају као да га не употребљавају: јер пролази обличје овог света. (7:30-31)

Време је кратко. Он у суштини каже, „Ми немамо време да се уплитавамо у брачне односе. Ми немамо време за тугу. Ми немамо време за журке. Ми немамо време да скупљамо ствари. Ми живимо у свету али немојмо да га злоупотребимо. Хајде да га искористимо; ми треба да живимо. Ми треба да једемо и зато радите шта требате, али немојмо превише да се умешамо у те ствари, јер обличје овога света пролази.“

Павле је посматра збивања у свом времену и опадање целе друштвене структуре и узимајући то у обзир он даје ово упозорење. Време је кратко, ствари брзо пролазе, и ми заиста немамо време за не битне ствари.

А ја хоћу да сте ви безбрижни. (7:32)

Ја би хтео да вас ослободим од те бриге.

Ко је неожењен брине се за Господње, како ће угодити Господу; А који је ожењен брине се за светско, како ће угодити жени. Друго је жена, а друго је девојка. Која је неударена брине се за Господње, како ће угодити Господу, да буде света и телом и духом; а која је ударена брине се за светско, како ће угодити мужу. А ово говорим на корист вама самим, не да вам наметнем замку на врат, него за лепу и пристојну службу Господу без сметње. (7:32-35)

Тако да оно што он каже је да ако желиш да предаш себе у потпуности Господњој служби, жена онда може бити сметња. Јер ако си ожењен онда мораш и њу да узмеш у обзир и онда ти је главни интерес да је удовољиш. И тако треба да буде. Ми мужеви, треба да будемо забринути за то како да удовољимо својим женама. И ви жене би требале да будете забринуте тиме како да удовољите својим мужевима. И овим стварима треба да посветимо пажњу. Тако треба да буде.

Ја поново напомињем да ако неко хоће да буде самац онда то треба да буде дар од Бога. А ако ти Бог није дао тај дар, слушај шта Свето Писмо каже, да онај који је нашао жену нашао је добро и добио љубав од Господа. Павле овде говори са идејом да је време кратко и да немамо време за ове ствари сада. И могуће је да се ми налазимо у таквом времену и крају овога доба. Како год, Библија не говори о браку у лошем светлу него чак каже да је брак Божији план и намера за човека. То је природна ствар. Није природно да будеш неожењен или неудата.

Ако ли пак ко мисли да је срамота за његову девојку кад остане уседелица, и не може другачије бити, нека чини шта хоће, не греши ако се уда. А који стоји тврдо у срцу, и нема невоље, а има власт над својом вољом, и ово је расудио у срцу свом да задржи девојку, добро чини. Тако и онај који удаје своју девојку добро чини; али који не удаје боље чини. Жена је привезана законом докле јој год живи муж; а ако јој умре муж, слободна је за кога хоће да се уда, само у Господу. Али је блаженија ако остане тако по мом савету; јер мислим да и ја имам Духа Божијег. (7:36-40)

Што се тиче мог мишељења, ја мислим да је сретнија ако се не уда. И ово је интересантна ситуација. И ове ствари морамо да посматрамо у светлу тога да Павле говори да је време кратко и ситуација која је владала у Коринту.

8. поглавље

А за месо што је клато идолима знамо, јер сви разум имамо. Разум, дакле, надима, а љубав поправља. (8:1)

Овде видимо контраст између љубави и знања. Ми знамо да имамо знање. У том времену је постојао проблем са месом јер месо које бих купио на пијаци је првобитно понуђено као жртва неком од идола, један део тог меса бих био посвећен тим паганским боговима. Када бих заклали неку животињу они бих узели неке делове меса и пунидили их као жртву паљеницу њиховим боговима, и онда бих свештеници добили део тог меса и оно што би остало бих ишло особи којој је та животиња припадала, и веома често бих онда та особа однела то месо на пијацу да се прода.

И због тога су многи Хришћани у Коринту имали грижу савест ако бих јели месо које је било посвећено паганским боговима. То их је заиста мучило. Али је такође било и оних који су се хвалили својим знањем, „То није ништа. То је само камен а не бог, тако да нема везе. Ја знам да то није ништа значајно и због тога могу да једем то месо а да ме савест не мучи због тога.“

И Павле се сада овде обраћа онима који имају ту слободу, јер са својим знањем саблажњавају брата који је слабији у вери.

А за месо што је клато идолима знамо, јер сви разум имамо. (8:1)

Ми знамо да је идол ништа.

Разум, дакле, надима, а љубав поправља. (8:1)

Један је пун ваздуха док други има супстанцу.

Ако ли ко мисли да шта зна, не зна још ништа као што треба знати (8:2)

Ово је веома тачно. Особа која мисли да зна највише обично зна најмање, јер истина је да што више знаш са тиме схваташ да има толко тога што не знаш.

Шекспир је рекао, „Човек, јадан човек, тако неупућен у ономе што зна најбоље.“ Шта је то што ти знаш најбоље? У чему си вешт? У науци, математици, лингвистици? Рецимо да си вешту у науци. Колико знаш упуљу науке што има да се зна? Рецимо да си вешт у математици. О свему што се може знати у математици, колико ти знаш? Моја вештина лежи у Библији, али вам могу слободно рећи да има много више тога у Библији што ја треба да научим него што знам. Ја знам довољно да знам да не знам. Ја знам довољно да бих знао да има толко тога да научим што никада нећу научити.

Када дође особа које је пуна себе и каже, „Ја сам стручњак и могу да ти дам одговоре на сва твоја питања,“ онда буди сигуран до он не зна довољно. Ако неко мисли да зна ишта, он не зна још ништа као што бих требао знати. Тако да ако мислиш да знаш, то је обично добар знак да укаже да ти не знаш много. „Човек, јадан човек, тако неупућен у ономе што зна најбоље.“

А ако ко љуби Бога, (8:3)

Присети се, знање надима а љубав изграђује.

Бог га је научио. А за јело идолских жртава, знамо да идол није ништа на свету, и да нема другог Бога осим једног. Јер ако и има који се богови зову, или на небу или на земљи, као што има много богова и много господа: Али ми имамо само једног Бога Оца, од ког је све, и ми у Њему, и једног Господа Исуса Христа, кроз ког је све, и ми кроза Њ. (8:3-6)

Ми знамо да су идоли ништа. Ми знамо да постоји само један живи Бог, један Господ.

Али нема свако разума; јер неки који још и сад мисле да су идоли нешто, као идолске жртве једу, и савест њихова, слаба будући, погани се. (8:7)

Ако си одрастао у Коринту онда си одрастао у паганском друштву. Ти си онда одрастао обожавајући неког идола. Ти си онда одрастао једући месо у храму тог идола. Они бих имали ресторане и они бих понудили животињу у церемонији и жртвовали би је идолу, онда бих испекли ту животињу и ти бих онда јео то месо у храму и обожавао свог идола, свог бога. И сада, ако си прихватио Исуса Христа као свог Господа и спаситеља, и даље имаш ту позадину паганског жртвовања ти онда сасвим нормално имаш потешкоћу да наставиш да радиш тако нешто, јер си провео толико година практикујући ту традицију жртвовања идолима да сада као Хришћанин осећаш грижу савести ако бих то наставио да радиш. Није ти свеједно ако бих то наставио да радиш. Зато Павле каже, „Још увек има неких који имају тешко време једући то месо због савести, и пошто им је савест слаба, они се опогане.“

Али јело нас не поставља пред Богом: јер нити ћемо бити већи ако једемо, ни мањи ако не једемо. (8:8)

Ако једем месо или не једем месо то нема никакве везе са тиме какав однос имам са Богом. И то можемо да применимо и на ово.

Али се чувајте да како ова слобода ваша не постане спотицање слабима. Јер ако тебе, који имаш разум, види ко у идолској цркви где седиш за трпезом, неће ли његова савест, слаба будући, ослободити се да једе идолске жртве? (8:9-10)

Примера ради, хајде да кажемо да ја имам убеђење са времена на време да ја могу да попијем мартини. И ово је само хипотеза јер је моје лично убеђење да има нешто сасвим лоше у томе ако и чак повремено пијеш алкохол. Што се мене тиче то је веома лоше. Моја савест би ме у потпуности уништила. Моја савест је слаба по том питању. Али, рецимо да повремено знам да попијем, јер погано оно што уђе у човека него оно што изађе из њега. И ја сам убеђења да могу да пијем. И на жалост има многих свештених лица који имају овакав став, мислећи да они имају слободу да пију колико хоће. И рецимо да сам ја један од тих који имају то убеђење. И ту у цркви имамо човека који је био алкохоличар, који је сада прихватио Исуса Христа и Исус га је ослободио од алкохолизма. И рецимо од оде у ресторан, и тамо види мене како пијем алкохолно пиће. „То је мој пастор. Ако он сме да пије онда и ја могу.“ Али он то онда чини против своје савести, јер зна да је он имао проблем са алкохолом. И сада је охрабрен да пије јер је видео моју слободу у томе. Али када он то учини његова савест га мучи. Ја могу да кажем, „Ја имам одлично духовно знање. Ја разумем Свето Писмо и ја разумем и ово, и ја имам слободу да чиним ово.“ Ја са тиме могу да постанем инструмент који ће уништити слабијег брата зато што сам ја практиковао своју слободу и знање које имам.

И с твог разума погинуће слаби брат, за ког Христос умре. Тако кад се грешите о браћу, и бијете њихову слабу савест, о Христа се грешите. Зато, ако јело саблажњава брата мог, нећу јести меса до века, да не саблазим брата свог. (8:11-13)

50

1 Korinćanima
Čak Smit

Ово је љубав, и овако се хода у љубави. Љубав тежи ка томе да изгради. Знање надима. Овде видимо ове Коринћане који су говорили, „Идоли су ништа,“ и они су ишли у те идолске храмове куповали месо јер су они имали добре цене и роштиљ је био добар. Они су говорили, „Идол је ништа. Па шта ако једем! То ништа не значи. Ми можемо отићи тамо и јести.“ И пошто су они ишли у те храмове и јели, слабија браћа у вери су била узнемирена због тога и то их је мучило веома. Они су мислили, „Он је ђакон у цркви, или он је старешина у цркви, и ако он може то да чини ваљда и ја могу онда,“ али у стварности нису могли.

Савест ти неможеш тако лако заобићи. Није ме брига шта ти неко може рећи. Онај који узвисује злу ствар је и даље лоша за њега. И боље је да слушаш своју савест јер ако је неслушаш, онда можеш да упаднеш у многе невоље.

Психолози греше када мисле да могу особу да одговоре од њених убеђења. Ја не желим да одговорим икога од његових искрених убеђења. Али ћу се можда некада потрудити да утврдим да ли је то специфично убеђење лично њихово искрено убеђење или је неко други ставио то убеђење у њих. Ако је то искрено лично убеђење које има, ма колико чудно за мене оно било, ја се нећу трудити да променим то убеђење. Нећу рећи, „То је глупо. То је чудно. Нема ништа лоше у томе.“

Ако нечија савест спречава некога да учини нешто, онда је боље за то особу да послуша своју савест, јер је немогуће прекршити савест а да не платиш никако цену за то. И зато ја не бих требао да се размахујем са својим слободама и да са тиме охрабрим некога да чини исте ствари зато што су мене видели да их чиним. А за њих да учине то, би значило да иду против своје савести и то их онда одваја од Господа. И ја онда у стварности са тиме уништавам свог брата који је слабији у вери, јер сам ја инсистирао да практикујем своју слободу коју имам у Исусу. То онда показује да ја не ходам у љубави. А видимо је Павле рекао да је права љубав када одлучим да нећу да једем месо докле год сам жив, јер ако то чиним проузрокује да мој брат буде саблажњен.

Ако ходам у љубави ја се онда трудим да не саблазним икога.

Такође постоје ограничења за ово. Неки људи се саблазне на то да су мушкарци и жене заједно на истој плажи. И они мисле да је грех ако неко оде на плажу, због тог заједничког мешања. И њихова савест је јака поводом овога. То сад, не значи да ја немогу икада више да одем на плажу јер је могуће да ће се неко саблазнити поводом тога. Не, то само значи да они не би смели да иду на плажу ако их то мучи, и ако не оду на плажу онда ме неће ни видети тамо. Али ако бих се ја сада отворено хвалио тиме да идем на плажу пред њима, ја не бих могао да кажем да ходам у љубави.

Павле каже, „Имаш слободу? Имај је за себе. Немој да је користиш као камен спотицања за слабијег брата у вери, него уместо тога ходај у љубави.“ Знање је добро, добро је имати знање, добро је бити слободан, али знање може да ме надиме а ми треба да се трудимо да изградимо друге. Љубав изграђује. Трудите се да изградите једни друге у Исусу Христу.

Следеће недеље ћемо наставити 9. и 10. главу, у нашем проучавању прве посланице Коринћанима.

Оче, тражмо Твоју помоћ да бих могли да ходамо у љубави, узимајући у обзир оне који су слабији у вери. Господе, да чезнемо да поможемо једни другима, да изграђујемо једни друге. Господе, помози нам да ставимо у праксу ова упутства која су нам дата у Твојој Речи. У Исусовом имену се молимо. Амен!

Нека Господ буде са вама, нека вас благослови и чува у Његовој љубави, нека вас испуни са Његовим Духом, нека вас води у Својим путевима, нека вас ојача у вашем ходу и заједништву са Њиме. Ходајте у љубави и сили Светога Духа чинећи Његово дело, знајући да смо сви ми слуге Исуса Христа. Нека наша служба буде Њему угодна.

9. поглавље

Ја могу да урадим доста ствари које нисам урадио. И разлог зашто то нисам урадио је тај што нисам хтео да саблазним слабијег брата и његово заједништво са Богом због моје слободе у Христу. И ово је суштина онога што Павле говори Коринћанима. И он им говори да они морају бити пажљиви како практикују своју слободу, коју имају у Христу, да је не користе на такав начин са којим бих постали камен спотицања слабијем брату.

И сада како Павле наставља са овом аргументом, он ће дати пример из свог личног живота. И пошто је он био апостол, он је могао да да многе захтеве као апостол које је одбио да да јер није хтео да ти захтеви буду камени спотицања. Он ће сада из свог личног искуства говорити примере како је он као апостол практично применио ово принципе о којима учи. А ти принципи су: да ти имаш слободу, ти имаш права али не мораш увек да захтеваш своја права да бих применио своју слободу, поготово ако та слобода може да повреди некога.

Закон који влада надамном је закон љубави, моја љубав ка браћи и сестрама у Христу, и поготово ка онима који су слабији у вери. Моја љубав за њих је то што влада над мојим делатностима, а не да ли је то исправно или погрешно. Павле каже,

Нисам ли ја апостол? Нисам ли сам свој? (9:1)

Другим речима, нисам ли слободан да учиним шта хоћу као апостол?

Не видех ли ја Исуса Христа, Господа нашег? Нисте ли ви дело моје у Господу? (9:1)

Он прво сада користи знак апостолства, а то је да је видео нашег Господа, Христа. Један од захтева у раној цркви, да бих неко могао да буде апостол је та он може да посведочи да је видео ускрслог Исуса Христа.

И данас има оних у оквиру цркве који тврде да имају ауторитет апостола, и један од њих је недавно умро. Они имају људе који тврде да имају ауторитет апостола. Гледајући из угла Новог Завета, оваква изјава је мало веровантва, јер један од захтева за апостолство је то да си био сведок ускрснућа Исуса Христа. Павле изјављује да је видео Исуса. Другу ствар коју наводи као доказ апостолства су њихови промењени животи. Они су његова посланица која је знана свим људима и коју сви људи могу да виде.

Он каже,

Ако другима и нисам апостол, али вама јесам, јер сте ви печат мог апостолства у Господу. (9:2)

Чињеница да сте у Господу је доказ моје службе међу вама, мој плод службе, то је доказ моје службе. Ви сте печат мог апостолства.

Мој одговор онима који ме успитају ово је: (9:3)

Оно што он у суштини каже овде је, „Ово је моја одбрана онима који ми се противе.“ Павле сада у Грчком користи неколико законских израза. И очигледно је да је подела у Коринту дошла до тога да су говорили, „Ми смо Аполонови,“ и они су почели као и у многим другим местима да изазивају Павла и његово апостолство. Павле је рекао, „Ја сам апостол, не по

вољи човечијој него по Божијој вољи.“ Али су се они успроставили овој изјави. Тако да су они доводили у питање његово апостолство. Тако да он каже,

Мој одговор онима који ме успитају ово је: Еда ли немамо власти јести и пити? Еда ли немамо власти сестру жену водити, као и остали апостоли, и браћа Господња, и Кифа? Или један ја и Варнава немамо власти ово чинити? (9:3-6)

Ми не морамо да радимо. Ми имамо моћ да не радимо као апостоли. Јер они који проповедају еванђеље имају свако право да живе од еванђеља. Он наставља,

Ко војује кад о свом трошку? (9:7)

Ако идеш у рат, војска ће се побринути за тебе. Ти ниси тај који треба да набави пушку, чизме, шлем и муницију. Те ствари су снабдевене за тебе ако си војник. Ти не мораш да купиш своју пушку. Павле каже, „Ко војује кад о свом трошку?“

Или ко сади виноград и од родова његових да не једе? Или ко пасе стадо и од млека стада да не једе? Еда ли ово говорим по човеку? Не говори ли ово и закон? (9:7-8)

Да ли ја ово говорим по људској мудрости или о овоме и Библија говори? Он ће сада узети пример из Светога Писма,

Јер је у Мојсијевом закону написано: Да не завежеш уста волу који врше. Еда ли се Бог брине за волове? (9:9)

Ово је био део закона. Волу који је вршио ниси везао уста. Вол, у свом послу, како је вукао плуг је имао слободу да једе шта год би нашао на путу. Ти ниси смео да му вежеш уста јер он ради.

„Еда ли се Бог брине за волове? Да ли је Он више заинтересован за волове него што је за људе?“ Павле се окреће ка Старом Завету да бих показао да слуга има права, исто као што вол има права када врши.

Или јамачно говори за нас? Јер се за нас написа: Који оре треба у надању да оре; (9:10)

Говори о нади жетве.

и који врше у надању да ће добити од оног што врше. Када ми вама духовна сејасмо, је ли то шта велико ако ми вама телесна пожњемо? Кад се други мешају у вашу власт, а камоли не би ми? Али не учинисмо по власти овој него све трпимо да не учинимо какву сметњу јеванђељу Христовом. (9:10-12)

Он овде поново говори о слободи да чинимо добре ствари. Павле им овде спомиње да он као апостол, као онај који је био инструмент у Божијим рукама којег је Бог користио да служи овим људима у њиховом духовном животу, као онај који им је донео Реч Божију и ствари Духа Светога, да је он имао свако право да буде финансијски подржан са њихове стране. Али, он каже, „Ја то нисам учинио да то не бих била икаква сметња Христовом еванђељу.“

Не знате ли да они који чине свету службу од светиње се хране? И који олтару служе с олтаром деле? (9:13)

Свештеници који су приносили жртве су такође добијали део меса. Они су добијали одређени део брашна и ствари које су људи доносили као жртве Господу. Свештеници су имали удела у томе. Они су живели од тих ствари који су биле донешене.

Павле им каже, „За мој рад међу вама, ја сам имао свако право да примим од вас материјална добра.“

Тако и Господ заповеди да они који јеванђеље проповедају од јеванђеља живе. А ја то ниједно не учиних. И не пишем ово да тако буде за мене; јер бих волео умрети него да ко славу моју уништи. (9:14-15)

Ово што Павле каже је, „Да, ја сам имао свако право, али нисам искористио то право. Радије бих умро него да узмем динар од вас.“ Зашто је Павле имао овакав став? Нажалост, зато што као што је и данас, тако и у Павлово време је било оних службеника који су злоупотребљавали ово право. Постоје службеници који се константно труде да смисле нове трикове и методе да бих кроз њих извукли што више новаца од људи.

Ако икада добијеш писмо од таквих људи, видећеш да њихова машта нема краја и свакојаке трикове које смисле, све са циљем да добију паре од тебе. И ако одеш на њихове службе, видећеш многе од тих покушаја. „Господ ми је открио да вечерас има десет људи овде који ће свако понаособ да нам донира по хиљаду долара. Такође ми је Господ открио да име педесет људи који ће донирати нашој служби понаособ петсто долара.“ То није исправно. И то сам благо рекао. То је трик. То је превара. То је ужасно!

И због овога су многи окренули леђа еванђељу Исуса Христа јер мисле, „Све што ови желе је новац.“ И на жалост, то је тачно на многим местима. То је разлог зашто ми у Голготи немамо јавно сакупљање прилога. То је разлог зашто ми у Голготи никада нетражимо да нам дате новац. Нема ничег тужнијег од тога када чујеш, „Ђакони ће вам прићи да приме десетак од вас.“ На теби је да ли ћеш дати или нећеш, од тебе нико неће затражити да даш. Зато ми ту у Голготи волимо да дамо ту опцију људима и тај избор изненади многе који мисле да црква само жели да добије паре. Тако је било и са Павлом. Он није хтео да буде оптужен да је плаћеник, да га само интересују паре других људи. Он није хтео да то буде камен спотицања за друге.

Пре много година када ме је Господ позвао у службу, ја сам видео много овог мољења у Исусово име. Видео сам разне начине на које траже приходе. Чак, када сам био у колеџу су ме учили како да будем ефективан у тражењу новца од људи. Али, када ме је Господ позвао у службу, ја сам му рекао, „Господе, хајде да се договоримо. Докле год се Ти будеш побринуо за моје потребе, служићу Те. Ја никада нећу тражити од људи да се побрину за моју финансијску потребу. Ти се побрини за мене. Ја нећу да тражим од људи. Ја нећу да молим људе да ми дају. Новац неће никада бити важан део моје службе.“

Ја мислим да је погрешно, чак и криминално када службеници константно моле људе за паре. То је скоро исто тако лоше као када је Католичка црква сакупљала паре за индулгенцију. „Ако желиш да твоја молитва буде одговорена, пошаљи нам паре. Имаш неспашеног сина? Пошаљи нама паре и Бог ће га спасити. Ти можеш да купиш спасење за свог сина. Можеш да купиш исцељење за маму. Можеш да купиш свакојаке индулгенције.“ То заиста овако изгледа када они крену да сакупљају новац на преварне начине. И ја не бих овако њих критиковао ако они који сакупљају новац на овакав начин не бих живели лускузним животом у изобиљу. Али они наговарају и оне сиромашне жене које живе од социјалне помоћи да им пошаљу паре, док они живе у луксузу, и то је не прихватљиво.

И ја се могу заиста идентификовати са Павлом, јер је он имао исти став као и ја када је новац у питању. Он каже, „Ја не желим ваш новац. Ја нећу ваш новац. Моја слава је да

сам се ја побринуо за моје потребе и потребе оних који су били самном и од вас нисам ништа узео. И ја бих радије умро него да изгубим ову славу, иако као апостол сам имао право на то да примим од вас. Бог је одредио да они који служе еванђељу и живе од еванђеља. То је уреду. Волу не вежеш уста. Ако се Бог брине о волу, онда се он засигурно брине и о Својим слугама које проповедају Његову Реч. Свештеници живе од ствари које се принесу на олтару. Ја сам имао свако право на то, али нисам то искористио да не бих био камен спотицања за друге. Ја нисам хтео да саблазним икога ко бих могао да помисли да сам ја хтео да се обогатим проповедањем еванђеља.“

А ја то ниједно не учиних. И не пишем ово да тако буде за мене; (9:15)

И ја вам ово не говорим да бих сада тражио од вас. То није поента свега овога.

јер бих волео умрети него да ко славу моју уништи. Јер ако проповедам јеванђеље, нема ми хвале: јер ми је за невољу (потребу); и тешко мени ако јеванђеља не проповедам. (9:15-16)

Ја не проповедам ради славе новца. Ја имам потребу. Постоји тај терет у мом срцу. Тешко мени ако не проповедам еванђеље Исуса Христа.

Ако дакле ово чиним од своје воље, плату имам; а ако ли чиним за невољу, служба ми је предата. (9:17)

Павле каже, „Ја ово радим својевољно. И због тога ја имам награду, јер ја ово радим својевољно за Господа.“

Каква ми је дакле плата? Да проповедајући јеванђеље учиним без плате јеванђеље Христово, да не чиним по својој власти у проповедању јеванђеља. (9:18)

Волим овај став. Исус је рекао, „Забадава сте добили, забадава дајте.“ Веома сам захвалан што наша служба на радију не зависи од слушаоца да бих опстала. Веома сам захвалан што можемо да будемо на радију у целој земљи и не морамо да проведемо петнаест минута молећи људе да нам финансијски помогну јер иначе не бих могли да будемо на радију следеће недеље. Захвалан сам Господу за овај благослов и за то да се људи питају, „Како они могу опстају на радију?“ Опстајемо зато што је Бог ставио на срца људи који желе да нас подрже финансијски, и они чак дају много више него што нам је потребно, тако да тај вишак користимо за проповедање еванђеља по свету. И знате шта? Што више дамо, то нам Бог више да назад. То је задивљујућа ствар. Ми се трудимо да дамо више од Бога. И сваки пут када се појавимо на новој радио станици и више новца уложимо у радио да бих се Реч Божија проширила, Бог нас благослови са још више финансија. Тако да смо сада на месту где се наш радио програм емитује на сто двадесет радио станица, а на почетку је било само двадесет пет. Такође на то треба додати још сто радио станица које емитују уживо нашу службу у недељу ујутро, и на то треба додати и телевизијски програм који се емитује преко кабловске. И за све ово не морамо да тражимо новац од икога, и то је супер. Не тражимо подршку од људи, него чекамо на Бога да се Он побрине.

Павле каже,

Јер премда сам слободан од свих, (9:19)

Ја вам не дугујем ишта, нити сам ишта узео од вас, ја сам слободан од свих.

свима себе учиних робом, да их више придобијем. (9:19)

Ја сам слободан од вас, али сам учинио себе слугом да би могао придобити што више њих.

Јеврејима сам био као Јеврејин да Јевреје придобијем; онима који су под законом био сам као под законом, да придобијем оне који су под законом; Онима који су без закона био сам као без закона, премда нисам Богу без закона него сам у закону Христовом, да придобијем оне који су без закона. Слабима био сам као слаб, да слабе придобијем; свима сам био све, да какогод спасем кога. А ово чиним за јеванђеље, да бих имао део у њему. (9:20-23)

Павле се трудио да се поистовети са људима. Он није постављао себе вишим од других, нити је гледао доле на њих, него се спустио на њихов ниво трудећи се да их разуме, да се поистовети са њима на такав начин да бих се они могли поистоветити са њиме, што бих му онда дало прилику да их поведе у снагу и силу која се налази у Исусу Христу.

Не знате ли да они што трче на трку, сви трче, а један добије дар? Тако трчите да добијете. (9:24)

Павле види Хришћански живот као трку. Он је рекао Тимотеју, „Добар рат ратовах, трку сврших, веру одржах“ (2 Тимотеју 4:7). Слика трке. И ако је Павле аутор посланице Јеврејима, а моје мишљење је да јесте, онда можемо рећи да је исто то он рекао у Јеврејима, „Зато, дакле, да одбацимо свако бreme и грех који је за нас прионуо, и с трпљењем да трчимо у битку која нам је одређена, Гледајући на Начелника вере и Свршитеља Исуса“ (Јеврејима 12:1-2).

Живот је као трка, и Павле каже, „Трчите тако да победите.“ То ми се свиђа. Ја сам по природи веома такмичарски настројен, тако да никада не играм да изгубим. Којим год да се спортом бавим, ја се трудим да победим. То је понекад и погрешно. То је некада била велика грешка у мом животу. Моја жеља за победом је толко велика да када судија направи грешку, ја се изнервирам. Ја сам тамо да победим. Павле каже да имамо овакав став у животу за Христа. Дај све од себе. Трчите да добијете награду.

Сваки пак који се бори (9:25)

Ово је израз који се тада користио за хрвање. Олимпијада је била у Атини, а у Коринту су се налазиле друге по величини игре у тадашњем свету. Тако да би ово за Коринћане било веома познато јер су могли да виде ове атлетичаре како се припремају за игре у Коринту. Говори о особи која се хрва,

од свега се уздржава: (9:25)

Он живи веома дисциплинованим животом јер се труди да доведе своје тело у форму.

они дакле да добију распадљив венац, а ми нераспадљив. (9:25)

Они излажу своја тела свакојаким мучним вежбама само зато да бих могли да развију ту вештину за такмичење. Они гледају шта једу. Живе веома пажљиво, веома дисциплиновано да бих на крају могли бити победници у својој вештини и да бих им судије на крају ставиле венац на главу—венац који ће убрзо потом увенути, распадљиви венац.

Ако су они спремни да уложене толико времена, толики труд, толико енергије да бих добили ту златну медаљу, колко онда ми треба да уложимо да бих добили ту не распадљиву круну славе коју је Бог обећао Својим верним слугама. Трчи да победиш. Павле каже, „Ја тако трчим.“

Ја дакле тако трчим, не као на непоуздано; (9:26)

Другим речима, „Па надам се да ћу завршити. Није битно да ли ћу.“ Не, трчим са намером да победим.

тако се борим, не као онај који бије ветар; (9:26)

Није као боксер који задаје ударце у ваздух.

Него морим тело своје и трудим (9:27)

„Дисциплинујем своје тело, држим га подређеним,“ Павле каже.

да како сам другима проповедајући избачен не будем. (9:27)

Павле говори о дисциплини, о томе кадо држи тело под контролом. Човек је троструко биће: тело, ум и дух. Природан човек је тело, ум и тух. Када се особа наново роди, овај редослед се промени тако да он постане дух, ум и тело. Код природног човека је тело, ум и дух, где је ум под контролом тела јер је тело главно. Тако да неспашена особа, грешник, је особа која је свесна својих телесних потреба и жеља, то је особа која мисли само о телу и жељама тела. Да бих потврдио истинитост ове изјаве, све што требаш да урадиш је да послушаш на неком јавном месту о чему то људи разговарају. О чему разговарају? О телесним искуствима. О девојци са којом су били прошлог викенда. О неком новом бару или дискотеци у којем су били, говоре о својим телесним искуствима. То је њихов ум. Тако њихов ум размишља.

Али, када се особа наново роди од стране Духа, онда она постане дух, ум и тело, што значи да је ум под контролом Духа и та особа онда размишља о духовним стварима, о томе како да удовољи Богу. Онда она размишља о Речи Божијој, о свом ходу са Исусом Христом. Та особа онда размишља о Господу, пева о Господу. Њен ум је фокусиран на ствари Духа.

Библија нас учи да је особа мртва чији је ум фокусиран на телесне ствари, а да је жива особа она чији је ум фокусиран на ствари Духа, и да та особа има мир и радост у животу.

Када се обратим и постанем дух, душа и тело, мом телу се не свиђа да буде у подруму. Моје тело је уживало да буде на престолу. Уживало је да влада надамном. Уживало је у диктатури коју је имало надамном, и сада му се не свиђа да буде подређено. И због тога, моје тело има константну жељу да се поново подигне на престол. Ја нисам мртав за жеље тела. Оне су ту. Докле год сам жив оне ће бити ту. Али, моје жеље за Господом и за Господње ствари су много јаче и веће од телесних жеља. Али сам открио да морам да држим своје тело под контролом, јер моје тело једва чека да поново влада и да стави дух у подређени положај. Павле каже, „Ја дисциплинујем своје тело, не предајући се телесним стварима, да како сам другима проповедао и сам избачен не будем.“ Има оних који кажу да Павле овде говори о томе да његова служба Богу не буде стављена на полицу.

Тако да је важно за нас да држимо тело под контролом, да се дисциплинујемо у духовним дисциплинама. Ако су спортисти вољни да се предају строгој дисциплини свог тела да бих примили пропадљиву награду, колико онда ми који волимо Бога морамо да дисциплинујемо наша тела да бих примили нераспадљиву круну живота коју ће нам сам Господ, праведни судија, дати.

Павле нам каже да тело ратује против духа и дух против тела. Они су у супротности. Ја сам у битци која се дешава унутар мене, и ја морам да дисциплинујем себе да подредим тело.

10. поглавље

Али нећу вам затајити, браћо, да очеви наши сви под облаком бише, и сви кроз море прођоше; (10:1)

О очевима о којима овде говори су они који су били ослобођени из Египта. Бог је користио облак да бих водио у дану и огњен пламени да би их водио ноћу. Улога облака није била да их само води. Они су били под облаком. Шта је Бог урадио поводом те чињенице да су они морали да проведу доста времена у пустињи? Он је поставио тај облак над њима да их заштити од те силне врућине у пустињи. И кад год бих се облак покренуо и они би се покренули. И то је веома мудро да учиниш када си у пустињи. Тако да је Бог нашао одличан начин са којим их је водио. Када бих се облак покренуо, и они би се покренули да бих били под облаком.

Када су они дошли до Црвеног Мора, Египатска војска је дошла иза њих и затворила их у тој долини. Бог је онда узео облак и поставио га између њих и Египћана, тако да Египћани нису могли да виде шта се дешава од магле. Тако да они нису могли да виде да се море раздвојило и да су Израелци пролазили кроз море и са тиме бежали на другу страну. И када је Бог подигао облак, Египћани су видели шта се дешава. Они су видели раздвојено море тако да су се и они упутили ка мору. И наравно, Бог је онда затворио море и они су се удавили. Тако да је облак имао вишеструку намену за њих; он је био заштита за њих. Они су живели под облаком, они су се покретали када бих се облак покренуо, живели су у Божијој вољи, они су били вођени од стране Бога кроз ту пустињу. И како је дивна та чињеница да када се трудимо да живимо по Његовој вољи да ће нас онда Бог водити и заштитити.

Они су прошли кроз море, што је симболика крштења, изласка из телесног живота у Египту у ново заједништво са Богом.

И сви се у Мојсија крстише (10:2)

Симболизам овога видимо у њиховом проласку кроз раздвојено море.

у облаку и мору; И сви једно јело духовно једоше; (10:2-3)

Бог им је дао ману, небески хлеб, који су сви они јели.

И сви једно пиће духовно пише; јер пијаху од духовне стене која иђаше за њима: а стена беше Христос. (10:4)

Сећате се да када су Израелци са Мојсијем на челу дошли у околину Рафидима, су почели да се жале, „Умрећемо од жеђи, и ми и стока наша. Шта да радимо?“ Онда је Мојсије отишао до Господа и рекао, „Господе, помози ми, ево овај народ је спреман да ме каменује.“ Бог му је одговорио, „Узми свој штап са којим си ударио Египатску реку да се вода претвори у крв и узми старешине народне са сабом и удари стену.“ Мојсије је узео штап и ударио стену и вода је изашла из стене и народ је пио воду из те стене и сви су преживели. Сви су били спашени. Сви су пили из те исте духовне Стене, и та Стена је био Христ, и Он сам каже, „Ко је жедан, нека дође до мене и пије. Онај који је жедан нека забадава дође и пије.“ И то је последњи позив у Библији, који видимо у књиги Откровења. Последњи позив је за све људе, „И ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота

забадава." Стена је ударена, и ако дођеш до Њега вечерас и пијеш од Њега, имаћеш живот.

Али многи од њих не беху по Божијој вољи, јер бише побијени у пустињи. (10:5)

Када је Мојсије послао дванаест шпијуна да провере обећану земљу, десет тих шпијуна је дошло са лошим вестима које су обесхрабриле народ. Рекли су, „Градови су велики и зидови су велики. И људи који живе тамо су као дивови и ми смо у поређењу са њима као скакавци. Они су огромни. Ми немамо шансе против њих. Ми не можемо заузети ту земљу.“ А са друге стране су били Калев и Јошуа који су дошли носећи штап на којем је висео грозд и рекли су, „Видите ово грожђе. Овако велико грожђе нисте никада видели у животу. Видите само како је велико.“ „Али чули смо да тамо живе дивови.“ „Шта? Нису они ништа за нас.“ Али на жалост, народ је послушао поруку оних десет шпијуна и окренули су се назад. Они нису имали веру нити су веровали Богу да је Он у стању да им преда обећану земљу. Бог је онда рекао, „Добро, не верујете Ми. Ви кажете да ће ваша деца бити уништена од стране тих народа. Добро. Ево шта ће се догодити. Пустину вас да лутате у овој пустињи све док цела ова генерација не умре и та ваша деца за коју сте тако забринути ће бити они који ће ући у обећану земљу и поседоваће је.“ И од тог момента је почела најдужа погребна служба на свету. Четрдесет година су чекали све док последњи од њих није умро. Само су Јошуа и Калев од те генерације ушли у обећану земљу. Велики број њих је умро у пустињи.

А ово бише угледи нама, да ми не желимо зала, као и они што желеше. (10:6)

Они су рекли, „Хајдемо назад у Египат. Сећате се лука и краставаца у Египту? Тако су доброг укуса били. Нисам јео лука тако дуго. Једемо само ману и она има тако обичан укус. Мука ми је од мане. О да само још једном једем лук у Египту.“ Они су чезнули за старим животом у телу, за Египатским животом, у перверзијама Египта.

„И ово беше на углад нама, да ми не жудимо за телесним стварима као што и они желеше.“

Нити бивајте идолопоклоници, (10:7)

Неколико ствари овде требамо споменути. Они су жудили за злим стварима, за стварима тела. Затим, многи од њих су се окренули идолопоклонству. Сетите се да је Арон направио златно теле и народ је плесао око тог телета.

као неки од њих, као што стоји написано: Седоше људи да једу и да пију, и усташе да играју. Нити да се курвамо, као неки од њих што се курваше, и паде их у један дан двадесет и три хиљаде. (10:7-8)

У 4. Мојсијевој нам Мојсије каже да је у питању број од двадесет и четири хиљаде. Павле је без сумње рекао ово из сећања и вероватно је направио грешку када је писао ово, и ово се односи на догађај када је Балам дао зао савет краљу Балаку да пошаље младе девојке да заведу младиће међу Израелом. И они су учинили прељубу и Божији гнев се сручио на њих и они су били побијени од куге.

Нити да кушамо Христа, као што неки од њих кушаше, и од змија изгибоше. (10:9)

Како су они кушали Господа? Тако што су гунђали против Бога и Мојсија, говорећи, „Довели су нас у ову пуштину да нас убију и ужасно је овде. Нама није место овде. Треба да се вратимо.“ И Господ се разгневио против њих па је послао змије на њих које су их уједале.

Нити да вичемо на Бога, као неки од њих што викаше, и изгибоше од крвника. Ово се пак све догађаше угледи њима, а написа се за науку нама, на које последак света дође. (10:10-11)

Два пута Павле каже, „Ово је вама за пример. То је типичан пример историје. Морате да нучите од њихових грешака. Немојте да следите телесне пориве. Немојте да чезнете ка злим стварима. Немојте да учините прељубу. Немојте да гунђате против Бога.“

Јер који мисли да стоји нека се чува да не падне. (10:12)

Несмемо да злоупотребљавамо милост Божију.

Друго искушење не дође на вас осим човечијег; али је веран Бог који вас неће пустити да се искушате већма него што можете, него ће учинити с искушењем и крај, да можете поднети. (10:13)

Библија нас учи да када је неко под искушењем да не каже да га Бог куша. Сваки човек је под искушењем јер га његове жеље и пожуде воде, и извршено искушење доводи грех. Почетак искушења је у уму, у жељи. Шта ја чиним са том жељом?

Искушења која имамо су уобичајна за човека. Док сам год у овом телу, ја ћу бити изложен одређеним искушењима, поривима мог тела. То је уобичајно за човека. Али је Бог веран ка мени у тим искушењима. Он неће дозволити да ја будем искушан више него ли ја то могу поднети. Он ће се побринути да ми да начин на који могу да одолим искушењу. Али је битно за мене да прихватим то.

Бог те неће на силу извести из искушења. Бог те неће присилити да будеш добар. Када искушење дође до тебе, знај да увек постоји излаз. Бог ће увек снабдети излаз из тог искушења. Ако паднеш у искушење то је зато што ниси слушао Божији глас. Ниси искористио тај излаз који је Он снабдео. И ја могу да посведочим из мог личног живота, да кад год сам пао да је увек постојао излаз из искушења. Имао сам реч Духа Светога у мом срцу. Бог ми је говорио, „Изађи одатле.“ „Али ја бих да још само мало чекам.“ Не, него сам требао да изађем тог момента када ми је Господ рекао да изађем. Излаз је увек постојао, тако да је то мој пад и не могу Бога да кривим за то. Мој грех је моја одговорност, не Божија. Постоје људи који воле да криве Бога за своје грешке. „Па, Бог ме је створио оваквог и ја немогу ништа да учиним поводом тога.“ Неки стављају кривицу на Бога за најгоре ствари. То је мој пад. Бог је веран. Ја нисам био веран.

Зато, љубазна браћо моја, бежите од идолопоклонства. (10:14)

Бежи! Бежи одатле!

Идолопоклоство је када ставимо било шта у нашем животу испред Бога. То је када ставимо нешто испред Господа, нешто што сматрамо важнијим. То је идолопоклонство. Грешаш ако мислиш да је идолопоклонство када имаш малу изгравирану статуу, којој се клањаш и пред којом палиш свеће и имаш ритуал обожавања тог беживотног идола. Не! То вероватно неће бити проблем за многе од вас. Твоје идолопоклонство ће се вероватније изразити у облику сјајне боје, лепог дизајна и турбо дизел мотора. Нешто што овлада твојим срцем и умом и животом тако да то постане важније од твог хода са Богом. Нешто што замени Бога у твојем животу. То је идол. Бежи од идолопоклонства.

Као мудрима говорим; судите ви шта говорим. Чаша благослова коју благосиљамо (10:15-16)

Ово се односи на Господњу вечеру када узмемо чашу и благословимо је. Чаша благослова коју благосиљамо,

није ли заједница крви Христове? (10:16)

Реч *заједница* овде је интересантна Грчка реч, *κοινωνια*. Ова реч не означава то јединство које имамо са Христом, заједништво са Христом. Ова чаша благослова коју благосиљамо, док ја пијем ја се пистовећујем са Њиме.

Хлеб који ломимо није ли заједница тела Христовог? Јер смо један хлеб, једно тело многи; јер сви у једном хлебу имамо заједницу. (10:16-17)

Ми у овом заједништву са Исусом Христом, у крви Христовој и телу Христовом, постајемо једно са Њиме и такође ми заједно постајемо једно. Како ми заједно једемо исти хлеб и како пијемо исто пиће, ми постајемо једно. Спојени заједно у Господњој вечери и спојени заједно у заједништву, смо сви ми који смо спојени заједно у Исусу. Јединство у Христовом телу. И сигурно оно што у цркви најбоље осликава ово јединство је Господња вечера. Сви ми заједно узимамо од истог хлеба. Сви ми заједно пијемо исто пиће, и са тиме постајемо једно.

Гледајте Израиља по телу: који једу жртве нису ли заједничари олтара? (10:18)

Цела идеја иза приношења жртве помирице Богу је била у томе да бих могао да имаш заједништво са Богом. Ти бих донео животињу до свештеника који би је заклао и исекао на комаде и део меса бих дао теби. Ти би узео тај комад меса и испекао га и појео. Ти си донео ту животињу и принео је Богу. Маст је спаљена на олтару и дим бих се пењао као диван мирис Господу. Свештеник бих имао свој део од тога, а и ти си имао свој део. Тако да бих ти сео и јео телетину или јагњетину са својом фамилијом и како би јели заједно, та идеја да је Богу дат један део и сада ти једеш део тога, је слика да ти и Бог постајете једно. Јер њихово цело схватање око тога када једеш заједно са неким је да постајете у том чину део један другог.

Рецимо да је узмем комад хлеба. Ја одломим комад од тог хлеба и дам ти тај комад, па затим одломим себи, ти поједеш свој комад и ја свој. Ми онда једемо од истог комада хлеба. Рецимо да имамо и чорбу поред тога и да обоје умачемо хлеб у ту чорбу. Тај се хлеб онда апсорбује у моје тело и веома брзо постане део мог тела али исто тако тај исти хлеб постане и део твог тела. Тако да исти комад хлеба постане део тебе када га твој организам апсорбује. И тако смо ми део један другог, јер обоје се ојачавамо са истим јелом и обоје примамо исти хлеб. И они су то овако посматрали и за њих није било потребно објашњење за ово. То је била прихваћена норма.

Тако да када бих ја принео жртву Богу и она бих била спаљена на олтару, онда Бог има удела у њој као што и ја имам удео тако што једем то месо, и са тиме ја постајем једно са Богом. Дивна мисао, диван појам, и такође дивна слика свесности те идеје да постајем једно са Богом.

Ми ово можемо да искусимо сваки пут када узмемо Господњу вечеру. Ја постајем део Исуса Христа. Он постаје део мене када је узмем чашу и хлеб, али исто тако сви ми који то радимо заједно постајемо део једни другог.

Тако је и са Израелом по телу када узму од те жртве. Они су заједничари олтара. Они постају једно са Богом.

Шта дакле говорим? Да је идол шта? (10:19)

63

1 Korinćanima
Čak Smit

И сада се враћамо на 8. главу, где је Павле говорио о томе када неко једе месо у идолском храму и њега онда види брат који је слабији у вери, и онда тај чини проузрокује у том слабијем брату да каже, „Ако он то може, могу и ја,“ и онда се спотакне у вери јер му савест не да мира. Они кажу да имају слободу, али су на жалост они искористили ту слободу да једу месо у разним паганским храмовима у Коринту. „Ја имам слободу у Христу.“ Тако да се сада Павле враћа назад на ту тему.

Шта дакле говорим? Да је идол шта? Или идолска жртва да је шта? Није; него шта жртвују незнабошци, да ђаволима жртвују, а не Богу; (10:19-20)

Другим речима, оно што пагани жртвују у паганским храмовима је посвећено демонима. Они не приносе те жртве Богу.

а ја нећу да сте ви заједничари са ђаволима. Не можете пити чаше Господње и чаше ђаволске; не можете имати заједницу у трпези Господњој и у трпези ђаволској. Или да пркосимо Господу? Еда ли смо ми јачи од Њега? (10:20-22)

Павле је веома строг према тим Коринћанима који су јели то месо у паганским храмовима у Коринту.

Интересантна је ова Павлова изјава, јер оно што он каже је да те жртве у паганским храмовима су принете ђаволима, или тачније домонима. У 5. Мојсијевој 32:16-18, каже, „На ревност раздражише Га туђим боговима, гадовима разгневише Га. Приносише жртве ђаволима, не Богу, боговима, којих нису знали, новим, који из близа дођоше, којих се нису страшили оци ваши. Стену која те је родила заборавио си; заборавио си Бога Створитеља свог.“

Идеја овога је да је обожавање ових лажних богова, обожавање ових идола у стварности било обожавање демона.

Пре много година био је чланак који се звао „Видео сам краља пакла“ у часопису који се зове Харпер'с Магазин. Тај чланак је био изечак из књиге која се зове, „Кроз забрањени Тибет“. Аутор говори о томе како је он био са религиозним вођама и у тајности је присуствовао церемонији која се дешавала сваке године а подразумевала је призивање разних демона. И он описује те разне демоне који су дошли, њихове облике, и онда је описао како су призвали краља пакла. Опис који је дат је веома застрашујући.

Многи људи кажу, „Сви путеви воде до Бога. И сви ти људи су веома искрени у њиховом обожавању иако не верују у Исуса. Бог ће сигурно преопознати ту њихову искреност и прихватити их, јер каква је разлика, ако неко следи Конфућија, Буду, или шта год. Зар не чезнемо сви ми за Богом?“ То није идеја коју добијамо из Библије. Исус је рекао, „Ја сам пут, истина, и живот. Нико не долази до Оца сем кроз Мене“ (Јованово еванђеље 14:6). Павле каже, „Они жртвују ђаволима. И исто тако као што када једеш од жртве које је принета Богу и са тиме постајеш једно са Богом, тако је и са жртвама принетим ђаволима, ти онда постајеш једно са ђаволом, са тим демоном којег тај идол представља. И ја не желим да ви имате *коинонију*, заједништво, са демонима. Зато не можете пити чашу Господњу и чашу ђаволску. Не можете имати заједницу у трпези Господњој и у трпези ђаволској.“

И он без сумње мисли да овај текст који сам вам малопре прочитао у 5. Мојсијевој 32. глава. Јер тамо каже да су на ревност раздражили Господа жртвујући ђаволима, и зато пита, „Да ли прикосимо Господу? Да ли смо јачи од Њега? Да ли се усуђујемо да му се супроставимо?“

Све ми је слободно, (10:23)

Он се враћа назад овоме,

али није све на корист; (10:23)

Да можеш доказати да је то уреду јер живимо у милости и вери у Исуса Христа, и да је због тога то уреду. И да, можда је дозвољено, али није на корист. Успориће те. Успориће твој напредак. Ако трчиш у трци, трчи тако да победиш и немој да вучеш са собом непотребан пртљаг који ће те само успорити. То ти није од користи.

све ми је слободно, али све не иде на добро. (10:23)

Постоје ствари које ме руше и које ме не изграђују. Има ствари које одузимају од моје везе са Христом, које ме не доводе ближе Њему. А моја је жеља да будем што ближе Њему. И зато иако ми је дозвољено, иако ти можеш доказати да је то уреду, то ме ипак одваја од мог заједништва са Њиме. То ме не изграђује у Њему нити то не изграђује Њега у мени. Иако ми је дозвољено, сама мудрост ми каже да то не учиним. Успориће ме. Срушиће ме. Моја је жеља да победим у трци. Желим да будем нађен у Христу, изграђен у Њему.

Нико да не гледа шта је његово, него сваки да гледа шта је другог. (10:24)

Немој само да живиш за себе. Немој само да мислиш о себи, него мисли и на друге и живи за друге.

Све што се продаје на месарници, једите, и ништа не испитујте савести ради; (10:25)

Већина меса које си тада могао купити у месарама у Коринту су биле прво принете као жртве у паганским храмовима. И тако, када бих отишао на пијацу и рекао, „Дајте ми килу млевеног меса.“ Павле каже да не питаш следеће питање, „Да ли је то месо жртвовано у храму?“ Павле каже да не поставиш такво питање. Купи само месо и не питај ништа савести ради и отиђи кући и поједи га. Шта не знаш ти неће шкодити. И савести ради, немој постављати питања. А ако питаш и добијеш одговор који не желиш да чујеш, онда се можеш наћи у ситуацији у којој бих саплео своју савест. Једи и не постављај питања.

Јер је Господња земља и шта је на њој. Ако ли вас ко од неверника позове, и хоћете ићи, једите све што се пред вас донесе, и не премишљајте ништа савести ради. (10:26-27)

Ако те неко послужи са пљескавицом, немој да питаш, „Да ли је ово жртвовано паганском богу?“ Павле каже да не питаш тако нешто, слободно једи. Не постављај питања савести ради.

Али ако би ти неко понудио пљескавицу и рекао, „Ово је жртвовано Зевсу.“ Павле каже да онда не једеш. Не због тога да бих те то повредило, него зато што бих могло да повреди слабијег брата у вери који бих те видео да једеш. Тако да ако ти они добровољно кажу да је жртвовано идолу, твоје је да одбијеш то месо онда, да не бих саблазнио њега.

Ако ли вам пак ко рече: Ово је идолска жртва, не једите ради оног који вам каже, и ради савести; јер је Господња земља и шта је на њој. Али не говорим за савест твоју, него другог; јер зашто да моју слободу суди савест другог? Ако ја с благодаћу уживам, зашто да се хули на мене за оно за шта ја захваљујем? (10:28-30)

Павле каже да се све посвећује са захваљувањем. „Господе хвала ти на овој храни и благослови ово јело,“ и то јело је онда посвећено. Али, са тиме што ћеш га јести постоји шанса да повредиш некога. Неко ће се можда саблазнити због тога. Онда примени закон љубави, не желећи да будеш камен спитицања, не желећи да повредиш слабијег брата у вери.

Ако дакле једете, ако ли пијете, ако ли шта друго чините, све на славу Божију чините. (10:31)

Ево га принцип. Људи који имају принципе, њима нису потребни закони. Ако живиш по добрим принципима, теби онда нису потребна правила, не треба ти закон. Ово је принцип. Ово је оно што треба да забележиш. Ово је срце свега. „Шта год да чините, на славу Божију чините.“ И бићеш у праву. Ако могу да учиним нешто на славу Божију, ја сам онда на добром путу. Ако не могу да учиним нешто на славу Божију, онда је боље да то не учиним уопште. Али, шта год чините у речима или делима, на славу Божију чините.

Не будите на саблазан ни Јеврејима, ни Грцима, ни цркви Божијој, Као што ја у свачему свима угађам, не тражећи своје користи него многих, да се спасу. (10:32-33)

Не живите за своју корист, него за корист других. Павле каже, „Овако ја живим.“ Моја је жеља да се људи спасу, и ја живим због њих, на због себе, не зато да бих задовољио свом телу, не живим да бих задовољио својим појудама, него ја себе ограничавам. Ја живим пажљивим животом да бих могао друге да придобијем за Исуса Христа. И ако је циљ мог живота да придобијем друге за Господа, то ће онда бити водећи фактор у мом животу који ће одлучити да ли ћу учинити нешто или нећу, шта ћу јести или шта нећу јести, шта ћу пити и шта нећу пити. Ходати у љубави значи не доносити камен спитицања пред некога, то значи да мислим о другима а не о себи. Помози ми Боже да победим у овој трци и да живим у љубави, да ходам у љубави и да служим у љубави.

Хајде да се молимо.

Оче, веома смо ти захвални за ове речи мудрости и водства. Помози нам Господе да будемо извршиоци Речи а не само слушаоци. Боже, желимо да уђемо у то дубоко заједништво са Тобом, у то заједништво једни са другим у Исусу Христу. Господе, нека Твој Свети Дух учини то дело у нашим срцима. У Исусовом имену се молимо и захваљујемо Оче. Амен.

Нека рука Господња буде над вама и нека вас води у свему шта чините. Нека нам Бог помогне да мислимо на Њега, а не да ли је нешто добро или лоше, него да ли ће то донети славу Њему и да ли ће му то бити угодно. Да ли је то најбоље? Помози нам Боже да се не задовољимо са просечним, него на трку и да победимо.

Нека Господ буде са вама данас и ове седмице док чезнете да живите дисциплинованим животом за Исуса Христа, стављајући по страни тело и жеље тела. Држећи тело под контролом да бих могли да живимо и ходамо у Духу и стварима Духа, вечним стварима. Нека вас Господ награди и благослови у вашем ходу и заједништву са Њиме. Желим да искусите Његов додир у вашем животу. У Исусовом имену.

11. поглавље

Павле каже у првом стиху,

Угледајте се на мене, као и ја на Христа (11:1)

У претходном стиху је говорио о томе како он није гледао своју корист, нити да се прослави, него је гледао корист тела Христовог. И затим каже ово, „Угледајте се на мене.“ Грчка реч за *угледати* је *миметес*, од које добијамо реч мимика. Имитирајте ме. Следите пример који сам вам поставио. Другим речима, немојте да гледате своју корист, него гледајте шта је корист целог тела. Немојте да гледате да извчете своју корист, него шта је добро за другога. Будите осетљиви за потребе других, брините се једни о другима.

Хвалим вас пак, браћо, што све моје памтите и држите заповести као што вам предадох. (11:2)

Павле их хвали зато што су га запамтили и зато што су одржавали заповести које је он поставио међу њима.

Али хоћу да знате да је свакоме мужу глава Христос; а муж је глава жени; а Бог је глава Христу. Сваки муж који се с покривеном главом моли Богу или пророкује, срамоти главу своју. (11:3-4)

Може се рећи да Павле овде успоставља командни ланац. Реч *глава* овде говори о ауторитету. Муж је ауторитет над женом. Христ је ауторитет над мужем. И Бог је ауторитет над Христом. И ово је врућа тема данас која изазива многе дебате у нашем друштву због разних група и покрета за једнака права.

Неверујем да Библија учи да је Бог више наклоњен мушкарцима него женама. Библија учи да је Бог прво начинио човека а затим жену. Када је Бог погледао на човека је рекао, „Није добро да човек буде сам,“ и зато је створио жену да би му она била помоћница.

Неки то погрешно протумаче. Право значење ове речи помоћница је помоћ која је у потпуности одговарајућа, тј. права помоћ. Ова реч никако неозначава подређени положај. Бог је видео да мушкарац сам по себи не бих никако успео, и зато му је створио жену, као што је Бог рекао, „За човека.“

У погледу физичке грађе, жене је слабија од човека. И сада је постало сасвим нормално за жене да се баве боди билдингом. Ја лично мисли да мушкарци који се баве боди билдингом често дођу до физичког изгледа где изгледају гротесно, са тим чудним испупчењима на телу. И исто тако то важи и за жену када има та чудна испупчења на телу и то је учини да изгледа гротесно. Ја мислим да је тужно да у нијховом покушају да оформирају неки индентитет оне се почну бавити боди билдингом. Ја лично мислим да то није најбољи начин на који особа може да проведе своје време.

Он успоставља командни ланац. И ја мислим да је важно да приметимо нешто овде. Ауторитет над мужем је Христ, као што је ауторитет над женом муж. И ја осећам да ако муж није под Христовим ауторитетом, да жена онда мора да прескочи ту карику у ланцу која фали. Ја не верујем да је Божија намера да побожна жена буде под ауторитетом безбожног мужа. Жена је под ауторитетом мужа докле год је он под ауторитетом Исуса Христа. Божија намера није да брак буде робство, где неки тикван влада са силом над

женом. И ја се у потпуности супростављам таквом тумачењу Светога Писма, где је жена приморана да мисли, „Па, ипак ми је он муж. И ја морам да му се подредим.“ Да, али само ако је он подређен Христу.

И ми овде говоримо о источњачким културама. У источњачким културама жене су често носиле вео или као ште неки знају ферецу, и веома често тај вео бих ишао преко носа и био би везан назад и висио бих до земље. И у неким источним културама је то било још драстичније. Вео би покривао и њихову главу тако да су имали отвор само за очи. И оне бих носиле гломазне хаљине и како си могао знати да ли си заиста заљубљен у њу ако јој сам очи видиш? Прва брачна ноћ би била веома интересантна, предпостављам. Али, тај вео је био врста заштите за жену. Он је био покривало за њу, што је представљало покрив заштите, и ниједан мушкарац јој не бих пришао, нити би флертовао са том женом која би имала тај вел на лицу. Ако бих мушкарац отворено пришао жени које је имала вео на лицу, то би било скоро равно смртној казни. Ако би жена изашла на улицу без вела, то би онда била отворена позивница за мушкарце. То би био знак да је слободна. Али жени која је под велом, нијед мушкарац се не би усудио да приђе. И због тога је тај вео био заштита.

И данас је тако још увек у многим источним културама и поготово у муслиманским земљама. Веома често када ми одемо у посету Блиском Истоку, Америчке даме неразумију менталитет Оријента, и оне бих отишле тамо у својим кратким хаљинама и слично, несхватајући да је то веома шокантно за многе мушкарце у тој култури који су навикли да виде жену само ако је покривена. И многим од њих су пришли многи мушкарци јер су они мислили да су оне слободне, јер је то такав начин размишљања у њиховој култури.

Така да Павле овде говори о културној ситуацији када говори о покривима на глави, о велу.

Сваки муж који се с покривеном главом моли Богу или пророкује, срамоти главу своју. (11:4)

Идеја иза ове изјаве је да је човек створен на славу Божију и ако бих покрио главу док се моли и пророкује бешчасно према Богу. И ово је интересантна изјава од Павла, јер данас ортодоксни Јевреји имају на глави оне мале капе док се моле. Они ти неће дозволити да приђеш Зиду Плача ако немаш капу и можеш да имаш било какву капу на глави, битно је само да ти је глава покривена. Тако да је интересантно чути од Павла ове речи да је безчасно за мушкараца да се моли са покривеном главом.

И свака жена које се гологлава моли Богу или пророкује, срамоти главу своју; јер је свеједно као да је обријана. (11:5)

Павле каже да је безчасно за жену, према њеном мужу, ако бих се молила не покривене главе.

Очигледно су жене у Коринту осећале ту слободу која је њихова у Христу. „Ми нисмо више под јармом робства, јер смо у Христу сви једно, нема више мушко и женско, варварин, Скитијан, роб или слободњак.“ Тако да су оне почеле да долазе без покрива и са тиме су се појавили и проблеми. Павле каже да је не поштовање према твом мужу, јер тамо у Коринту су живели у центру разузданости. Храм посвећен Афродити се налазио на акрополи изнад Коринта. Свештенице храма Афродите, око хиљаду њих, бих ноћу сишле у Коринт. Оне су биле проститутке, и храм је био подржан од стране њихове проституције. И оне су биле препознатљиве по томе што нису носиле никакав покрив преко главе. Тако да жене које су биле у Коринту и које су сада почеле да осећају слободу у Христу, не желећи да носе вео на глави, су са тиме ставиле себе у незгодну позицију јер њихова култура није схатала њихову слободу па је постојала могућност да их њихова култура види

као проститутке и то бих се видело као непоштовање њихових мужава. Тако да их Павле охрабрује да наставе са обичајем ношења вела у Коринту.

Али муж да не покрива главу, јер је обличје и слава Божија; а жена је слава мужевља. (11:7)

Бог је створио човека по свом наличју, и од човека је створио жену.

Јер није муж од жене него жена од мужа. Јер муж није саздан жене ради него жена мужа ради. Зато жена треба да има власт (ауторитет) на глави, анђела ради. (11:8-10)

Волео бих да он ово није рекао, јер сам до сада био у могућности да га пратим. Али шта је мислио са овим, „анђела ради“ је нешто што теолози годинама покушавају да утврде. Једна од идеја је, да када се ми сакупимо, анђели Господњи са сакупе са нама. И једна од идеја је да пошто су анђели бића реда и рангова, и да они поштују Божији ред и да они воле да виде да се наредбе Божије следе.

Друга идеја је да су и зли анђели присутни и да је жена без вела привлачна за њих. Ја лично мислим да ова друга идеја није тачна, јер нигде у Новом Завету не налазимо да где су анђели у овом контексту споменути, нису споменути као пали анђели. Мислим да је прва идеја тачнија али нисам баш задовољан са њоме такође. Ја заиста не знам шта је он хтео са овим да каже.

Али нити је муж без жене ни жена без мужа у Господу. (11:11)

Другим речима, што се Бога тиче, ми смо једнаки. Нити је муж без жене ни жена без мужа. Обоје смо потребни за једно друго.

Јер како је жена од мужа, тако је и муж из жене; а све је од Бога. (11:12)

Моја мајка је мене родила, је оно што Павле каже. Моја мама је била потребна да бих се ја родио. Жена је узета од мужа, али је сада све обрнуто. Бог је створио мушкарца и жену и обоје су део Божијег божанског реда.

Сами међу собом судите је ли лепо да се жена гологлава моли Богу? (11:13)

Да ли је уреду? Да ли је исправно?

Једну ствар коју треба да овде приметимо је повезана са 14. главом 1. Коринћанима, где је Павле рекао, „Жене ваше да ћуте у црквама; ако ли хоће чему да се науче, код куће мужеве своје нека питају;“ Павле очигледно не говори да жене у потпуности ћуте у цркви. Овде каже да се моле у цркви. Овде им он даје прво да практикују дар пророковања у цркви. Он не говори ништа против тога да се моле или да пророкују у цркви, него да се моле и пророкују са велом преком главе у Коринту.

Зато каже,

Или не учи ли вас и сама природа да је мужу срамота ако гаји дугачку косу; (11:14)

Када је хипи покрет био веома активан и када су многи ученици одлучили да пусте дугу косу, легалисти су их критиковали због овога и цитирали би овај стих, као њихов аргумент против дуге косе.

Ја путујем често и често сам гост у радио емисијама и често бих веома срдити људи звали. И ствар која бих их јако мучила бих баш била та што ови младићи имају дугу косу, они бих видели њихове слике како се крсте и то их је јако мучило. Они бих звали радио програм и изнели своје грубе коментаре и затим бих цитирали овај стих.

И Господ је урадио интересантну ствар. Он ме је позвао да браним ове младиће и њихово право да имају дугу косу. Ја верујем да Господ има одличан смисао за хумор. Ја бих као први аргумент рекао овим љутим слушаоцима да је Павле рекао, „Зар вас и сама природа учи.“ Павле није рекао да је ово учење од Бога. Он каже да нас природа учи. „Зар вас и сама природа не учи да је срамота?“ Он не каже да је грех. Они су покушавали да преставе то као грех. Али не каже да Бог каже да је то грех, него само каже да природа учи да је срамота.

И дугачка коса је релативан израз. Мој фризер ми је дао сигнал овог јутра...да, ја идем до фризера. Коса ми додирује оковратник и време је да је скратим. Тако да је дугачка коса релативан појам.

Ако погледаш слике бивших председника Сједињених Држава, неки од њих су имали дугачку косу у поређењу са стандардима из четрдесетих и педесетих година двадесетог века. Дугачка коса је релативан појам.

Ја сам видео неке момке за које бих рекао да је срамота колика им је дугачка коса, јер је додиривала њихове кукове. Природа сама каже да је срамота. Видим их са дугачким праменовима и кажем, „Штета.“ Али исто тако када се очешљам помислим, „Штета!“ Природа те учи да не имаш дугачку косу, а ако немаш косу уопште, и то је срамота. Тако је то.

А жени је слава ако гаји дугачку косу? (11:15)

То је нешто сасвим друго.

Јер јој је коса дана место покривала. Ако ли је ко свадљив, (11:15-16)

Ако би се неко расправљао поводом овога, Павле каже,

ми такав обичај немамо, нити цркве Божије. (11:16)

Са овим Павле каже да ово о чему је говорио није универзално правило за све цркве као што то неке цркве желе да прикажу да јесте. Годинама су жене морале да носе шешире и мараме на глави када би ишле у цркву. Али сам апостол Павле каже да ми такав обичај немамо у црквама. Ако желиш да се расправљаш поводом овога знај да такав обичај не постоји у црквама. Ово је нешто што је било значајно само за Коринтску цркву.

Хвалим вас да сте одржали неке заповести које сам вам дао, али има нешто за шта вас не хвалим.

Али ово заповедајући не хвалим да се не на боље него на горе сабирате. Прво дакле кад се сабирате у цркву, чујем да имају распре међу вама, и нешто верујем од овог. Јер треба и јереси да буду међу вама, да се покажу поштени који су међу вама. А кад се скупите на једно место, не једе се вечера Господња. Јер сваки своју вечеру узме најпре и једе, и тако један гладује а други се опија. (11:17-21)

И чини се да су сваке седмице у раној цркви имали диван обичај заједништва. У овом дивном заједништву они су имали нешто што се звало агапе гозба.

На овим агапе гозбама, свако би донео нешто за јело и онда би све спојили заједно и сви бих јели од тога. Али међу њима у Коринту су били и неки који су били похлепни и који бих су угурали да буду први и онда бих узели много више за себе него што им је требало. Тако да бих се често догодило да није било довољно хране за све. Тако да бих неки на крају били гладни, док са друге стране други би се преждерали. И чини се да они који су богатији су били ти који су били похлепљиви, и да су сиромашни били ти који су били у потреби. Видите, у то време је било пуно робова, и многи од тих робова нису имали прилику да једу пристојно јело сем на овим агапе гозбама. То је била једина прилика за њих да се наједу и да једу пристојно јело. И на жалост, међу Коринћанима су били они који нису били осетљиви према потребама сиромашних јер су пунили своје тањире храном а сиромашни бих остали гладни. Павле има каже, „То није добро.“

Еда ли дакле немате кућа да једете и пијете? Или не марите за цркву Божију, и срамотите оне који немају (они који су сиромашни)? (11:22)

Они су били одговорни за то да су осрамотили оне који су били сиромашни.

Сећам се времена када смо имали црквене пикнике и када смо имали разне домове за младе у којима су они живели. Једном приликом за време једног пикника, млади из једне од тих кућа су донели велику чинију пасуља. И када су се најели пасуља сви су навалили на бифтек. И било је добро што су могли да се наједу пасуља јер многи од њих нису јели бифтек одавно.

Павле каже, „Многи од вас имате ваше домове. Можете да једе и пијете код куће. Неби сте смели да осрамотите браћу која су сиромашнија.“

Шта ћу вам рећи? Хоћу ли вас похвалити за то? Нећу. (11:22)

Он их у стварности укорава.

И они бих увек завршили ове агапе гозбе са Господњом вечером, узимајући хлеб и чашу. Зато Павле каже,

Јер ја примих од Господа шта вам и предадох, да Господ Исус ону ноћ у коју биваше предан узме хлеб. (11:23)

Ово, „Ја примих од Господа шта вам и предадох,“ је нешто што бих свако свештено лице требало бити у могућности да каже када устане да говори у цркви. „Ја примих од Господа шта вам и предадох.“ То увек треба да буде корен сваке поруке коју предамо. Да Бог прво говори нашим срцима и ми сада предајемо то што је Бог нама рекао.

Као што смо ово јутро споменули, прво дело Светога Духа у нама је једнострано. Друго дело је објективно. Бог ради у мени да бих Он могао да ради кроз мене. Ја морам да учествујем у томе да бих ја могао да предам. То што примих од Господа сам вам предао. И то је увек прави редослед по којем Бог ради. И за сваког Божијег човека који стане пред народ Божији да им говори реч Божију, ово треба да буде провобитна брига. Оно што примих од Господа сам вам и предао.

да Господ Исус ону ноћ у коју биваше предан узме хлеб. И захваливши преломи и рече: Узмите, једите, ово је тело моје које се за вас ломи; ово чините мени за спомен. (11:23-24)

Има оних који кажу да се на чудноват начин хлеб претвори у право Христово тело. Али оно што је важно да приметимо је да Исус ово рекао када је био у Свом физичком телу. Тако да

је то спиритуализација, да хлеб постане нешто што представља тело Христово. За мене хлеб представља Христово тело. Али се никако неким чудом не претвори у право Христово тело. И то исто важи за чашу. То за мене постане веома јак подсетник Исусовог тела које је било сломљено за мене и крви Исусове проливане за моје грехе. Ја то чиним Њему на спомен.

Тако и чашу, по вечери, говорећи: Ова је чаша нови завет у мојој крви; ово чините, кад год пијете, мени за спомен. Јер кад год једете овај хлеб и чашу ову пијете, смрт Господњу обзнањујете, докле не дође. (11:25-26)

Приметите да нам Павле није рекао колико често то треба да чинимо. Чини се да су у раној цркви они то чинили једном недељно. Ове агапе гозбе су се обично одвијале једном недељно. Неке цркве данас практикују да имају Господњу вечеру сваке недеље. И заиста није битно колико често то радиш. Оно што је битно да то увек радиш на спомен Њему, обзнањујући смрт Господњу док Он не дође.

Тако који недостојно једе овај хлеб или пије чашу Господњу, крив је телу и крви Господњој. (11:27)

Он овде говори о њиховом окупљању и опијању на тим гозбама. Они су се преждеравали и опијали на тим гозбама, и онда бих затим узели Господњу вечеру, узимајући удео у тели и крви Исуса Христа.

Особа која је пијана веома често изгуби осећај задржавања. Она није у потпуности свесна шта се дешава. И имајући удела у Господњој вечери на овај начин бих било да недостојно уделује. И о овоме Павле упозорава.

Када сам био дете, многи су тада ово протумачили да значи да мораш бити вредан да бих могао да узмеш Господњу вечеру, и да ако је узмеш када си невредан да онда узимаш проклетство на себе. Тако да због тога сам веома често избегавао да узмем Господњу вечеру. Плашио сам се да узмем јер сам мислио, „Нисам достојан.“ Проблем је био у томе што су служили Господњу вечеру недељом ујутро а ја се нисам био спашен до недеље увече...поново, сваке недеље увече. Ја сам био добар за статистику тих пастора. Ја сам увек био забринут да сам недостојан. Тако да кад год бих мислио о томе ја бих помислио, „Човече, ја нисам достојан да уземем Господњу вечеру.“ Тако да бих веома често избегао да узмем Господњу вечеру. Али моја достојност није базирана на мојој доброти, мојим делима или покушајима, него је базирана на милости Божијој и мојој вери у Исуса Христа. И због тога ја данас могу сасвим слободно да узмем Господњу вечеру јер верујем у Њега и одмарам се у Његовој милости. Ако бих гладали да ли сам икада био достојан у том смислу на који они мисле, ја никада нисам био, али по милости Божијој ја стојим кроз веру у Исуса Христа.

Павле овде говори о начину на који су они јели и пили. То је била срамота. Павле их укорава због тога.

Тако који недостојно једе овај хлеб или пије чашу Господњу, крив је телу и крви Господњој. Али човек да испитује себе, па онда од хлеба да једе и од чаше да пије; Јер који недостојно једе и пије, суд себи једе и пије, не разликујући тела Господњег. Зато су међу вама многи слаби и болесни, и довољно их спавају. (11:27-30)

И постоји још једно тумачење које има смисла. А то је, да узимајући од Господњег тела без увиђања важности Господњег тела, и да су због тога многи слаби и болесни и да су неки чак и умрли. Предлог овог тумачења је, „Шта сломљено Христово тело заиста

представља?“ Исус је рекао, „Ово је Моје тело сломљено за вас.“ Шта то значи? Када је тело Христово били сломљено?

Читамо да је био дан припреме за Шабат и да су Јевреји дошли до Пилата и тражили дозволу да се сломе ноге затвореницима који су били на крсту да бих умрли што пре и да не би висили на крсту за време Шабата, и Пилат им је дао дозволу. Тако да су они поломили ноге обојици лопова са обе Исусове стране, али када су дошли до Исуса, видели су да је Он већ мртав. Тако да они нису поломили Његове ноге, и са тиме се испунило писмо које каже, „Ниједна кост му неће бити сломљена.“ По закону Божијем ниси могао да принесеш жртву Богу која је имала сломљене кости. Тако да бих се одржала типологија Јагњета Божијег које узима грехе света, Он није могао да има сломљене ноге. Тако да је један од војника узео копље и пробо му стану, у срце, да бих се уверио да је мртав. И када је извукао копље, потекла је крв и вода.

Ако Му нису поломили ноге да бих се писмо испунило да ниједна кост није била сломљена, шта је онда Он мислио са овим, „Ово је Моје тело које се ломи за вас“? Када је тело Христово било сломљено? И како је било сломљено? Постоји један догађај који је повезан са распећем који видимо у Новом Завету, где каже, „Тада Пилат узео Исуса и ишиба Га.“

Шибане је био метод испитивања које су Римљани користили, и они који су требали бити разапети су обично били и ишибани прије распећа. Они би их везали за стуб, тако да би им леђа била у потпуности изложена. Римски војник бих узео бич који је имао уграђене комаде стакла и олова, и он бих онда са тим бичем бичевао затвореника по леђима. Циљ оваквог мучења је била да би затвореник признао уз узвике бола злочин који је починио. И сваки ударац бих био блажи и блажи када би затвореник признао злочин који је учинио. Али ако затвореник не бих признао онда би они задали све јаче и јаче ударце све док леђа затвореника не бих била у потпуности раскомадана. Леђа би изгледала као млевено месо. И са овим начином испитивања, Римљани су успели да реше многе злочине. И то је била веома уобичајна пракса за њих.

Сећате се када је апостол Павле био ухваћен у храму од стране Јевреја и да су они хтели да га убију, и да је капетан Лисије дошао са римским војницима и спасио Павла. И када су кренули уз степенице, Павле је рекао, „Да ли могу да се обратим народу?“ Он га је упитао, „Говориш Грчки?“ Павлов одговор је био, „Наравно.“ Он га је затим питао, „Зар ниси ти Египћанин?“ „Не,“ Павле је одговорио и рекао му ко је он, и затим се обратио народу на Хебрејском и капетан Лисије није знао Хебрејски. И док се Павле обраћао народу, они су одједном побеснели. Они су почели да бацају прашину у ваздух, да вичи и да цепају своја одела. Лисије је онда рекао војницима, „Однесите га брзо унутра, и испитајте га шта је рекао.“ Намера је била да га ишибају и тако испитају. И како су они почели да вежу Павла са намером да га ишибају, Павле је рекао, „Да ли је законито да се Римски грађанин ишиба а да није оптужен?“ Онда су га упитали, „Да ли си Римски грађанин?“ „Да,“ Павле је рекао. Тако да је он отишао до Лисија и рекао да је Павле Римски грађанин. Он је онда дошао до Павла, „Ти си Римски грађанин?“ „Наравно да јесам.“ Лисије му је рекао, „Ја сам купио своје држављанство. Коштало ме је доста новаца. Колико си ти платио за твоје?“ Павлов одговор, „Ја сам се родио са њиме.“ И када је Лисије ово чуо, он се уплашио и одмах је одвезао Павла, јер је Римски закон налагао да се ни један Римски грађанин не може избичевати а да се оптужбе против њега прво не изнесу. Бичевање је био Римски начин испитивања.

Исаја пророк је пророковао о Исусу и рекао, „Као овца нема пред оним који је стриже не отвори уста својих“ (Исаја 53:7). Пилат је ишибао Исуса са тридесет и девет удараца бичем. То није била случајност. То је било пророковано од стране пророка Исаје, који је

пророковао о Његовој смрти. Исаја је рекао, „Али он би рањен за наше преступе, избијен за наша безакоња; кар беше на њему нашега мира ради, и раном његовом ми се исцелисмо“ (Исаја 53:5).

Тако да смо кроз сломљено тело Христо исцељени. Он је патио за нас. Тако да онај који једе од тела Христова не увиђајући важност Господњег тела, не прима то исцељење које долази кроз патњу коју је Исус поднео. И због тога су многи болесни, слаби и неки су чак и умрли. Ти си исцељен само онда када присвојимо дело Исуса Христа. Али они нису увидели важност Христовог тела када узму тај преломљен хлеб.

И ја мисли да овакво тумачење је поприлично тачно. Има оних који се супростављају овом тумачења али ја мисли да ако искрено испитамо Свето Писмо видећемо да има доста тачности у овоме. Ја верујем да има доста људи који би могли бити исцељени само када би присвојили то дело Исуса Христа.

Павле нам је рекао да испитамо сами себе када узимамо од тог хлеба. Погледај на себе,

Јер кад бисмо себе расуђивали, не бисмо осуђени били. (11:31)

Веома је озбиљна ствар када узимамо од тела Исуса Христа и од крви Исуса Христа. Ми би заиста требали да преиспитамо своје срца и да то урадимо са страхопоштовањем и обожавањем Бога.

Али кад смо суђени, наказује нас Господ,(11:32),

Вероватно овде Павле говори о тим болестима и слабостима које су људи имали који су јели и пили на недостојан начин. Тако да ако су суђени, са којим разлогом нас Бог укорава?

да се не осудимо са светом. Зато, браћо моја, кад се састајете да једете, ишчекујте један другог. (11:32-33)

Немој да журиш за столом да би напунио свој тањир јер бих онда са тиме игнорисао друге који су тамо. Чекајте једни на друге.

Ако ли је ко гладан, нека једе код куће, да се на грех не састајете. А за остало уредићу кад дођем. (11:34)

12. поглавље

А за духовне дарове нећу вам, браћо, затајити. (12:1)

Ово је интересантна изјава Павла, јер сам личног убеђења да у оквиру цркве данас највеће незнање влада у овом пољу духовних дарова и њиховој употреби у цркви. И ово незнање влада у оба тора подељеног мишљења.

Код Пентакосталних цркава постоји доста злоупотреба дарова Духа, јер су људи у незнању када је у питању правилна употреба дарова Духа у цркви. А са друге стране се налазе они који кажу да дарови Духа нису за данас и да они нису за употребу у данашњем времену. Овај први стих у оригиналу каже, „А за духовне дарове браћо, не желим да будете у незнању. И на жалост то незнање је у великом броју присутно данас.

Знате да, кад бејасте незнабошци, идосте к идолима безгласним, како вас вођаху. Зато вам дајем на знање да нико ко духом Божијим говори неће рећи: Анатема Исусу; и нико не може Исуса Господом назвати осим Духом Светим. (12:2-3)

Чини се да је постојала гласина у Павлово време да је неко ко је говорио у језицима хулио Бога и да га је разумео неко ко је разумео тај језик. Павлов одговор на то је, „Немогуће. Нико ко духом Божијим говори не може рећи, анатема Исусу.“ И ово гласина је вероватно почела у Коринту и она и данас није изумрла. Често ми неки људи кажу да су били у некој цркви или састанку где су били и да је неко у језику хулио на Бога, и оно што је интересантно је то да те изјаве никада не дођу из прве руке, него је увек то, „Па неко кога ја знам...Тамо је био неко ко је говорио у језицима и у цркви је био неко ко је из Египта па је разумео шта је та особа говорили и она је хулила на Бога.“ Тако да ова гласина и данас постоји. Али, Павле јасно каже, да ниједан човек ко духом Божијим говори не може рећи анатема Исусу, то је немогуће.

„Који је међу вама отац у кога ако син затражи хлеба да му да камен? Или ако затражи рибе да му да место рибе да змију? Или ако затражи јаје да му да шкорпију? Кад дакле ви, зли будући, умете добре дарове давати деци својој, колико ће више Отац небески дати Духа Светог онима који траже од Њега?“ (Лукино еванђеље 11:11-13)

Уморан сам од ових прича о страшилима које кажу, „Буди пажљив и немој да се у потпуности предаш Богу, јер не знаш какав дух може да уђе у тебе.“ То је чиста лаж. Наш Небески Отац је много више дарожљивији од нас који смо људски очеви. И ако ја, као Божије дете у искренности чезнем за пунином Божијег Духа и свега шта Он има за мене и ако тражим од Њега да ми да још више снаге Духа Светог, било би равно хуљењу ако би рекао да ће Бог дозволити разним злим духовима да ме обузму. То је у потпуности лажно и то је хуљење на Бога и ја то потпуно одбацујем.

Друга половина ова изјаве је такође интересантна, „Нико не може Исуса Господом назвати осим Духом Светим.“ Ако ја заиста признам да је Исус Христ Господ, то је онда резултат рада Светог Духа у мом животу. Ако си ти исто то признао то је због тога што је Свети Дух радио у твом животу. Ти не можеш да то изјавиш изван Светог Духа и Његовог дела у теби, ти искрено не можеш рећи да је Исус Господ сем ако Свети Дух не уради то делу у теби.

Дарови су различни, али је Дух један. (12:4)

Постоје многи дарови. И овде ћемо видети делимичну листу. Павле је дао још једну листу у посланици Римљанима 12. глава, у којој је споменуо неке дарове које није овде. Постоје различите врсте дарова, али само један Дух, исти Дух.

И различне су службе, (12:5)

Он сада овде говори о управи, о помоћи и сличним стварима и постоје различите службе.

али је један Господ. И различне су силе, али је један Бог који чини све у свему. (12:5-6)

Као што постоје различити дарови, такође постоје и различита деловања тог дара. Ја могу да имам одређени дар Духа који и ти имаш али ја могу да користим мој на другачији начин од тебе.

Бог се не може ставити у кутију. Он одбија да се подреди нашим калупима и нашим мишљењима. Он је Себи дао слободу да ради онако како Он то хоће и жели. И Он не прати увек моје калупе. И због тога је погрешно тражити да имам исто искуство као и неко други. Бог може и радиће другачије у твом животу. Грешку коју можемо да направимо када чујемо нечије сведочанство о томе како су они искусили крштење Светим Духом или како су они примили дар Светога Духа у свом животу је да помислимо, „Значи тако то иде.“ И онда покушамо да копирамо исто искуство, иста осећања, и неки људи су веома...живахни и у стању су да опишу ствари веома сликовито. „Био сам у цркви и осетио сам неко топло осећање које је почело од моје главе. И чинило се као да је прошло кроз моје цело тело и ја сам се сав најежио...“ И они могу на то још много више ствари да кажу. И ја онда дођем у ситуацију да чекам на Бога и кажем му, „Господе желим још више од Твог Духа,“ и почнем да очекујем то исто топло осећање које ће почети од моје главе, и чекајући ништа тако се не деси. И ја чекам и чекам и ништа не буде од тог топлог осећања, и моја прва мисао је, „Па сачекаћу сутра.“ И ја тако размишљам јер желим да имитирам нечије искуство.

И свако од нас на свој начин има однос са Богом, и Бог се обраћа нама на Његов начин. И наша искуства могу бити сасвим другачија, иако ми можда имамо исти духовни дар. Начин на који тај дар ради у мени је другачији од начина на који ради у теби. Осећања која ја имам могу бити сасвим другачија од твојих. И због тога ми не бих требали да се трудимо да имамо неко осећање или заснивати веродостојност мог искуства на основу неког осећања које је неко други имао. Вера не бих смела бити базирана на осећањима која имам, јер некад могу да имам осећања која је тешко описати. Све што ја имам је чиста вера у Божија обећања. „То је штета!“ Не, то је благослов! Ја имам Реч Божију и ја стојим на Божијој Речи.

Слично је и са спасењем. Неки људи знају до опишу разна осећања која су имали када су примили Исуса Христа. Тако да се људи окрећу ка неким осећањима уместо Речи Божијој. Бог је рекао, Он је обећао; ја ћу ставити моју веру у Библију и Божија обећања, и утемељићу се тамо. Уместо овога неки кажу, „Брате, дозволи да ти кажем, мени се то овако десило.“ Веома је важно да се наша вера успостави на Речи Божијој, јер се она не мења, док се моја осећања мењају. И она се мењају веома драстично, од вечери до јутра, док се Реч Божија не мења.

Ако је моја вера успостављена на Библији онда ја имам чврсто заједништво са Богом. Различити дарови, али је исти Дух. Исти Господ, исти Бог, и наравно имамо Оца, Сина и Светога Духа.

А у свакоме се појављује Дух на корист; (12:7)

76

1 Korinćanima
Čak Smit

Ако ми Бог да дар Духа, Он ми Га онда није дао ради мог личног задовољства. То није моја играчка са којом се играм; тај дар је ми је дат за добробит целог тела Христовог. Само се један духовни дар спомиње у Библији да је за личну корист, а то је дар говора у језицима. И ми ћемо говорити о овом дару следеће Недеље увече када будемо проучавали четрнаесту главу посланице Коринћанима, која је правилна употреба овога дара у животу верника.

Духовни дарови су дати ради добробити целог тела Христова.

Јер једном се даје Духом реч премудрости; (12:8)

Реч мудрости се исказује на различите начине, различите се операције овога дара.

У раној цркви се појавио проблем између Хелениста, Грка, и Јевреја. Прва група су били Јевреји који су следили Грчку културу, док други су били Јевреји који су следили Јеврејску културу. Они који су следили Грчку културу су мислили да су њихове удовице били запостављене од стране црквеног програма помоћи. Тако да су они дошли до апостола са жалбом, „При подели помоћи наше удовице су запостављене.“ И онда су се апостоли скупили заједно и дошли до одлуке, и ту видимо ту реч премудрости, „Хајде да поставимо седам поштених људи, пуних Духа светога и премудрости, које ћемо поставити над овим послом. А ми ћемо у молитви и у служби речи остати. Није прилично нама да оставимо реч Божију па да служимо око трпеза.“ Реч премудрости у пракси, и ова мудрост се највише види у томе да су они поставили седам људи од којих су петоро њих имали Грчка имена, што највероватније значи да су они дошли из Хеленистичке културе.

Када су одређена браћа дошла у цркву која се налазила у Антиохији и када су видели пагане и њихову слободу коју су имали у Христу су им рекли, „Само мало. Ви не можете бити спашени, сем ако сте обрезани. Морате да се држите Мојсијевог закона.“ И затим су Павле и Варнава заједно са тим ликовима који су дошли са овом поруком отишли до Јерусалима да то реше једном за свагда. И када су дошли до Јерусалима, у цркви је настала велика пометња поводом овога. Петар је устао и рекао, „Бог ме је позвао ка паганима, и док сам говорио, Свети Дух се спустио на њих. И ко сам ја да се супротним Речи Божијој? Ја мислим да не би требало да их теретимо са нечим што ни ми сами нисмо могли да држимо.“ И после овога су Павле и Варнава поделили са скупом њихова искуства у служби са паганима. И на крају, Јаков, са речи премудрости је рекао, „Хајде да им напишемо писмо и да им кажемо да се чувају курварства, од идолских прилога, од удављеног; и ако се тога држе, добро ће чинити. Немојмо да им дамо све, него само основе.“ Реч мудрости. Свако је сретан на крају, „Да, хајдемо то да урадимо.“

И често када постоје разлике, неслагања и када постоји та могућност да се људи поделе, та реч премудрости зна да се да неке ко ће рећи, „Ја мислим да ми треба ово да урадимо.“ И свако ће се сложити и рећи, „Тако је. То је одлична идеја. Како ти је само то пало на памет?“ И то је та реч премудрости која се исказала. И постоје људи које је Бог даровао са овим даром; и то није као резервоар мудрости у који могу да заграбим када хоћу. Али када се појави таква ситуација у којој је потребна та мудрост, Господ зна често да да ту реч која ће задовољити свакога.

Следећу ствар на листи Павле наводи,

а другом реч разума по истом Духу; (12:8)

И ово је када инстинктивно или некако имаш знање о нечему шта се дешава, и ниси у стању да објасниш како то знаш. Свети Дух ти открије и због тога си у могућности да поседујеш знање о нечему изван логичних могућности. Често сам био у ситуацијама када

сам разговарао са људима и Господ би ми дао разумевања за њихове проблеме, ствари кроз које су пролазили и за ствари кроз које су пролазили. И немогу вам рећи одакле ми то знање о њима и како сам га добио, све што знам да је било тамо.

Реч разума је највероватније била употребљена када је Петру пришао Симон тражећи од њега да му да ту моћ да када на кога положи руке да та особа прими Светога Духа. И Петров одговор је био, „Нека твој новац нестане заједно са тобом. Видим да си пун горчине, љубоморе, да постоји завист у теби. Било би боље да се молиш и да се покајеш.“ Петар је могао да прочита овог лика. Реч разума је интересантна. Ја нисам увек свестан када се она користи. Веома често када сам за проповедаоном ја је користим а да нисам свестан тога.

Са времена на време ми дође да говорим о овим проповедницима који шаљу писма са сликама својих разних служби и онда траже новац од људи под изговором, „да би се Божији рад наставио.“ И све што они раде је да седе и састављају разна писма наговарајући људе да их финансијски подрже. И ја сам за време једне од недељних служби говорио о њима и рекао сам, „Знате, они живе на Лидо острву, и возе беле Кадилаци,“ и још неке друге ствари. И пошто се недељне службе преносе преко радија у понедељак ујутро сам примио веома бесан телефонски позив од лика који живи на Лидо острву и који вози бели Кадилак и који је има ту службу слања писма и тражења новчане помоћи. Он ми је рекао, „Ти немаш права да говориш о мојој служби. Ти не знаш шта ја радим за Господа.“ Ја сам му одговорио, „У праву си, не знам. Ко си ти?“ „Ти си говорио о мени синоћ, говорио си о мојој кући на Лиду и о мом белом Кадилаци.“ Ја сам му рекао, „Господине, ја не знам ништа о вама. Никад у животу нисам чуо о вама. Ја сам све то измислио, Лидо сам користио као пример и бели Кадилак јер се чини да сви ти ликови који раде то купују Кадилаци. И ја вас не знам.“ Али сам му и ово рекао, „Да сам ја ти, ја бих се добро преиспитао.“ Реч знања. И некада се догоди да се употреби у интересантним ситуацијама. Веома чудним ситуацијама.

Био сам на једној фудбалској утакмици са женом и са пријатељем. И ја сам том пријатељу у једном моменту почео да описујем шта ће се догодити. И моја жена каже да сам поприлично гласан, и често када смо у ресторану она ми каже, „Драги, причај мало тише када си у ресторану, сви те чују.“ Тако да су и на стадиону људи око нас чули шта сам рекао. И само пар секунди после тога се догодило баш то на идентичан начин на који сам ја то описао. И сви људи у пет редова око мене су се окренули ка мени и рекли, „Шта ће следеће да се догоди?“ И ја дан данас не знам зашто сам то рекао. Никад у животу ми се нешто тако слично није догодило. И ја сам био изненађен са тим речима и када се догодило идентично тако како сам рекао, ја сам био исто тако изненађен као и сви остали око мене.

Реч разума или знања је веома интересантна, и како ради је често непознато. Ја мислим да та ствар која је надприродна често се изрази као веома природна, тако да не успемо да је препознамо као надприродну. Веома пуно над природног се дешава око нас да и ми сами нисмо тога свесни. Моја очекивања су да када Бог говори да то буде, „Чааак...“ и сав се најежиш; Бог говори и слично. И ми тражимо тај надприродни феномен да се догоди када Бог ради, или када Бог говори, али се то обично догоди сасвим природно, и зна да говори тихим и танким гласом. Унутрашња свесност, изненадна мисао или инспирација, изненадна жеља док Бог говори нашим срцима и засађује Његову истину у наша срца. Научио сам да не тражим ватру, ни земљотрес, нити јак ветар, него да слушам тај тихи танки глас, којим Бог говори нашим срцима, речи разума које долазе од Духа.

А другом вера, тим истим Духом; (12:9)

Речено нам је да је сваком човеку дата мера вере. Вера са којом са поверовао у Исуса Христа је дар Божији, јер смо спашени кроз милост по вери, и то није од нас самих, то је дар Божији. Вера да поверујем у Исуса Христа ми је дата од стране Бога.

Када су Петар и Јован ишли у храм да се моле наишли су на хромог човека који је просио и Петар је рекао, „Сребра и злата немам, али оно што имам ћу ти радо дати. У име Исуса Христа Назарећанина устани и ходај.“ Петар је затих ухватио тог човека за руке и помогао му да устане. Са Петрове стране то је био чин вере. И тај хром човек је у том моменту примио снагу у ногама тако да је почео да трчи и скаче од среће и да слави Бога. И док је трчао око храма, људи су почели да говоре, „Зар није ово тај човек који је просио на капији свих ових година?“ „Да, то је он. Како то да он трчи?“ „Не знам. Хајде да сазнамо.“ И он се вратио назад у Соломонов трем где се Петар још увек налазио и затим је почео да грли Петра. И људи су из тога закључили да ово чудо има везе са Петром. Петар се затим обратио народу, „Људи, Израелци“ и народа је било негде око пет хиљада, „што се дивите овоме?“ Или зашто гледате на мене, на нас, као да смо ми са нашом побожношћу учинили ово добро дело да овај хром човек хода? Нека вам буде до знања да у име Исуса Христа Назарећанина овај човек данас стоји здрав пред вама. Ово је камен који ви зидари одбацисте, а постаде глава од угла. Веру која је кроз Њега овај човек данас стоји здрав пред вама свима.“

Петар није рекао, „Ово је резултат моје вере, моје велике вере. Годинама сам се молио за ово и Бог ми ју је сада напокон дао.“ „Вера која је кроз Њега,“ дар вере, „овај човек данас стоји здрав пред вама.“ Петар је знао да то није вера коју је он имао, са којом може да исцели сваког хромог човека на свету. Него, он је знао да му је Господ дао веру у том специфичном моменту, и он је могао да подигне тог хромог човека. Дар вере, и то је специјална вера за специјалне ситуације. То није то да ти имаш веру у свакој ситуацији. Људи вере су веома често имали велике падове у животу.

За Аврама, оца оних који верују читамо, да му је Бог рекао, „Даћу ти сина, Авраме.“ Бог му је често то спомињао да ће му дати сина. Аврам је био стар, и Сара је прошла кроз менопаузу, а Бог му је рекао, „Авраме, даћу ти сина.“ Сара му је рекла, „Авраме, немојмо да се заваравамо. Богу је потребна помоћ. То је очигледно. Он жели да ти да сина, зато, узми ти моју слушкињу Хагару и лези са њом. И када се дете роди ја ћу бити бабица и узећу дете од рођења и оно ће бити као моје и то ће ти бити син. Ми ћемо помоћи Богу, јер је очигледно време да будемо практични.“ И тако је Ишмаел дошао на свет. И једног дана када је Ишмаел био тринаест година, Господ је рекао Авраму, „Авраме, благословићу те и даћу ти сина.“ Аврам се насмејао и рекао, „Нека Ишамел живи пред Тобом заувек, Господе. Уреду је Господе, нека га. Прихватам га.“ А Господ му је одговорио, „Не, кроз Сару ћу ти дати сина.“

Овде имамо пример човека вере, а видимо да је имао пад у вери. Није имао веру у свакој ситуацији. Једном видимо да је рекао, „Пошто си ти веома лепа жена Саро, убиће ме због тебе да би те имали. Када стигнемо тамо, ти само кажи да си ми сестра. Немој им рећи да си ми жена.“ Човек вере се претварао да му је жена сестра. Понекад смо обезхрабени јер немамо веру. Људи вере веома често имају падове у вери.

Илија пророк је имао надметање са Баловим свештеницима, и он им је рекао, „Саградите олтар, и ја ћу саградити олтар, и молићемо се свако свом богу и бог који одговори са ватром је прави Бог.“ Њихов одговор, „Уреду.“ Они су саградили олтар и молили су се цело јутро и ништа се није десило. Илија је дошао до њих и у шали рекао, „Да није ваш Бог заспао. Да ли вам је то пало на памет? Вероватно морате да будете гласнији, или је можда отишао на одмор. Или је можда отишао на вц да се олакша.“ Илија је био такав лик, баналан. Тако да су они почели да скачу и да се касапе и да се бацају по олтару, али се

ништа није десило. Илија је затим рекао, „У реду, донесите воду и полијте моју жртву.“ И они су то урадили. „Може још воде слободно.“ Тако да је све на крају било потпуно мокро. И они су око олтара ископали јарак и напунили га са водом. И Илија је рекао, „У реду, Боже, покажи овим момцима.“ И ватра је сишла са неба и обухватила жртву на олтару и спалила камење на олтару. Велики човек вере.

И затим је Илија узео четристо Балових пророка, и одвео их до потока Кидрона и убио их. И затим је та зла краљица Језавеља чула шта је Илија урадио и поручила је, „Нека ми Бог помогне ако сутра не будем имала његову главу сутра.“ И када је Илија чуо да је Језавеља покренула потеру за њиме, он је побегао. Овај велики човек вере је бежао километрима, све до Синаја где се на крају сакрио у једној пећини. Велики човек вере се сакривао у пећини од Језавеље. Видите, људи вере могу да имају падове у вери. И ако имаш дар вере то не значи да ће увек бити активна. Вера није цини у боци коју протљаш и шазам...

Бог ти да у одрађеним ситуацијама, ту специјалну веру. И славно је када ти Бог да веру да ће Он да ради и ти имаш сво пуздање на свету и веру, и можеш да се одмараш у Богу. Дивно искуство. То се не деси у сваком случају, али када се деси, то је онда дивно.

а другом дар исцељивања, по том истом Духу; (12:9)

Функционише скоро индентично као и дар вере.

А другом да чини чудеса, (12:10)

Поново напомињем, не у свакој ситуацији, али се чуда дешавају.

а другом пророштво, (12:10)

Ово значи да неко говори истине Божије кроз помазање Духа Светога.

а другом да разликује духове, (12:10)

Јер има много духова који су у свету али нису сви од Бога.

а другом различни језици, а другом да казује језике. (12:10)

И о овоме ћемо говорити следеће Недеље када будемо говорили о четрнаестој глави.

А ово све чини један и тај исти Дух раздељујући по својој власти свакоме како хоће. (12:11)

Сви ови дарови су везани у Светоме Духу. Ја не могу да захтеван да одређени дар ради у мени. Свети Дух има власт да подели ове дарове како хоће.

Јер као што је тело једно и уде има многе, а сви уди једног тела, премда су многи, једно су тело: тако и Христос. (12:12)

Ми смо тело Христово.

У твојем телу имаш разне делове свог тела. Имаш прсте, имаш руке, зглобове, очи, уши, нос, уста, ноге, стопала, прсте на ногама, различите делове тела. Имаш много делова у своме телу, али си ти и даље једно тело.

Ако ти нешто падне на ножни прст, где ћеш осетити тај бол? Свугде у телу, зар не? Ако један уд пати, цело тело пати. Тешто је поделити бол не делове када ме нешто боли.

У телу Христовом има много удова, али ми овде нисмо цело тело Христово. У разне друге делове тела спадају Прозбетеријанци, Реформате, Баптисти; сви смо ми делови Христовог тела. Тако да смо ми сви део један другог, делови истог тела. Нека нам Бог помогне да схватимо ово.

И увек има оних који желе да поделе Христово тело. Они који кажу да су они једни права црква. Или, има и оних који мисле да су они најважнији део Христовог тела. Али сваки уд је потребан. Ако би цело тело било уво, где би онда биле очи? Ако би цело тело било око, где би онда биле уши? Тако је Бог довео да Христово тело се састоји од разних и многих чланова и да они буду заједно. Ми смо сви једно тело, и када ове препознамо, онда када један уд пати, ми би сви требали да осетимо то. Ако се један уд уздигне, онда би сви ми требали да се радујемо што је тај уд уздигнут.

Павле нас учи битну лекцију јединства у телу Исуса Христа, и ово је толико битна лекција да се ја молим Богу да кроз свог Светога Духа нам помогне да схватимо и да почнемо да практикујемо то у нашем уму и размишљању. Да не бих били у кривици са размишљањем да смо ми једини и да гледамо само своју личну корист, и да се са тиме фокусирамо само на један део Христовог тела и остали део да игноришемо.

Ако се ја не салжем са неким братом у неким стварима, ми смо и даље браћа у Исусу Христу и ми смо једно у Њему. И то јединство је много веће од нашег могућег не слагања у неким стварима. Ми морамо да схватимо да када будемо у Небу, тамо неће бити одеок намењен за Методисте, па за Прозбетеријанце, за Баптисте; у Христу нема Јеврејин или Грк, варварин, Скитијан, роб или слободњак, Баптиста или Методиста, Прозбетеријанац или Назареј, Црква Божија или Црква Христова, него смо сви једно у Њему. Веома дивна лекција коју нас Павле овде учи о једниству тела.

Јер једним духом ми се сви крстисмо у једно тело, били Јевреји, или Грци, или робови, или сами своји; и сви се једним Духом напојисмо. Јер тело није један уд, него многи. (12:13-14)

Зар не би било чудно ако бих свако од нас био само један уд и свако од нас бих био различит уд? „Види само тај палац како изгледа. Зар није чудан?“

Ако каже нога; ја нисам рука, нисам од тела; еда ли зато није од тела? (12:15)

И ако бих иједан уд у твом телу имао право да се жали, то су онда стопала; и разлог је зато што живе у мраку углавном. У густој, смрдљивој околини, али се она никада не жале. Добро, жале се понекад после дугог радног дана, али су и даље тамо и раде оне за шта су намењена, и даље су део тела. Не траже да се уздигну, не траже да буду колена или нешто друго. „Мука ми је ове смрдљиве околине. Прећи ћу на друго место.“

И ако каже ухо; ја нисам око, нисам од тела; еда ли зато није од тела? (12:16)

И они који кажу, „Ми смо ово, ми смо оно, ми нисмо део тела,“ не види важност овога.

Кад би све тело било око, где је чување? А кад би све био слух (то би било чудно), где је мирис? А кад би све било слух, где је мирис? Али Бог постави све уде у тијелу како је кога хтио (12:17-18)

Ова реченица, „Како је хтео,“ је веома важна у Новом Завету. Слободно проведи време проучавајући ову реченицу. Бог нам даје тело како Он хоће, наше ново тело.

А кад би сви били један уд, где је тело? Сад су пак многи уди, а једно тело. Али око не може рећи руци: Не требаш ми; или опет глава ногама: Не требате ми. Него још који се уди тела чине да су најслабији најпотребнији су. И који нам се чине да су најсрамотнији на телу, на оне ударамо највећу част; И непоштени наши уди највеће поштење имају; а поштени уди не требају. Али Бог сложи тело и најхућем уду даде највећу част, (12:19-24)

Тако да је Бог стварајући тело Христово створио делове које ми понекад се омаловажавањем погледамо и протумачимо, „Па, знаш то су они...“ Али Бог је изабрао да их благослови и да им да највећу част.

Да не буде распре у телу, него да се уди једнако брину један за другог. И ако страда један уд, с њим страдају сви уди; а ако ли се један уд слави, с њим се радују сви уди. А ви сте тело Христово, и уди међу собом. (12:25-27)

Сви сте ви важни. Ви сви имате важан удео у телу, службу у телу да би тело било комплетно и цело. И ако ти не испуњаваш ту службу онда телу недостаје тај део. Тако да је свако од вас постављен у Христовом телу да бих испунио службу за коју су постављени у телу.

И једне дакле постави Бог у цркви прво апостоле, друго пророке, треће учитеље, а потом чудотворце, онда дарове исцељивања, помагања, управљања, различне језике. (12:28)

И сада долази реторичко питање?

Еда ли су сви апостоли? (Не) Еда ли су сви пророци? (Не) Еда ли су сви учитељи? (Не) Еда ли су сви чудотворци? (Не) Еда ли сви имају дарове исцељивања? (Не) Еда ли сви говоре језике? (Не) Еда ли сви казују? (Не) Старајте се, пак, за веће дарове; па ћу вам још бољи пут показати. (12:29-31)

Бољи пут у твом животу од ових дарова исцељења, чуда, или чега још. Бог има нешто још боље за тебе. И то ћемо видети следеће Недеље када наставимо наше проучавање Библије.

Следеће Недеље ћемо проучавати тринаесту главу посланице Коринћанима која је вероватно најзначајнија глава у целој Библији. У тој глави апостол Павле нам даје његово разумевање ове интересантне Грчке речи *агапе*. Он ће нам дати дефиницију ове љубави која започиње од Бога и коју Он жели да буде у нама. И затим у четрнаестој глави ћемо гледати како правилно треба примењивати дарове језика и тумачења језика. Тако да следеће недеље ћемо имати интересатно време.

Немој никада да помислиш, „Ја нисам важан. Није битно да ли сам ја тамо или нисам.“ Да, битно је. Бог те је поставио у телу и он је такође изабрао да подари већу част деловима који се чине неважни и који нису тако очигледни као други. На неки начин, је Бог учинио да ја будем уста, а ако бих свако био уста, какав бих то неред био онда. Свако од нас има удео у телу, и зато треба да отворимо наша срца за Светога Духа да ради у нама да би ми функционисали како треба. И то је зато да бих Бог могао да нас користи за Своју славу.

Један од проблема у цркви је тај да се црква зна учинити спастична, јер сваки део у телу хоће да ради оно шта он хоће. Јер ми нисмо заиста осетљиви и предани Светоме Духу, а Он је тај који одређује како сваки уд у телу треба да регулише и ради. Црква нема јако сведочанство пред светом, барем не онакво какво бих требало да има, јер се тело међусобно бори.

Замисли ако бих твоје тело било такво. Замисли ако би твоје ноге имале сасвим другачију идеју шта бих требале да раде? Или ако би твоје ноге, лева и десна одлучиле да буду посебне и да иду свака на своју страну. И овако свету црква изгледа веома често, јер свако хоће да ради оно шта они хоће и нису предани Светоме Духу. Веома је битно да ми будемо предани Светоме Духу да бих Он могао да управља нашим црквеним активностима; Христовом телу.

И зато, будите осетљиви за рад Светога Духа, будите отворени да бих вас користио. У Исусовом имену.

13. поглавље

Хајде да отворимо наше Библије у тринаестој глави посланице Коринћанима.

Тринаеста глава прве Коринћанима почиње у дванаестој глави. Павле је говорио у дванаестој глави о различитим даровима Светога Духа. Он је говорио о томе како се дарови Светога Духа знају испољити у животу верника. И нема свако сваки дар, нити свако има сваку службу. Да ли су сви апостоли? Да ли су сви пророци? Да ли су сви учитељи? Да ли сви чине чуда? Да ли сви имају дар исцељења? Да ли сви тумаче језике? Да ли сви говоре у језицима? Свети Дух даје свакома онако како Он жели. То значи да је Свети Дух у контроли када је у питању давање ових дарова, а ми смо позвани да чезнемо за најбољим даровима.

И пошто је Свети Дух тај који одлучује коме ће који дар дати то не значи да ја не могу да желим одређени дар. Зато нас и Павле охрабрује да чезнемо за најбољим даровима. И тај најбољи дар се одређује тако што Бог види који је дар најпотребнији у твом животу. И зависно од тога који је твој удео у телу Христовом ће одлучити и какав ћеш дар имати јер ће он бити најбољи да бих имао ефективну службу. Павле каже, „Ја ћу вам још бољи пут показати.“ Постоји још бољи пут од тога да имаш дар чуда, исцељивања, или говора у језицима или шта год. Постоји нешто још боље, супериорније од овога. И сада, у тринаестој глави ћемо видети шта је то на шта Павле каже да је још бољи пут од дарова.

И прва три стиха тринаесте главе нам показује супериорност љубави над даровима Духа.

Ако језике човечије и анђеоске говорим а љубави немам, онда сам као звоно које звони, или прапорац који звечи. (13:1)

Ова реч љубав на Грчком је *агапе*. Ова реч је створена за Нови Завет. Ову реч неможеш наћи у класичном Грчком. Он има друге речи за љубав. Физичка љубав је ерос, емотивна љубав је филое. Али, о овој божанској љубави, агапе, класични Грчки незна ништа.

Овог јутра сам слушао на радију интересантан коментар. Коментатор је говорио о томе како ми морамо да константно надодајемо речи у нашем речнику. Овај коментатор је предложио да када представљамо нову реч јавности, и то поготово важи за оне које преносе вести, да дају дефиницију те речи, тако да људи могу да се упознају са значењем. Потребно је да се да објашњење речи. Тако да ће апостол Павле од четвртог стиха да нам да објашњење ове речи. Он ће нам објаснити шта је агапе. Хајде да видимо о чему то он говори.

Наш језик је ограничен и реч љубав се користи за разнолике врсте љубави.

Јер реч љубав ја употребљавам када хоћу да изразим моја разнолика осећања и емоције. Када кажем, „Ја волим моју жену Кеј,“ ја описујем моја осећања према њој. Али, например, ако хоћу да опишем моје мишљење о сладоледу, ја ћу употребити исту реч, „Ја волим сладолед.“ Али моја осећања према сладоледу и према мојој жени су сасвим другачија. Наш језик је ограничен. Ми Грчку реч *ерос* преведемо као љубав. Такође ми узмемо Грчку реч *филое* и преведемо је као љубав; *стергио* преведемо као љубав, и реч *агапе* преведемо као љубав. А свака од ових љубави је љубав на различитом нивоу. Било би прилагодније ако би рекао, „Ја имам велику ерос за сладолед.“ Јер ерос означава телесну љубав и моја љубав ка сладоледу спада у ту групу. Ја имам велику филое ка мојој жени. А ова агапе љубав је љубав која даје, и то ћемо видети детаљније када нам је Павле опише.

И ова реч се користи у Новом Завету да опише Божији став према нама. Бог је толико волео свет. И ова реч се употребљује да нам опише став који би ми требали да имамо једни ка другима. Да волимо једни друге. Љубав која несебично даје.

И ова љубав је супериорнија од Духовних дарова. Ако ја имам дар говора у језицима, ма какав то језик био, да ли је у питању људски језик или анђеоски или небески, језик који људи не разумеју а немам љубави, мој говор у том језику је безначајан, он је само онда бука. Бука слична оној када узмеш две чинеле и удариш их једну о другу. Ако нема љубави иза тог говора онда тај говор у језицима губи своје значење.

И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, (13:2)

Ако бих имао дар пророштва, или речи знања да сам у могућности да имам разнолике духовне увиде и разумевања о Светом Писму, или да видим разнолике криптичке поруке које нам Бог покушава дати, а немам љубави у свему томе, то је онда безвредно.

и ако имам сву веру (13:2)

И веома често имам ту жељу да имам више вере. И знам људе који тврде да имају сву веру, мада сам ја лично уверен да нико од њих, нити било ко има сву веру,

и ако имам сву веру да и горе премештам, (13:2)

Исус је рекао да, „ако имате вере колико зрно горушично, рећи ћете гори овој: пређи одавде тамо, и прећи ће.“ Значи ако бих имао веру да померам планине,

а љубави немам, ништа сам. (13:2)

Љубав је супериорнија од жртве. И често ми имамо овај позив да учинимо различите жртвене кораке за Бога. Али ако ја учиним различите жртвене кораке, као што је,

И ако раздам све имање своје, и ако предам тело своје да се сажеже (за сведочанство Исуса Христа), а љубави немам, ништа ми не помаже. (13:3)

Љубав је супериорнија од свих ових дарова. Љубав је супериорнија од било које жртве коју бих ја био у стању да учиним за Бога.

И Павле ће нам учинити услугу овде јер ће нам дати дефиницију ове речи *агапе*.

Љубав дуго трпи, милокрвна је; (13:4)

Постоји још једна дефиниција љубави коју нам је Павле дао у Галаћанима 5:22, где он каже да „род је духовни љубав,“ и још, „радост, мир, трпљење, доброта, милост, вера.“ Значи једна од карактеристика љубави је да дуго трпи.

Петар је једном пришао Исусу, мислећи да је доста напредовао у свом ходу са Господом, па Га је упитао, „Колико пута ако ми сагреши брат мој да му опростим? До седам пута?“ Ја мислим да је Петар хтео са овим питањем да се похвали пред осталим ученицима, „Госпode, ја мислим да имам могућност да опростим исти грех седам пута.“ Он је вероватно мислио да ће му Исус одговорити, „Одлично Петре, ти стварно растеш.“ Али, одговор је био, „Петре, седам пута седамдесет.“ Шта је Исус мислио са овим? Дуго трпљивост и опраштање нису математичке него духовне ствари. У питању је став, да ја не бих бележио рецке, да не бих држао податке о грешкама. Да не буде 478, 479, све док не стигнем до седамдесет пута седам и онда више не опраштам. Сигуран сам да је Исус знао да ће Петар да заборави колико је пута опростио до сада и да схвати да је дуго трпљивост духовна ствар.

Карактеристика ове агапе љубави је да дуго трпи али и да је љубазна. То значи да када дођеш до краја дуго трпљивости твој одговор је љубазан. Често сам чуо од људи али од себе самог, „Доста је било, сад морам нешто да педузем поводом овога.“ И то се обично каже са осветољубивим и снажним а не са љубазним ставом. „Трипо сам и трпио али је сада доста.“ То није агапе. Агапе одговор је, „Трпио сам и трпио, и жао ми је те особе. Боже помози му/јој.“ Значи, љубав је љубазна када је дуго трпила.

љубав не завиди; (13:4)

Љубав не жели те добре ствари које ти имаш. Ја се радујем када се добре ствари теби десе јер те волим. Зато што те волим ја се радујем када изаберу твој број уместо мог. Радујем се када те унапреде на послу. Љубав је одлична јер се радује успесима других. Она не завиди на ономе што ти имаш. Она не завиди твом благостању. Она не завиди.

љубав се не велича, (13:4)

Она се не труди да промовише себе.

Ми живимо у свету пропаганде. Данас се све промовише. И свугде можеш да нађеш да се нешто промовише; и овај промотивни дух се увукао и у цркву. И због тога можемо да видимо пропагирање у цркви одређених програма, или чак што је још горе, промовисање људи. Права љубав се не велича.

не надима се, (13:4)

То значи да нема став да је боља од других. Не гледа на друге са омаловажавањем. Не ствара класне поделе. Не надима се.

Не чини шта не ваља, (13:5)

Тачан превод ове речи је да није чудна.

Пре много година, у древна времена, када сам ја био у школи, ми смо имали девојку у нашем разреду која је мало скренула када је почела да студира за оперску певачицу. Она је научила како да развије и пројектује свој глас. Могао си да је чујеш на километар удаљености. Али је она мало скренула, благо речено. Ја сам тада радио у Лос Анђелесу и она се облачила веома чудно, мислећи да је то веома побожно. Њена коса је увек била равна и везана у пунђу јер је то за њу било побожно, и никада није носила шминку јер је за њу то било безбожно. И она је била пуна идеја шта је праведно, свето и побожно. И да бих стигао кући у студенски дом са посла, ја сам морао да узмем трамвај. И она је очигледно радила у истом делу града као и ја, и понекад када бих се враћао кући она би била у истом трамвају као и ја. И када би ме приметила, онда би са тим оперским гласом ракла, „Слава Господу, брате.“ И сви у трамвају су могли да чују ову девојку са чудним изгледом. Да је била мало лепша, можда би све то било другачије. Ја сам се осећао осрамоћеним. Нисам хтео да ме индентификују са тако чудном особом. Тако да сам прешао на нову тактику. Ја бих обично сео на крају трамваја и када би дошао до станице на којој би се она обично попела, погледао бих да ли се она пење у трамвај и ако бих то био случај, ја бих онда сишао и сачекао следећи. Није ми сметало да платим још једном за карту.

Љубав се не понаша непријатно. Не прави приказ. Не покушава да привуче пажњу на себе.

не тражи своје, (13:5)

Попушта другима. Не инсистира да буде у праву.

не срди се, (13:5)

Значи, љубав се не срди.

не мисли о злу, (13:5)

Она је простодушна, без сумљи.

Не радује се неправди, (13:6)

„Он ће да добије своје. Тако да се радујем што му се то догодило. Тако му треба.“ То није став љубави. Када је мој непријатељ у невољи или пати, ја се не радујем његовом страдању.

а радује се истини, Све сноси, све верује, свему се нада, све трпи. Љубав никад не престаје, (13:6-8)

Има ствари које ће престати. Дарови Духа су једни од тих, и са овим видимо предност љубави над даровима Духа. Једна од предности љубави је да је траје; а дарови Духа не трају. Доћи ће време када дар пророштва више неће бити потребан. Ја ћу када будем у небу морати да тражим нову професију. Неће бити потребе да охрабрим, или да изградим или да утешим некога када ћемо бити тамо са Исусом. Све што нам треба ће бити тамо. Ја нећу морати да те охрабрим да тражиш Господа или да се предаш Господу јер ћемо бити тамо са Њиме. Ја нећу морати да те утешим јер нећеш имати искушења. Бићемо тамо у слави Његовог присуства. Тако да дар пророчанства има ограничено време употребе. За сада је добар; потребан је док смо овде, али, доћи ће време када ће дар пророчанства престати. Када Господ дође неће више бити потребан.

а пророштво ако ће и престати, језици ако ће умукнути, (13:8)

И ово се односи на говор у непознатим језицима, *глосиалија*, и овоме ћемо говорити ускоро. Они су дати од Бога да ти помогну у комуникацији твога духа са Богом. Дати су теби да бих ти помогли у твом обожавању Бога. Дати су да ти помогну у слављењу. Ми када будемо у Његовом присуству, тада нам неће требати дар језика. И због тога овај дар говора у језицима ће престати.

разума ако ће нестати. (13:8)

И ово се односи на дар разума, када ти Бог да знање или увид у одређену ситуацију, да бих нам помогао у тој ситуацији. Реч разума је увек делимична у знању. Ми никада не примимо потпуно знање о некој ситуацији. У Новом Завету видимо ово, да када бих примили овај дар, он би увек био делимичан и не би примили све детаље о томе шта их чека.

Јер нешто знамо и нешто пророкујемо; (13:9)

Ово су ствари које су делимичне. Ове ствари ће једнога дана престати.

Љубав са друге стране, никада неће престати. Пророчанства ће престати. Језици ће престати. Знање ће нестати, јер су све ове ствари делимичне. Ми нешто знамо и нешто пророкујемо.

А кад дође савршено, онда ће престати шта је нешто. (13:10)

И на шта овде Павле мисли када каже „А када дође савршено?“ Оно што је за мене интересантно је то да прије двадесетог века, сваки коментатор је веровао да се ово односи на поновни долазак Исуса Христа. Ово је традиционално историјско мишљење цркве и сваког Библијског коментатора прије двадесетог века. Почетком двадесетог века, 1906. се појавио модеран каризматички покрет који се тих дана звао, Пентакостални покрет, који је имао обновљено интересовање за дарове Духа. И са овим новим почетком Пентакосталног покрета 1906. фундаментални проповедници који су желели да оповргну овај покрет Светога Духа, су се окренули ка 1. Коринћанима 13 и дали нову интерпретацију овог стиха. И одједном, „када дође савршено“ се више није односило на поновни долазак Исуса Христа, него сад по њиховом тумачењу се односи на откривење Речи Божије. Моменту када смо примили цели канон Светога Писма, од тог момента нам више нису потребни надприродни дарови пророчанства, говора у језицима и речи разума да уче људе. Ми сада имамо Реч Божију, и савршено је дошло, и због тога, сви дарови Духа су престали да постоје после апостола. Крај апостолског периода је довео до краја употребе дара Светога Духа. И наравно, да бих доказали њихов став из Светога Писма, они су променили значење овога, „А када дође савршено“ и изврнули да значи Реч Божија а не поновни долазак Исуса Христа.

Тако да у коментарима који су написани у овој веку можеш често наићи да „Када дође савршено“ да се односи на Реч Божију, али то није био случај прије овога века, сви учитељи Библије су разумели овај стих да се односи на поновни долазак Исуса Христа. Ја се слажем са Кампбел Морганом, за кога верујем да је веома искрен коментатор. И слажем се са њиме, јер је он рекао да је очигледно из контекста да се односи на поновни долазак Исуса Христа. Касније видимо да Павле каже да ћемо Га видети лицем у лице, „Тако сад видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем ка лицу.“ „Сад познајем нешто, а онда ћу познати као што сам познат.“ Када ће то бити? Када Га будемо видели, када га лично видимо лицем у лице. И уместо да ова тринаеста глава буде доказ против дарова Духа, она нам у стварности даје подршку за дарове Духа, да су они за нас све док Исус Христ поново не дође, када дође савршено.

Замолио бих вас да ментално пређемо у другу главу Дела Апостолских, и тамо имамо тај догађај када се Свети Дух спустио на цркву и како су они почели да говоре у језицима и како су се у Јерусалиму тада налазили побожни људи из целог света који су дошли на празник. И они су били задивљени оним што су видели и чули, па су рекли, „Зар нису сви ови људи Галилејци? Како то да они говоре у нашим језицима одакле смо ми дошли? Чујемо их како говоре језиком Медејаца, Партијанаца, на Месопотамском, и они славе и уздижу Бога. Шта то све ово значи?“

И када је Петар устао да им објасни шта све ово значи, он им је прво као основу дао Свето Писмо, „Људи Израелци, чујте ме. Као прво, ваша предпоставка је погрешна. Ови људи нису пијани као што то ви мислите. Тек је 9 ујутру. А ви се питате шта је ово? Ово је то о чему је пророк Јоел говорио, када је рекао, „биће у последње дане, говори Господ, излићу од Духа свога на свако тело, и прорећи ће синови ваши и кћери ваше, и младићи ваши видеће утваре и старци ваши сниће снове; јер ћу на слуге своје и на слушкиње своје у те дане излити од Духа својега,“ И ово пророчанство даље говори о периоду Великих Невоља, „И даћу чудеса горе на небу и знаке доле на земљи: крв и огањ и пушење дима. Сунце ће се претворити у таму и месец у крв прије него дође велики и славни дан Господњи.“ Тако да је Јоилово пророчанство, пророчанство о последњим данима, које се преноси све до периода Великих Невоља све до Господњег доласка. „И биће да ће се сваки спасти који призове име Господње.“ И гледајући само са основе Светога Писма, присиљавање је када се узме ово, „када дође савршено“ и протумачи се да се односи на Свето Писмо а не на поновни долазак Исуса Христа.

Ја мислим да они који имају овај став поводом овог стиха, га имају зато што су одбацили идеју да су дарови Духа за данас. И због тога што су узели овај положај, они су присиљени да на овај начин протумаче овај стих. Али то је присиљена интерпретација текста. Ја верујем да је правилна интерпретација овог стиха, „када дође савршено“ она која каже да се односи на поновни долазак Исуса Христа. И потврду за ово имамо у Светом Писму.

Кад ја бејех мало дете као дете говорах, као дете мишљах, као дете размишљах; а кад постадох човек, одбацих детињство. (13:11)

Постоји природан развој, процес сазревања. Када будем у Господњем присуству онда ће бити пунина, ја ћу онда бити комплетан. Када погледам на многе ствари које сам некада чинио ми се сада чине веома детињасте. И ја нећи бити у тој комплетности све док не будем са Господом. Тако да ове ствари, пророчанства, језици, речи разума, више неће бити потребне, јер ћу ући у пунину када будем са Исусом.

Тако сад видимо као кроз стакло, у загонетки, (13:12)

Илити у огледалу, јер у то време нису имали савршен процес прављења огледала као што то ми имамо данас. Тек у тринаестом веку су усавршили технику прављења огледала када су позадину стакла офарбали сребрном бојом. Прије тог времена сва огледала су била направљена од веома изполираног метала. И веома често би оглед био веома десторзиран, тако да када бих се гледао у огледало изгледао бих деформисано. Не можемо да видимо јасно,

а онда ћемо лицем к лицу; (13:12)

Потпуно ћемо разумети, и ми ћемо онда знати као што то ми знамо себе.

Када будемо следеће недеље пручавали петнаесту главу, видећемо да ће Павле говорити о ускрснућу и новим телима која ћемо имати, и да ће она бити сасвим другачија. И сасвим природно питање се онда може поставити, „како ћемо знати једни друге онда?“ Како ћете мене онда препознати, ако не будем имао ћелаву главу? Како ћете ме препознати са мојом коврџавом косом?

сад познајем нешто, а онда ћу познати као што сам познат. (13:12)

Сви ћемо у том моменту имати знање, и неће бити потребе за представљањима. Знаћемо једни друге тако како знамо себе.

Ствари које ће проћи су: пророчанства, језици, речи разума, али има ствари које ће увек бити.

А сад остаје вера, нада, љубав, (13:13)

Ово су трајне карактеристике. Вера је веровање зато што је Бог то рекао. Моја вера је базирана на Речи Божијој; Бог је рекао и ја верујем. То је веровање Божијим речима, и то ће увек бити. Чак и када будем у небу, ја ћу наставити да верујем у то шта је Бог рекао. Тако да ће остати. Она ће увек бити. Ја верујем у то шта је Бог рекао, иако не разумем шта је рекао.

Постоје ствари за које постоје две стране тумачења: предодређење и људска одговорност. Неко може да пита, „Да ли верујеш у предодређење?“ Мој одговор је, „Да.“ Онда они питању, „Да ли онда верујеш у људску одговорност?“ Мој одговор је, „Да.“ „Па како можеш

у обе ствари да верујеш?" Јер их је Бог обе рекао. Ја их не разумем. Ако би ме питао, „Да ли разумеш предодређење?" Ја бих морао да одговорим, „Не." „Да ли онда разумеш људску одговорност?" „Не." Али верујем у обе, јер је обе Бог рекао. Тако да ја верујем у ствари које се на први поглед могу чинити да не иду заједно. Али, пошто Божија реч говори о једној и другој, ја верујем у обе, иако их у уму немогу помирити.

И један од мојих проблема када сам био млађи и на семинару је био тај што сам ја покушао да их обе помирим заједно. Провео сам сати расправљајући о њима. Сате проучавајући их, молећи се о њима, проучавајући доктрину предодређења, Божије суверености и људске одговорности. Покушавао сам да их спојим заједно. И пре много година сам изашао из собе и бацио књиге доктрина на под. Напустио сам собу сав згрожен и завапио сам, „Боже, не могу да разумем. Годинама покушавам." И Бог је проговорио мом срцу и рекао, „Ја нисам тражио од тебе да их разумеш, него да их прихватиш вером." И ја сам одговорио, „У реду, вероваћу." Верујем да је Бог суверен, и да ме је Он позвао по Његовој милости да будем Његово дете. Али исто тако верујем да је за мене било потребно да призовем име Господње да бих био спасен. А ако би хтео да логички о томе расправимо, ја не бих могао да урадим.

И проблем који многи имају је што они узму само једну страну новчића а изоставе другу. И то је опасно, јер се онда бавиш са само једом половином истине. И онда они који немогу да измире и једну и другу страну, узму једну и упадну у разне теолошке дебате. И то је разлог зашто постоји толико поделе у цркви. Људи не могу да верују у целу истину, они ће само да верују у оно што могу да разумеју или да рационализују у свом уму. Ја ћу само да верујем у оно што видим. То није вера онда. Вера је веровање само зато што је Бог то рекао. Ја верујем зато што је Бог рекао.

Нада је комбинација жеље и ишчекивања. Обе ове ствари требају да буду присутне. Људи веома често имају жељу за нечим али немају ишчекивање. Веома често моје жеље су тако невероватне да ја уопште немам ишчекивање да ће се испунити, ја их само желим а то није нада. Нада има ишчекивање у себи; ја немам само жељу него и ишчекивање. Деси ће се. Могуће је да ишчекујеш ствари које не желиш. Можда си добио прекршајну пријаву и двадесет првог мораш да се појавиш пред судијом. Ти ишчекујеш тај догађај али засигурно га не желиш јер знаш да си крив. Нада има обе ствари заједно: жељу и ишчекивање. Павле је рекао, „Ми смо заробљеници наде." Ми се надамо Господњој слави. Ја желим Господњу славу, и исто тако ишчекујем ту исту славу. Ишчекујући блажену наду и јављење славе великога Бога и спаса нашега Исуса Христа. Ја желим да се Исус појави, ја ишчекујем да се Исус појави, и зато ја имам наду у Исусовом поновном појављивању. То је нада која те одржава када се све око тебе се распада. То је нада, истрајање, Господ ће то урадити. Очекуј од Њега да уради. Ја желим да Он ради. Нада нас чува и одржава.

„Што си клонула, душо моја, и што си жалосна?" Псалмиста упитује самога себе поводом узнемирености коју је осећао, поводом обезхрабрености и очаја у којем је. „Зашто си депресивна? Зашто си обезхрабрена?" И онда каже, „Уздај се у Бога." То је одговор за депресију, за обезхрабрење, за узнемиреност. Бог ће да уради нешто. Ја очекујем од Њега да уради нешто. Је желим да Он уради. И због тога је моја душа мирна. Јер је моја нада и ишчекивање у Господу. Тако да ове три ствари остају: вера, нада и љубав.

али је љубав највећа међу њима. (13:13)

Зашто? Зато што спаја прве две. Као што смо читали дефиницију љубави, где нам каже да љубав верује све. Тако да је вера у љубави. Љубав се нада свему, тако да су и вера и нада у љубави. А највећа је љубав. Већа је од дарова, већа од свих благодати и карактеристика Хришћанског живота. Највећу ствар коју можеш да имаш је љубав. Павле

је рекао, „Онај који воли је испунио закон.“ И у Галаћанима 5:23, „На то нема закона, или против тога нема закона.“ Ако волиш, теби није потребан закон или шта друго, јер радиш оно што је исправно.

14. поглавље

Држите се љубави, а старајте се за духовне дарове, (14:1)

Да бих сте могли пророковати. Речено нам је да чезнемо за најбољим даровима. И сада ће он поново рећи исту ствар.

старајте се за духовне дарове, а особито да пророкујете. Јер који говори језике, не говори људима него Богу: јер нико не слуша, а он духом говори тајне. (14:1-2)

Веома интересантан стих. Ако говориш непознатим језиком ти говориш Богу. Другим речима, то је дар који помаже човеку у његовом слављењу Бога и његовој комуникацији са Богом. Јер када говориш у језицима ти не разумеш шта говориш и са тиме заобилазиш тај уски канал твог интелекта.

Да ли икада био у позицији када си имао осећања која ниси могао да изражиш? Ја сам често у таквој ситуацији. Поготово када су у питању духовне ствари. Када сам окружен са Божијом добротом, Његовим благословом, Његовом силом и Његовим карактером. Када почнем да размишљам о величини Његове љубави, Његове силе, Његове славе, шта је све Он учинио за мене, и све то у светлу мојег ништавила, речи постану ограничене за све речи хвале које желим да му кажем. Речи заиста не могу адекватно да изразе шта ја осећам, зато што морам да се изразим кроз језик и речник који је ограничен. И сам покушај да се изразим кроз речи је као да покушавам да кажем нешто кроз димљак, и све се некако заглави, јер дух покушава да се изрази кроз тај узак простор интелекта. Ограничен је. Бог нам је дао начин на који можемо да заобиђемо интелект и уђемо у потпуно слављење Њега.

Мој дух је сада уједињен са Његовим Духом и моја љубав је у пунини изражена, моја захвалност Њему и Његовој величини и слави док Га славим и уздижем у слављењу. Добро је када могу да заобиђем тај уски пролаз интелекта у слављењу. Сабанарола је ракао, „Када молитва достигне свој врхунац, речи су не могуће.“ Не постоје речи које могу да објасне Духовне ствари. Речник још није развијен за то, тако да ми Господ помаже да се изразим. Слављење мојим духом Бога кроз дар говора у језицима. Он ми помаже у мом слављењу и обожавању. Јер када говорим у језицима ја говорим Богу, иако не разумем шта говорим, ја говорим ствари које се тичу Духа Светога који ми помаже у мом слављењу Оца и Исуса Христа.

Још једна од предности говора у језицима је када се молим је та што онда могу да понудим молитву по Његовој вољи. Римљанима 8 каже, „Јер не знамо за шта ћемо се молити као што треба, него сам Дух моли се за нас уздисањем неисказаним.“ Тако да видимо да нам Свети Дух помаже у молитви, и један од начина је овај са неисказаним уздисањем са којим ја изражавам моју молитву Богу по Његовој вољи у специфичној ситуацији.

Ово је дар који мени помаже да будем изграђен и благословљен. А ако желим духовне дарове онда бих било боље да желим да пророкујем него да говорим у језицима. Чезните за духовним даровима, а поготово за пророштвом. Јер дар говора у језицима је за моју личну корист. Ја га користим да изразим моје слављење Бога уз помоћ Духа Светога.

А који пророкује говори људима за поправљање и утеху и утврђење. (14:3)

Тако да дар пророковања има много ширу примену и корист.

Улога Ново Заветног пророка није била толко у предвиђању колико је у изговарању. Изговарању Божије иситне људима. Када изговарамо Божију истину људима, њихова вера се изграђује. Они бивају изграђени у њиховом заједништву са Исусом Христом. Они су изграђени у њиховом заједништву са Господом. Када изговарамо Божију истину они бивају охрабрени у њиховом ходу са Господом, у њиховом предању Исусу, у њиховом предању да ходају у Духу и да занемаре тело. Они су охрабрени да се поуздају у Господа, да се предају Господу, да верују у Господа. Они бивају утешени када говоримо Божију Реч, јер схвате да је све у Божијим рукама и да ће се Бог побринути, Бог ће урадити нешто. И док ја стрпљиво чекам, ја ћу бити у прилици да видим Бога на делу и моћи ћу да Га прославим јер сам утешен са Божијим Речима.

Дар пророчанства има много ширу примену јер црква има корист од његове употребе. И то је зато што су људи изграђени, охрабрени, утешени и ободрени.

Јер који говори језике себе поправља, (14:4)

Овај дар те изгради. И само искуство је чист благослов.

а који пророкује цркву поправља. Али ја бих хтео да ви сви говорите језике, (14:4-5)

Ја бих хтео да сви ви имате овај благослов у вашем личном предању Богу.

а још више да пророкујете: јер је већи онај који пророкује неголи који говори језике, већ ако ко казује, да се црква поправља (тј. изграђује). (14:5)

И ту је где људи често направе грешку, јер верују да говори у језицима и њихово тумачење је од исте важности као и пророковање. Али није тако. И у оквиру Пентакосталних цркви постоји веровање да је говор у језицима са тумачењем равноправан са пророковањем. Говор у језицима је увек, барем онако како ја видим из Светог Писма, и како Павле каже увек намењен за Бога.

Сећате се догођаја у Делима Апостолским друга глава, где су се сви ти силни побожни људи сакупили у Јерусалиму и како су били задивљени са тим феноменом да су ученици говорили на разним језицима. Они су се дивили јер су их чули како они говоре свако на њиховом различитом језику, и шта су чули да говоре? Они су славили Бога. Њихови језици су били намењени Богу. Они нису били намењени људима.

Они им нису проповедали у језицима, него ти људи су их чули како славе Бога на њиховим језицима. Апостол Павле ће нам за који стих рећи да не би требали да говоримо у језицима на јавном скупу сем ако нема неко ко бих могао да протумачи то што се говори, да би цела црква могла бити охрабрена. Јер ако говориш у језицима а нема ко да протумачи, како може особа која седи до тебе да каже, „Амен,“ на твоје давање хвале ако не разуме шта ти говориш? На шта да каже амен? И Павле ће рећи, „Да ти заиста славиш Бога, и то је веома добро да Га славиш, али без особе која може то да протумачи немој да говориш у језима, јер онда други неће бити изграђени са твојим говором.“

Тумачење је важно јер оно доноси људима разумевање на твоје речи салве и хвале Богу, и то их онда може изградити. Ти говориш у језицима о Божијој величини, слави и сили и вођен си Светим Духом, и када они могу да разумеју твоје речи славе и хвале Бога, они бивају изграђени са твојим речима хвале. И ако си био у Пентакосталним круговима, сигуран сам да си искусио овај феномен говора у језицима, и ако се присетиш тих момената приметићеш да је било неслагања у њима. Наиме, у мом посматрању Пентакосталних служби током година, и њиховог јавног говора у језицима или како их они

зову поруке у језицима. И тумечење на тим службама обично овако звучи, „Моја дечице, слушајте Ме, јер вас данас зовем да Ме славите. Моја мала дечице, слушајте мој глас.“ Тако да је веома често то тумачење, или бих могао рећи, наводно тумачење се односило на људе, као да Бог говори њима. Тумачење би било у првом лицу, „Јер ја Господ вама данас објављујем да ћу вас благословити,“ тако да поента свега тога испадне да је говор у језику била Божија порука човеку.

Изнова и изнова сам приметрио ово у Петнакосталним круговима. Да ли то значи да језици нису стварни? Не. То само значи да тумачење није било истинско. Ја мислим да оно што се у стварности деси на овим скуповима је да имаш дар говора у језицима који се практикује, а затим дар пророковања а не тумачења језика. И ја мислим да је ово уобичајна грешка у Пентакосталним црквама, и чини се скоро да је то универзално. Да пророковање следи говор у језицима а не право тумачење тог говора.

Тако да говор у језицима са тумачењем није исто што и пророковање. Јер пророчанство је када се Бог обраћа цркви да је охрабри, изгради и утешу; док кад говорим у језику мој Дух обожава Бога и говори божанским тајнама, о Божијој лепоту и Божијој слави.

А сад, браћо, ако дођем к вама језике говорећи, какву ћу корист учинити ако вам не говорим или у откривењу, или у разуму, или у пророштву, или у науци? (14:6)

Другим речима, када сам дошао до вас вечерас да вам говорим, ја сам дошао са откривењем, са речју разума, са даром пророковања и са доктрином. Ако бих вам ја вечерас говорио на напознатом језику, то би било изгубљено време за вас. Али ако вам говорим са откривењем, пророчанством, са речју разума и доктрином, ви ћете онда бити благословљени и имаће те корист од тога јер ћете примити Реч Божију, јер ће те научити од ње и моћи ћете да растете у вашем заједништву и ходу са Богом. Говор у језицима би били само безначајни звуци. И са безначајним звуковима не знаш шта да радиш. И зато Павле каже,

Као неке ствари бездушне које дају глас, (14:7)

Ако бих ја сео за клавир данас и почео да га свирам то би било сасвим безначајно за вас. Све што бих произвео би били безначајни звуци. Ако бих за клавир сео талентовани пијаниста онда би он могао да вас благослови. Постоје различити музички инструменти и ако их користи неко ко не зна како да их свира, као на пример, ако би узео гитару и почео да млатараш по жицама и ако не би било неке мелодије иза тога, то бих онда била бука, не бих могао да разазнаш шта се свира. Језици могу бити бука ако нема особе која ће их протумачити. Како можеш знати коју песму неко свира ако само прави буку? Не знаш шта свира.

Јер ако труба да неразговетан глас, ко ће се приправити на бој? (14:8)

И ово је поготово било значајно у то време али и данас се користе трубе са којима се буде људи поготово војници ујутру. Користе их када их зову на доручак. Зову их да приме пошту. Зову их да би их скупили све на једно место. Зову их на напад. Зову их на повлачење. И сваки од ових позива има свој различити звук, који носи поруку. И ми знамо шта сваки од тих звукова значи, али шта би било када бих трубаџија почео онако насумице да дува у трубу, да ли би знали на шта нас позива? Повлачење? Напад? Доручак? Када бих произвео недефинисане звукове, он бих само правио буку и ти не би знао као да реагујеш.

Језици могу бити безначајни. Јер не знаш како да одреагујеш на њих. Не занаш какву бих реакцију требао да имаш.

Тако и ви ако неразумљиву реч кажете језиком, како ће се разумети шта говорите? (14:9)

Тако да је бескорисно ако бих устао и почео да говорим људима у језицима. То их неће припремити низашта. Они не знају како да одговоре на то, сем ако би говорио са речима које могу да разумеју, говорећи им истине.

Јер ћете говорити у ветар. Има на свету Бог зна колико различних гласова, али ниједан није без значења. (14:9-10)

Могуће је да ти говориш нешто што је веома значајно, али ко то може знати? Можда говориш нешто што је сасвим глупаво.

Ако дакле не знам силу (или значење) гласа, (14:11)

Веома је интересантно искуство када си у посети некој страниј култури, јер постоје шансе да урадиш нешто што се сматра глупавим у тој култури. И онда они почну да вичу на тебе на њиховом језику, и онда ми је драго што не разумем шта говоре. Не знам како да одреагујем али ми је исто тако драго што не разумем шта говоре.

Ако дакле не знам силу гласа, бићу немац оном коме говорим, и онај који говори биће мени немац. Тако и ви, будући да се старате за духовне дарове, гледајте да будете онима богати који су на поправљање цркве. Зато, који говори језиком нека се моли Богу да казује. (14:11-13)

Моли се да ти Бог да дар тумачења језика, тако да ако говориш у језицима у цркви да би онда могао да изградиш целу цркву са тумачењем.

Јер ако се језиком молим Богу, мој се дух моли, а ум је мој без плода. (14:14)

Ја не разумем шта се молим.

Шта ће се дакле чинити? Молићу се Богу духом, а молићу се и умом; хвалићу Бога духом, а хвалићу и умом. (14:15)

Павле овде каже да постоје времена у мом предању Богу у којима ћу се молити у језицима; и постоје времена када ћу се молити на Грчком или Хебрејском и на језику који знам. Постоје времена када ћу певати у језицима, а постоје времена када ћу се молити на језику који знам.

Јер кад благословиш духом (тј. у језицима) како ће онај који стоји место простака рећи "Амин" по твом благослову, кад не зна шта говориш? Ти добро захваљујеш, али се други не поправља. (14:16-17)

И да га не би погрешно разумели Павле каже и следеће.

Хвала Богу мом што говорим језике већма од свих вас. (14:18)

Павле нам ће нам ускоро рећи да он не говори у језицима када је у цркви. Он бих радио у цркви и радије бих рекао пет речи које сви разумеју него ли десет хиљада на непознатом језику.

И то значи да када је он говорио у језицима он је говорио када је био сам у свом личном предању Богу. Ја верујем да ако особа има овај дар говора у језицима, да је одговарајуће место на којем треба да практикуј тај дар у њиховом личном предању Богу, када их Дух

води у њиховом личном слављењу Бога, за Његову славу, Његову доброту, Његову силу и Његову величину.

Али у цркви волим пет речи умом својим рећи, да се и други помогну, него хиљаду речи језиком. Браћо! Не будите деца умом, него пакошћу детињите, а умом будите савршени. (14:19-20)

Значи, ми бих требали да се трудимо да разумемо ствари, а не да будемо као деца. А када је у питању пакост, у томе треба да будемо као деца, али у разуму, треба да чезнемо да разумемо, да тражимо разумевање.

У закону пише: Другим језицима и другим уснама говорићу народу овом, и ни тако ме неће послушати, говори Господ. (14:21)

У петој Мојсијевој, двадесет и осма глава, Мојсије је при крају своје службе упозоравао Израелски народ јер је знао њихову наклоност да се окрену од Бога, и рако је ако то ураде да ће њихови непријатељи доћи и покорити их. И да ће они чути у својим улицама како се говори на страним језицима. И то бих био део Божије казне за њих када би окренули леђа Богу. Тако да када би чули стране језике то би за њих био знак Божије казне, јер су окренули леђа Богу.

И чини се да је Павле мислио на ову главу у Петој Мојсијевој, јер каже да је у закону написано. Али исто тако у књиги пророка Исаје у двадесет и осмој глави каже, „Зато ће неразумљивом беседом и туђим језиком говорити томе народу. Али не хтеше послушати.“ И ово је Исаја рекао у контексту тога када су Израелци исмејавали Исајину службу. Они су му говорили, „Ко је он да нас учи? Треба да се врати у обданиште јер је тако прост у говору, његово учење је заповест по заповест, правило по правило, овде мало, онде мало даваше се.“ Они су исмејавали његово методе учења, и онда је Исаја рекао, „Зато ће неразумљивом беседом и туђим језиком говорити томе народу. Ово је починак, оставите уморне да пдморе; ово је одмор; али не хтеше послушати.“ И очигледно Павле спаја ова два дела Светог Писма. Са људима који говоре другим језиком ће Бог говорити, и када их ови војници стране војске буду заробљавали они ће их чути. Ово је узео из Пете Мојсијеве двадесет осма глава.

Али ме неће послушати, каже Господ, је узео од Исаје. И поред ове казне они се нису окренули назад ка Богу.

Зато су језици за знак не онима који верују, него који не верују; а пророштво не онима који не верују, него који верују. (14:22)

Ово је веома интересантан текст, који нам каже да је говор у језицима знак за не вернике. И ово је тежак део Светог Писма јер се може учинити да се следећи стих у потпуности не слаже са овим.

На дан Пентакоста смо видели да је њихов говор у језицима био знак за не вернике. Јер су тог дана разни побожни Јевреји који су дошли из разних делова света у Јерусалим на празник, су чули ове Галилејце како говоре на њиховим језицима одакле су они дошли, и они су их чули како славе Бога, како прослављају Господа. И пошто им је Петар објаснио овај феномен користећи Свето Писмо, и пошто је Свети Дух убедио њихова срца, они су га упитали, „Шта ћемо да урадимо пошто смо разапели Господа славе?“ Петар им је рекао, „Покајте се, и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење греха; и примићете дар Светога Духа, јер је обећање за вас и за вашу децу.“ И око две хиљаде њих је поверовало и било придодато Христовом телу тај дан, то је дан рођења цркве. Њих је

привукао тај феномен, и њих је овај феномен говора у језицима убедио, то је био знак за невернике који су се обратили и поверовали у Исуса Христа.

Док је пророковање више упућено за оне који верују, да бих они били охрабрани, ојачани, утешени и уздигнути. И у следећем стиху се чини ко да је Павле у потпуности променио свој став.

Ако се дакле скуп црква сва на једно место, и сви узговорите језицима, а дођу и простаци, или неверници, неће ли рећи да сте полудели? (14:23)

Да ли Павле овде мења свој став? Не, него он овде износи хипотетички случај, вероватно везано за оно што се дешавало у Коринту. Када се црква скупила они бих сви устали и почели би да говоре у језицима. Ако би ја отишао у цркву где би сви говорили у језицима ја бих помислио да су луди. Ако би ја био неверник ја не би разумео шта се дешава. Ако би се у цркви говорило у језицима онда треба да се следе правила која ће сада Павле успоставити.

Двадесет седми стих,

Ако ко говори језиком, или по двојица, или највише по тројица и то поредом; а један да казује. (14:27)

Ако би се црква сакупила заједно и ако би сви говорили у језицима и ако би не верници били присутни, они би закључили да су сви луди. То не би уопште био знак за не вернике. Једини знак за њих био био да сте луди. Али ако бих се у цркви говорило у језицима, а чини се да и сам Павле обезхрабрује употребу језика у цркви. „Ја лично не бих у цркви. Ја их користим у свом личном заједништву.“ Али ако би у цркви говорили у језицима, онда тај говор треба да буде ограничен на две или максимално три особе, и то да буде у редоследу, и да једна особа буде тумач. Павле наставља да даје упутства,

Ако ли не буде никога да казује, нека ћути у цркви, а себи нека говори и Богу. (14:28)

Ја уопште не прихватам када неко устане и почне да говори у језицима и у одбрани каже, „Бог ме је натерао, нисам могао то да контролишем.“ Павле нам овде каже да ти имаш контролу. И ако нема ко да протумачи то шта кажеш а ти имаш ту жељу да говориш у језицима онда говори у себи и говори Богу. То се може догодити док слушаш учење Божије Речи и Дух Божији додирује твоје срце. И за многе људе говор у језицима је једини начин на који они знају да одговоре када им Бог додирује срце. И ако је то и случај са тобом, ако те Бог благословио и желиш да Га славиш за оно што ти је Он дао и за оно што учиш од Њега, онда говори у језицима али нека то буде само између тебе и Бога.

Постоје прилике када се црква скуп заједно али не као целокупно тело, негу у деловима, као што су молитвени састанци, те мале молитвене групе и у тим случајевима ја мислим да су правила другачија. Ја мислим да у овим случајевима постоји већа слобода при употреби говора језика, али када се цела црква скуп и када има неверника у цркви, онда се треба држати правила.

Овде у Голготи, због величине цркве, не дозвољавамо да неко устане и да говори у језицима јер би то било веома збуњујуће. Један од разлога је зато што не знамо колико би људи устало.

Има људи који имају психолошке проблеме и које привлаче службе Пентакосталног типа, и они користе ту слободу у Пентакосталним црквама да задовоље своју психолошку потребу.

Такође ако би ми користили дар пророчанства и речи разума док учимо Реч Божију, Свети Дух не бих сам себе ометао са говором у језицима и са тумачењем истих. Као што сам споменуо, ми имамо молитвене састанке, те мале молитвене групе где дозвољавамо употребу говора у језицима са тумачењем. То је битан дар и ми не желимо да га омаложавамо. Ми препознајемо да је то дар од Бога, али да није за употребу када се цела црква скупи заједно и када има неверника. У тим случајевима не дозвољавамо употребу тог дара.

А ако сви пророкују, и дође какав неверник или простак, буде покаран од свих и суђен од свих. (14:24)

Он је претходно рекао да је пророковање за оне који верују а не за оне који не верују. И ја сам приметио нешто веома интересантно. Када учимо реч Божију и користимо дар пророковања, често има неверника који дођу цркву, и иако је пророковање дар за тело да бих они били охрабрани и изграђени, ти неверници дођу и чују реч пророчанства и често их та реч погоди право у срце. И ја почнем да говорим о некој теми и употребим неки пример, и тај пример буде баш нешто кроз шта та особа пролази. Имали смо случајеве када бих неко довео пријатеља у цркву и њихов пријатељ/ца би се наљутио/ла јер би били убеђени да је све то намештаљка. Они би били убеђени да је њихов пријатељ рекао мени нешто о њима прије доласка у цркву, и због тога би били узнемирени. Они би били у потпуности убеђени да сам ја добио целокупан извештај о њима, а оно што се у стварности догодило је то да је Свети Дух почео да говори њима о њиховим личним проблемима.

И често када бих особа чула ове ствари би била убеђена од стране Светога Духа и то би проузроковало у њима да схвате да Бог постоји. И тако, иако се тај дар користи за цркву, зна бити оних који чују учење Речи Божије и Реч их убеди о стварности и истинитости Бога. Тако да пророковање служи као диван дар у цркви да охрабри, изгради и утешу цркву. И кад не верници чују те речи они не оду из цркве са речима, „Ви сте луди,“ него са речима, „Овде постоји нешто што је веома истинито.“

И тако тајне срца његовог бивају јављене, и тако паднувши ницице поклониће се Богу, и казаће да је заиста Бог с вама. Шта ће се дакле чинити, браћо? Кад се сабирате сваки од вас има псалм, има науку, има језик, има откривење, има казивање; (14:25-26)

Ове видимо грешку која је направљена када је стављен знак питања. У Грчком оригиналу, нема знака питања. Преводиоци су додали знак питања, и ставили су га на погрешно место, после речи *браћо*. Знак питања су требали ставити после речи *казивање*. Тако да питање треба да буде следеће, „Шта ће се дакле чинити браћо, када се сабирате сваки од вас има псалм, има науку, има језик, има откривење, има казивање?“ Другим речима, ваша богослужења су дивља, јер свако жели да има удела у њима. Свако од вас има псалм, тумачење и остало.

И због ове грешке преводиоца у постављању знака питања, има оних који кажу да је ово редослед активности за цркву. Они кажу да у цркви треба да се чита псалм, да се пева песма, да треба да буде пророковање, да треба се говори у језицима и да се тумачи, другим речима, да свако устане и ради шта хоће. Они кажу да је овако треба да буде.

Неки људи су овај стих погрешно разумели, мислећи да је заповест. Овај стих није заповест, него је укор за њихово хаотично понашање у цркви у Коринту. И због тога ће Павле дати прво правило за црквено окупљање,

а све да бива на поправљање. (14:26)

Нека све шта буде учињено, буде учињено за изградњу Христовог тела. Нека буде од те користи за тело. Прво правило.

Ако ко говори језиком, или по двојица, или највише по тројица и то поредом; а један да казује. Ако ли не буде никога да казује, нека ћути у цркви, а себи нека говори и Богу. А пророци два или три нека говоре, и други нека расуђују. (14:27-29)

Ако устане особа и каже, „Овако вели Господ,“ немој да му поверујеш. Просуди да ли је од Господа. Ако каже, „Иди и продај све што имаш, долази тешка финансијска криза.“ Да ли ти то заиста Господ говори? Просуди! Многи људи су упали у многе невоље јер нису просудили наводна пророчанства, и зато што су учинили чудне ствари. Нека говоре двоје или троје а остали нека пресуде. Ако неко пророкује и ако се неком другом нешто открије, онда нека први ућути и нека ова друга особа подели шта има на срцу.

Јер можете пророковати сви, један по један, да се сви уче и сви да се теше. (14:31)

Намена пророчанства је да утешу и да научу.

И духови пророчки покоравају се пророцима; (14:32)

Другим речима, Свети Дух те неће натерати да учиниш нешто што је чудно. Свети Дух те неће натерати да устанеш у сред богослужења и да почнеш да виђеш. „Дух пророчки се покорава пророцима.“ Ти имаш контролу над даровима и над употребом тих истих дарова у свом животу. Свети Дух неће учинити да ти учиниш нешто што је чудно.

Друго правило,

Јер Бог није Бог буне, него мира, као по свим црквама светих. (14:33)

Ствари које се чине за време богослужења не би смеле да доведу до забуне, и ако се то догоди онда то није од Бога. Бог није аутор буне, него мира.

Жене ваше да ћуте у црквама; јер се њима не допусти да говоре, него да слушају, као што и закон говори. (14:34)

Сећате се да када смо говорили у једанаестој глави да је Павле говорио о томе да се жена моли или пророкује откривене главе. Када Павле овде каже да жена ћути, он не говори о томе да она не може да се моли или да пророкује у цркви. Јер видимо да је он говорио о томе у једанаестој глави. Шта онда он мисли са овим, „Жене ваше да ћуте у црквама?“ и приметите да он каже *ваше* жене.

Ако ли хоће чему да се науче, код куће мужеве своје нека питају; јер је ружно жени да говори у цркви. (14:35)

Рана црква је следила шаблом Јеврејске синагоге. Мушкарци су седели на једној страни док су жене била на супротној. Ми данас не следимо овај пример. Они су то чинили јер су осећали да бих могли бити ометани од стране жена, и зато су седели на супротним странама. Да не би ометали једни друге. Данас седимо заједно. Тако да ако имаш питање у вези нечега што ти није јасно, ти питаш, „Шта он мисли са тиме?“ Или ћеш можда написати поруку, „Шта он мисли са тиме?“ Тада, пошто су били раздвојени, жена би са друге стране узвикнула мужу, „Драги, шта он мисли са тиме?“ Зато Павле каже, „Нека ваше жене ћуте у цркви. Ако жели да научи нешто, ако има проблем, нека те то пита када стигнете кући.

Срамота је да се жене деру по цркви.“ Он им не забрањује да се моле, или да пророкују, или да користе било који од других Духовних дарова. Он им само забрањује да узвикују у цркви са једне стране собе на другу, тражећи објашњење од свог мужа. „Ако ли хоће чему да се науче, код куће мужеве своје нека питају; јер је ружно жени да говори у цркви на тај начин.“

Павле сада каже,

Еда ли од вас реч Божија изиђе? (Да ли мислите да ви постављате стандарде? Да ли мислите да ви постављате правила, да је Реч Божија дошла од вас?) Или самим вама дође? (14:36)

И Павле сада користи мудрост када каже,

Ако ко мисли да је пророк или духован, нека разуме шта вам пишем, јер су Господње заповести. (14:37)

Многи људи су духовно надувани. Павле је рекао, „љубав се не велича, не надима се,“ али у Коринту се баш то дешавало. Људи су покушавали да заузму позиције духовног ауторитета.

Интересантно је колико велики број људу упадне у замку духовног поноса. Они имају откровење, они имају разум, они имају знање. Павле сада каже, „Слушајте, ако сте заисте духовни, онда усвојите ово шта вам говорим јер су ове речи од Господа.“ Ако ти заиста имаш дар пророчанства, ако си заиста духован, онда ћеш усвојити ово.

Ако ли ко не разуме, нека не разуме. Зато, браћо моја, старајте се да пророкујете, и не забрањујте говорити језицима. (14:38-39)

И сада на крају задње правило.

А све нека бива поштено и уредно. (14:40)

И ово је био недостатак цркве у Коринту. Код њих у цркви Божијој није било реда, било је забуне, и људи су гледали на њих и говорили, „Они су луди.“ И сигуран сам да је био добар разлог за то. „Све нека бива поштено и уредно.“

Следеће недеље ћемо проучавати петнаесту главу Коринћана.

Нека вас Господ благослови и нека вас води у вашем ходу и заједништву са Њиме. Нека расте и нека буде богатије. Нека Господња рука буде на вама ове седмице, будите благословљени док вас води, и желим да вам буде веома дивна недеља. Искусите нове дубине у вашем заједништву са Њиме. Неки од вас су можда у својим личним предањима практиковали неке од ових дарова Духа Светога, и сада сте их можда запустили, желим да их поново користите. Користите сваки алат који вам је Бог да Га славите, да знате, да имате заједништво са Њиме и да разумете. Приближите му се још ближе, приђите Му ближе у вашем ходу. У Исусовом имену.

15. поглавље

Коринтска црква је била у нередy. Било је пуно телесности која је довела до подела, до погрешног схватања духовних дарова и разних других чудних идеја. Било је оних у Коринту који су учили да нема ускрснућа из мртвих, слично Садукејима. И Павле је морао да исправи многа погрешна схватања која су они имали, и пошто се позабавио са свима, сад му је на крају остало да се фокусира на проблем оних који су говорили да нема ускрснућа из мртвих.

Павле ће нам открити да је ово суштина еванђеља.

Али вам напомињем, браћо, еванђеље, које вам објавих, које и примисте, у коме и стојите. Којим се и спасавате, ако држите како вам објавих; већ ако да узалуд веровасте. Јер вам најпре предадох шта и примих да Христос умре за грехе наше, по писму, И да би укопан, и да уста трећи дан, по писму, (15:1-4)

Први доказ за ускрснуће који нам Павле износи је тај да је еванђеље проповедано од стране људи којима су животи промењени због еванђеља. Он каже, „Којим се и спасавате, ако држите како вам објавих, већ ако да узалуд веровасте.“

Ускоро ће нам Павле рећи да ако нема ускрснућа из мртвих, да је онда ваша вера узалудна. Ако нема ускрснућа из мртвих ви онда немате у шта да верујете, ничему да се надате.

Еванђеље које је Павле проповедао је еванђеље које каже да је Христ умро за наше грехе по Писму. Писмо о којем говори је Стари Завет, јер Нови Завет тада још није био написан. Па где онда у Старом Завету говори о смрти Исуса Христа? На многим местима. Псалм 22 нам даје опис о смрти распећем. Исаја 52, почевши са 12. стихом и цела 53. глава. Писмо нам каже да је Он био сахрањен и да је ускрснуо по Писму трећи дан...и ово нам сада представља мало већи проблем. Где у Светом Писму налазимо да каже да ће Исус ускрснути из мртвих трећи дан?

Када су фарисеји затражили знак од Исуса, Он им је рекао, „Род зли и прељуботворни тражи знак; и неће му се дати знак осим знака Јоне пророка. Јер као што је Јона био у трбуху китовом три дана и три ноћи: тако ће бити и Син човечији у срцу земље три дана и три ноћи“ (Матејево еванђеље 12:39-40). Тако да овде видимо трећи дан и ускрснуће, пример Јоне је могући пример, али је заиста тешко то повезати и рећи да је то баш то.

Али ако се вратимо назад у Прву Мојсијеву, видимо да Бог каже Авраму, „Узми сада сина свог, јединца свог милог, Исака, па иди у земљу Морију, и спали га на жртву тамо на брду где ћу ти казати“ (1. Мојсијева 22:2). Када Бог каже Авраму, „узми сада сина свог, јединца,“ видимо сличност са оним шта читамо у Јовановом еванђељу 3:16, „Јер је Бог толико волео свет да је дао Свог јединородног Сина.“ Сећате се да је Аврам сакупио своје слуге и Исака и са њима кренуо на пут ка Хеброну према Јерусалиму. И трећег дана тог пута су стигли при видуку планине коју је Господ показао Авраму, Морија, и то је где се данас Јерусалим налази. И за време тих три дана је Исак тип Христа у Старом Завету. На том тродневном путу за Аврама Исак је био мртав.

У посланици Јеврејима 11. глава читамо да је Аврам принео Исака верујући тј. знајући да ће га Богу ускрснути из мртвих. Јер му је Бог рекао, „У Исаку ће се твоје семе звати,“ а Исак у том моменту још није имао деце. Аврам је имао толико поуздање у Божија обећања да ће се у Исаку његово семе звати да је био спреман да послуша Господа, чак и у томе да

принесе Исака као жртву, знајући да ће га Бог ускрснути из мртвих. Тако да је вера у ускрснуће омогућила Авраму да буде послушан Божијој заповести.

На том путу ка Морији, када су оставили слуге и остали само отац и син, Исак је упитао, „Тата, нешто нам недостаје. Имамо ватру и дрва за жртву али немамо жртву. Где је жртва?“ Аврам је одговорио, „Сине, Господ ће сам снабдети жртву.“ Ово је интересантан одабир речи и израза у говору. Он није рекао, „Господ ће снабдети жртву за Себе,“ него, „Господ ће сам снабдети жртву. На брду, где ће се Господ постарати.“ Тако да су заједно наставили пут, Аврам је саградио олтар и поставио Исака на њега. И када је подиго нож, Господ је рекао, „У реду је Авраме, немој даље. Сада знам да се бојиш Бога, кад ниси пожалио сина својега. Узми овна и принеси га за жртву.“

Интересантно је то да је Аврам оставио слуге, и рекао им је, „Ви чекајте овде а ја и дете ћемо отићи и жртвовати и вратићемо се.“ Аврам им је рекао да ће се вратити назад, да ће да жртвују и да ће се вратити назад. Он је имао веру у Божије обећање, „у Исаку ће се твоје семе звати.“ Он је знао да ће Бог на неки начин, некако ако је потребно ускрснути Исака из мртвих. И због тога кажемо да је имао веру у ускрснуће, три дана је у његовом уму Исак био мртав, јер је морао да га жртвује.

Аврам је понудио овна за жртву и онда је рекао, „Јехова-Џајра.“ Он је назвао то место, Јехова-Џајра, Господ ће снабдети. И потом је поново пророковао, „На брду, где ће се Господ постарати.“ Интересантно! Није рекао, „Господ се постарао,“ или, „Ја сам се постаро,“ него у будућем времену, „Господ ће се постарати.“ Интересантно је то да је неких 2000 година касније на тој истој планини Бог снабдео Себе као жртву. Божији јединородни син је био разапет на Морији, на том месту где је Аврам принео Исака као жртву. Тако да је Аврам био нешто као глумац на бини, где је одглумио оно што ће Бог урадити у будућности, када ће Бог принети самога Себе као жртву. „На брду, где ће се Господ постарати,“ и заиста је тако било.

Тако да по Писму, еванђеље које ја проповедам је: Христ је умро, Он је био сахрањен, Он је ускрснуо трећег дана. И после ускрснућа,

И да се јави Кифи (Петру), потом једанаесторици апостола; А потом Га видеше једном више од пет стотина браће, од којих многи живе и сад, а неки и помреше; А потом се јави Јакову, па онда свима апостолима; А после свих јави се и мени као каквом недоношчету. Јер ја сам најмлађи међу апостолима, који нисам достојан назвати се апостол, јер гоних цркву Божију. Али по благодати Божијој јесам шта јесам, (15:5-10)

Зар не можемо сви то рећи вечерас? Ја нисам достојан онога шта је Бог урадио за мене. Ја нисам достојан онога на шта ме је Бог позвао. Чуо сам Тонија Камполу када се обраћао једној групи и он им је рекао, „Ако бих сте знали какав сам ја грешник, ви не бисте седели ту и слушали ме.“ И још је додао, „И ако бих ја знао какви сте ви грешници ја не бих говорио са вама.“ По Божијој благодати сам то што јесам. Хвала Богу на његовој благодати.

Исусово објављивање после његове смрти. Он се показао да је жив, и Свето Писмо каже да је то учинио многим истинитим знацима. Он се показао Петру; онда осталим ученицима; па затим групи од петсто људи; онда Јакову, Исусовом полубрату и он се посебно спомиње. Јаков, Исусов полубрат, а не Јаков Јованов брат. Јаков, Јуда и Симон, Исусова полубраћа нису веровала у Њега. Марково еванђеље нам спомиње догађај у трећој глави, где су они дошли да спасе Исуса. Они су мислили да је луд. Да је изван Себе. Али, после Његовог ускрснућа и објављивања Јакову, он, Јаков, је постао један од темеља ране цркве. „А после свих,“ каже Павле, „јави се и мени као каквом недоношчету. Јер ја сам најмлађи

међу апостолима.“ Другим речима, „Ја нисам достојан да будем апостол јер сам прогонио цркву.“

Павле је у срцу осећао жалост зато што је некада био прогонитељ оних који су веровали у Исуса Христа. Он је био присутан када су Стефана каменовали, слагајући се са тиме. Он је гласао да га убију, и затим је чувао капуте оних који су га каменовали. Библија каже да је он проузроковао хаос у Јерусалимској цркви и да се он био упутио ка Дамаску да ухапси оне који су призивали име Господње. Свето Писмо каже да је дисао претњом и смрћу против ученика. И Павле је вероватно био одговоран и за покушаје да одговори неке од вере у Исуса Христа. И то га је сада мучило када је и он сам постао верник у Исуса Христа. „Ја нисам достојан да се зovem апостолом, али сам оно што јесам по благодати Божијој.“ Волим ову изјаву. Волим!

и благодат Његова што је у мени не оста празна, него се потрудих више од свих њих, али не ја него благодат Божија која је са мном. Био дакле ја или они, тако проповедамо, и тако веровасте. (15:10-11)

Приметите које место благодат има у његовом животу и које место дела имају. Има оних који говоре о благодати Божијој а занемарују дела. Има оних који чак гледају на дела да су она лоша. Погрешно је да гледаш на дела ако са њима желиш да успоставиш праведност пред Богом. И то је зато што те твоја дела не могу довести у праведно стање пред Богом. Дела треба да буду резултат благодати. Пошто сам примио благодат мој одговор на благодат је та жеља да учиним за Бога шта треба. Да радим за Њега без престанка. Не зато да бих заслужио спасење, нити да бих заслужио праведност, него зато што желим да искажем своју захвалност Богу за благодат коју сам примио од Њега.

Дела имају своје месту у животу верника, и она су веома битна. Она ништа не доприносе ка твом спасењу или праведности, али она говоре доста о твојој љубави и о томе колико ти цениш ту благодат коју си примио од Бога. Наш проблем је да ми често обрнемо ствари. Ми често покушавамо са делима да натерамо Бога да нам одговори. Ако будем постио онда ће Бог сигурно одговорити. Ако будем у посту и молитви Господ ће сигурно одговорити. Ако Га славим, Он ће сигурно одговорити. Тако да често чинимо дела да би Бог нама одговорио. Да приморимо Бога. Бог је тај који треба да буде иницијатор а човек треба да одговори. Дела која ја чиним, ја их не чиним зато да бих Бог мени одговорио. „Господе, ја ћу учинити ово и ово за Тебе а ти онда учинио ово за мене.“ То није зато да бих ја обавезао Бога да ми одговори. Дела која ја чиним су одговор на оно шта је Бог учинио за мене. Павле, пошто је био примаоц благодати Божије, је одговорио на ту благодат тако што се још више трудио од свих других апостола. Као што је и сам Исус рекао, „Ономе коме је много опрштено, много воли.“

А ако се Христос проповеда да устаде из мртвих, како говоре неки међу вама да нема васкрсења мртвих? И ако нема васкрсења мртвих, то ни Христос не уста. (15:12-13)

И кобна последица овога бих било следеће,

А ако Христос не уста, узалуд дакле проповедање наше, а узалуд и вера ваша. А налазимо се и лажни сведоци Божији што сведочимо на Бога да васкрсе Христа, ког не васкрсе кад мртви не устају. Јер ако мртви не устају, ни Христос не уста. А ако Христос не уста, узалуд вера ваша; још сте у гресима својим. Дакле, и они који помреше у Христу, изгибоше. И ако се само у овом животу уздамо у Христа, најнесрећнији смо од свих људи. (15:14-19)

Наша нада је у вечном животу који нам припада у Исусу Христу. Ако Христ није ускрснуо, онда све пропада; вера је узалудна, проповедање је узалудно, нада је узалудна. Павле потврђује,

Али Христос уста из мртвих, и би новина онима који умреше. Јер будући да кроз човека би смрт, кроз човека и васкрсење мртвих. Јер како по Адаму сви умиру, тако ће и по Христу сви оживети. Али сваки у свом реду: новина Христос; а потом они који вероваше Христу о Његовом доласку; Онда крај, кад преда царство Богу и Оцу, и кад укине свако поглаварство и сваку власт и силу. Јер Њему ваља царовати докле не положи све непријатеље своје под ноге своје. (15:20-25)

Павле сада овде говори о Адаму како је он донео са грехом смрту у људску расу.

У посланици Римљанима 5. поглавље читамо, „Зато као што кроз једнога човека дође на свет грех, и кроз грех смрт, и тако смрт уђе у све људе, јер сви сагрешеше.“ Адам је донео смрт људској раси, док је Исус донео живот. Као што је један човек донео смрт, тако су по једном човеку сви учињени праведни и имају наду вечног живота кроз Њега. Исус је новина оних који ће ускрснути из мртвих. Ова реч *новина* значи да је први по важности. Овде се ово односи и на редослед. Христ је новина, Он је приви који је ускрснуо из мртвих.

А прије овога, они Старо Заветни светци који су умрли су били на место које се звало Аврамово наручје у паклу. У шеснаестој глави Лукиног евнађеља Исус нам је рекао о једном богаташу који је живео веома лагодним животом, и о једном сиромашу који је свакодневно долазио до капија надајући се да ће добити мрвице са богаташеве трпезе. Овај јадник је био покривен са ранама, и пси би лизали његове ране. Тако да нам је Исус осликао ову веома тужну слику. И овај сиромаш је умро и њега су анђели одвели у Аврамово наручје. Исто тако је и богаташ умро, и он је у паклу био мучен и он је подигао своје очи и видео у даљини Лазара, нашег сиромаша, како је тешен у Аврамовом наручју, и он је рекао Авраму, „Оче Авраме, смилуј се на ме и пошаљи ми Лазара нека умочи у воду врх од прста својега, и да ми расхлади језик; јер се мучим у овоме пламену.“ Аврам му је одговорио, „Синко, опомени се да си ти примио добра своја у животу своје, и Лазар опет зла; а сад се он теши, а ти се мучиш. И преко свега тога постављена је међу нама и вама велика пропаст, да они који бих хтели одавде ка вама прећи, не могу, нити они отуда ка нама да прелазе.“ Онда је богаташ рекао, „молим те дакле, оче, да га пошаљеш кући оца мојега, јер имам пет браће: нека им посведочи да не бих и они дошли на ово место мучења.“ Аврам му је одговорио, „Они имају Мојсија и пророке, нека њих слушају. Ако не слушају Мојсија и пророка, да ко и из мртвих устане неће веровати.“

Тако да из овог Исусовог учења можемо закључити да је прије Његове смрти пакао био подељен у два дела: они који су чекали на Божије обећање да се испуни, и на оне који чекају на задњи дан суда о којем читамо у Откровењу 20. глава, где ће смрт и пакао дати своје мртве који су у њима. И поводом оних који су чекали Божије обећање да се испуни, о тим верним Старо Заветним патријарсима, читамо у посланици Јеврејима 11. глава где нам каже о њима да су они сви умрли у вери не примивши обећање, него да су га видели издалека и да су га прихватили. Они су изјавили да су они само странци и пролазници овде. „Ја чекам град који има темеље, којем је зидар и творац Бог. Овај свет није мој дом. Ја сам само пролазник. Ја тражим град Божији, краљевство Божије.“

Тако да су они умрли у вери не примивши обећање. Бог је сачувао за нас боље ствари у које они нису могли да уђу без нас. Они нису могли да дођу у савршено стање све док савршена жртва Исуса Христа није била принета. Није било могуће да крв волова и јараца отклони људски грех. Све што су они могли да ураде је да покрију грех и они који су их приносили су само могли у вери да погледају у будућност ка тој бољој жртви која ће бити

принета, када Исус као Божији јединородни Син и као Јагње Божије ће умрети за грехе света и отклонити наше грехе.

Петар у друго поглављу Дела Апостолских каже да је Исус сишао у пакао када је умро. Али није било могуће да остане тамо. Јер му је Бог дао обећање, „Јер нећеш оставити душу моју у паклу, нити ћеш дати да Светац Твој види труљење“ (Дела Апостолска 2:27, Псалм 16:10). И онда је Петар у том другом поглављу потврдио овим речима, „Овог истог Исуса је Бог ускрсноу из мртвих.“ Павле у четвртој глави посланице Ефежанима нам каже да је Исус сишао у дољне делове земље, и сећате се када су фарисеји тражили од Исуса знак, да им је Он одговорио, „Јер као што је Јона био у трбуху китовом три дана и три ноћи: тако ће бити и син човечији у срцу земље три дана и три ноћи.“ И по Ефежанима четврта глава, Исус је та три дана и ноћи проповедао оним душама које су биле у затвору. И када је излазио он је повео и те заробљенике, Аврама, Лазара и све оне који су чекали Божије обећање да се испуни. Он је ослободио заробљенике из њиховог робства.

Ако погледаш назад у Исајино пророчанство о Месији у 61. глави, „Дух је Господа Бога на мени, јер ме Господ помаза да јављам добре гласе кроткима, да огласим заробљенима слободу и сужњима да ће им се отворити тамница.“ Он говори о тамници смрти. Христ је новина/првина оних који ће ускрснути из мртвих. У Матејевом еванђељу 27. поглавље нам каже, „И гробови се отворише, и усташе многа тела светих који су помрли; И изишавши из гробова по васкрсенију Његовом уђоше у свети град и показаше се многим.“ Он је повео сужње из њиховог заробљеништва. Он је отворио врата тамнице онима који су били везани. Христ, Старо Заветни светци на Његовом ускрснућу, првенци оних који су ускрсли из мртвих.

И скуп свих ових светаца ће бити комплетан када дође Дан Господњи и када се Исус врати назад на земљу са Његовим свецима да бих успоставио краљевство Божије. За сада, прво ускрснуће је процес који траје. Почело је са Исусом Христом. Он је првенац. И наставља се са сваким дететом Божијим, са онима који живе и верују у Исуса Христа, да када они заспу у Христу, са тиме се прво ускрснуће наставља. И то прво ускрснуће ће бити потпуно када сви убијени свеци из периода великих невоља уђу у небеско царство. Са тиме ће се завршити прво ускрснуће.

Друго ускрснуће ће обухватити неправеднике и оно се неће догодити све док се хиљадугодишња владавина Исуса Христа не наврши. Тада ће бити тај велики дан суда о којем читамо у Откровењу 20, где је Јован видео Божији престол, отворене књиге, где су смрти и пакао су предали своје мртве. И сви су они стајали пред Богом и биће им суђено по ономе што пише у књигама. Ово је друго ускрснуће.

И овде видимо да Павле даје редослед. Христ као првенац, а после Њега они који су Христови при Његовом доласку. Другим речима, потпуно испуњење ће бити када Исус поново дође. И онда ће бити крај кад преда царство Богу и оцу, и кад укине свако поглаварство и сваку власт и силу. Али ово се неће догодити све док Он не буде владао на земљи хиљаду година. Када Исус започне Његову хиљаду годишњу владавину на земљи, Сотона ће бити вазан и бачен у абусо. И при крају те хиљаду годишње владавине Христа, Сотона ће бити ослобођен из абуса и он ће сакупити нације да заратују против Исуса и арханђел Михајло ће устати. Сотона ће бити поражен и бачен у Гехену, суд Божији, сви неправедни ће бити бачени у Гехену. И онда ће сво створење бити у послушности ка власти Исуса Христа. И тада ће уништити сваку побуну против Бога.

У почетку је Бог створио небеса и земљу, и тада је постојала само једна власт у свемиру, Божија власт, власт живота и светла. И сва створења у свемиру су била подложна тој власти. Али, једнога дана, то дивно Божије створење чије име преведено значи „син јутра“,

Луцифер, који је био савршен у лепоти и знању и у сваком свом путу, све док се безакоње није јавило у његовом срцу, и онда је рекао, „Изаћи ћу на небо, више звезда Божијих подигнућу престо свој, и сешћу на гори зборној на страни северној; Изаћи ћу у висине над облаке, изједначићу се са вишњим.“ И Сотона, Луцифер, се побунио против Божије власти и у тој побуни је оформио друго краљевство у свемиру. Краљевство које се супростављало првом краљевству, краљевство у побуни против првог краљевства. Ово је краљевство смрти и таме. Једнога дана ће Исус Христ зауставити Сотонину побуну у потпуности. И сваки противник Бога ће бити откривен и изнесен пред суд, и онда ће Исус предати ово савршено краљевство Оцу. Тада ће бити крај када Он буде предао краљевство Богу Оцу. Тада ће Он уништити свако поглаварство и сваку власт и силу која се усудила побунити против Бога и Његовог ауторитета.

Тако да у почетку Бог, једина власт, и на крају Бог и једина власт кроз цео свемир. Сва створења у свемиру ће поново бити послушна и у хармонији са Божијом влашћу. Време без краја. И Бог ће онда у том периоду времена без краја нам откривати превелико богатство Његове љубави и благодати ка нама кроз Исуса Христа нашег Господа. Дивна будућност, ако мртви васкрсавају. А ако не, онда можеш слободно рећи да смо мизерни. Јер све што имамо је овај трули свет. Он мора да влада све док не положи све своје непријатеље у подножје Његових ногу.

А последњи ће се непријатељ укинути, смрт. (15:26)

Смрт и пакао ће бити бачени у Гехену. Он ће их уништити.

Јер све покори под ноге Његове. Али кад вели да је све Њему покорено, показује се да је осим Оног који Му покори све. (15:27)

Ово је нешто што ће Отац урадити. Сећате се да је Бог рекао Исусу у Псалму 110, „Седи мени с десне стране, док положим непријатеље Твоје за подножје ногама Твојим.“ „Зато и Бог Њега повиси, и дарова Му име које је веће од сваког имена. Да се у име Исусово поклони свако колена оних који су на небу и на земљи и под земљом; И сваки језик да призна да је Господ Исус Христос на славу Бога Оца“ (Филипљанима 2:9-11). Бог ће ставити све ствари да буду Њему покорне, наравно, све ствари сем Бога, који је ставио све ствари под Исусову власт. Бог неће доћи под Исусову власт. И тако Онај који је ставио све под Исуса је изузет од тога.

А кад Му све покори, онда ће се и сам Син покорити Оном који Му све покори, да буде Бог све у свему. (15:28)

Једна власт, Божија власт, власт живота и светла, и све ствари ће Му бити покорне.

Исус се подложио Оцу када је узео људско тело. Библија нам каже да је Он био са Богом. Није се отимао да се испореди с Богом. Него је понизио сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове. Зато и Бог Њега повиси, и дарова Му име које је веће од свакога имена. Исус, док је био ту на земљи је изјавио, „Ја нисам дошао да испуним Моју вољу него вољу Онога који Ме је послао.“ Такође је изјавио, „Ја увек чиним оно што је угодно Оцу.“ И у Гетсеманском врту је рекао, „Ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова; али опет не како Ја хоћу него како Ти хоћеш.“ Тако да видим да се Он подложио Оцу, тако што је постао нешто мало мањи од анђела да би могао да пропати смрт за све људе.

И Бог Га је повисио. Он је рекао, „И сад прослави Ти Мене, Оче, у Тебе самога славом коју имах у Тебе прије него свет постаде.“ И Отац је одговорио, „Прославио сам, и опет ћу прославити.“ И Он сада седи са десне стране Оца у слави чекајући да му се сви

непријатељи потчине под ноге Његове, јер ће тада Отац учинити да Му се све подложи. И на крају, када се та последња побуна уништи на крају Његове хиљаду годишње владавине, онда ће Он предати Оцу свет који је био усавршен кроз благодат и љубав и жртву Исуса Христа. Он је учинио могућим за нас да и ми имамо удела у том Божијем краљевству. И тада, барем по овоме што нас Павле овде учи, Он ће поново подложити Себе Оцу да бих Бог могао бити све у свему.

И сада,

Шта, дакле, чине они који се крсте мртвих ради? Кад мртви јамачно не устају, што се и крштавају мртвих ради? (15:29)

Ово је једино место у Светом Писмо где се спомиње крштење мртвих. И он је ово споменуо као аргумент против оних који кажу да нема ускрснућа мртвих. И као што сам рекао, Коринћани су били у правом нeredу. Они су имали свакојаке проблеме: телесност и подела. Они су имали свакојака чудна веровања и доктрине, и ово посланица је иначе позната као посланица исправке, да бих исправила проблеме који су постојали у Коринту.

И очигледно је у Коринту било оних који су се крстили за мртве. Павле не осуђује ову праксу али је исто тако и не препоручује. Он је ово изнео зато што су они то чинили и Павле користи то да би им показао како се та пракса противречи са том изјавом да нема ускрснућа мртвих. „Зашто се крстите за мртве ако мртви не ускршћу?“ Он им скреће пажњу да оно што практикују се противречи са оним шта верују.

И ако бих неко сада узео ово и претворио је у праксу за цркву то бих онда било потпуно погрешно. У законима који су успостављени за тумачење Светога Писма у оквирима теологије, закон који се зове херманautика, постоји стандард са којим се одлучује шта се прихвата да буде у пракси у цркви данас. Закон херманautике каже да ако је Исус учио о нечему, ако видимо да је то практиковано у књизи Дела Апостолска и ако је то учио у посланицама, онда ми то прихватамо као општу праксу у цркви. На пример, Исус Христ је учио о Господњој вечери. У Делима Апостолским видимо да су практиковали Господњу вечеру, они су се окупљали и ломили хлеб од куће до куће. Такође видимо учење о Господњој вечери у једанаестој глави прве Коринћанима. Тако да видимо да је рана црква практиковала Господњу вечеру, такође видимо учење о њој у посланицама, и због тога ми практикујемо Господњу вечеру у цркви.

Кршење водом: Исус је учио о томе, практиковано у Делима Апостолским, и учио у посланици Римљанима, шеста глава. И због тога ми прихватамо кршење водом као ритуал у цркви. Прање ногу: Исус је учио о томе, али ми не налазимо да је рана црква то практиковала у Делима Апостолским, једини случај који налазимо је спомињање Дорке и да је она прала ученицима ноге. Али у посланицама нема учења о томе. Неке цркве практикују прање ногу, али већина црква то не практикује јер ова пракса не испуњава све захтеве. Има оних који практикују ово. Ми смо чак у једном периоду ту у Голготи размишљали о томе да перемо ноге, и то је било у Хипи периоду када су сви долазили у цркву босоноги. И тада бих то били прикладно. Али пошто су сви постали формални, нема потребе за тиме.

Тако да ако следимо захтеве херманautике, нема споњања о томе као доктрина. Није препоручено. Није учио као нешто што бих требало да се ради. Павле је то ту споменуо зато што то користи као пример нечега што показује недоследост у њиховој вери. Али, Мормони су направили велику ствар око овога, они крсте за мртве, и зато они имају архиве родослова, где ти можеш да одеш и нађеш информације о твојим рођацима који су

умрли. И ти можеш да се крстиш за твоје умрле рођаке, и тако их можеш спасити од пакла. И зато они кажу да је важно да се крстиш за умрле рођаке, да бих их спасио од пропасти.

И много Мормона покушавају да контактирају своје рођаке да бих добили дозволу од њих да се крсте за њих. Тако да се они умешају у спиритизам, покушавајући да контактирају мртве. И ово није свеопште познато. Многи мормони то не практикују али има оних који то практикују. И то је мало претерано, и не би хтео више да говорим о овоме...

И зашто угрожавамо наше животе сваки дан ако нема ускрснућа? Било бих глупо од мене да пролазим кроз сва ова прогонства сваки дан. Зашто бих пролазио кроз све то ако нема ускрснућа?

И ми, зашто подносимо муке и невоље сваки час? Сваки дан умирем, тако ми, браћо, ваше славе, коју имам у Христу Исусу Господу нашем. Јер ако сам се по човеку борио са зверовима у Ефесу, каква ми је корист ако мртви не устају? (15:30-32)

Хајде сада да следимо Епикурејску филозофију, хуманистичке идеје.

Да једемо и пијемо, јер ћемо сутра умрети. Не варајте се: зли разговори кваре добре обичаје. Отрезните се једанпут као што треба, и не грешите; јер неки не знају за Бога, на срамоту вама кажем. (15:32-34)

Неки од вас ово не знају, и на вашу срамоту вам ово говорим.

Али ће вам рећи ко: Како ће устати мртви? И у каквом ће телу доћи? (15:35)

Библија нас учи да када Исус дође по Своју цркву да ће они који су заспали у Христу доћи са Њиме. Тако да када Господ дође по Своју цркву, наши вољени који су умрли ће доћи са Њиме да нас сретну. Господ ће их довести са Собом. Какво ће онда тело они имати када Он дође? Када Господ дође по нас и они вољени који су умрли, какво ће тело они имати? Да ли ћемо их препознати? Да ли ћемо их знати? Павле спомиње ово јер су они исмејавали ову идеју о ускрснућу, „Како мртви ускршћу и какво ће тело имати када дођу?“ Павле каже, „Безумници, зар не схватате да оно што посејеш неће оживети ако прво не умре? Желите да исмејавате идеју ускрснућа мртвих? Желите да исмејавате то?“ Он се обраћа онима који су говорили да нема ускрснућа мртвих. И сада им каже,

Безумнице! (15:36)

Природа нас учи о ускрснућу мртвих.

То што сејеш неће оживети ако не умре. И што сејеш не сејеш тело које ће бити, него голо зрно, било пшенично или друго како. А Бог му даје тело како хоће, и сваком семену своје тело. (15:36-38)

Не можеш да верујеш у ускрснуће мртвих? То је безумно. Природа ти сведочи о томе. Семење. Узми семе, и засеј га; оно проклије, умре. Ти не засејеш тело које ће родити, све што ти посејеш је голо семе. Бог је тај који одлучи какво ће тело имати. Ја могу да узмем у руку ружно семе и да те упитам, „Шта је ово ружно семе?“ „Па, Чак, то је гладиола.“ „То је гладиола? Шалиш се.“ „Не, то је гладиола.“ „Сигуран си?“ „Аха.“

И ја онда узмем то ружно семе, и ставим га у земљу, покријем га и шта ће се бити са тим семеном? Умреће, проклињаће. Али, када умре, онда ће се поделити у два дела, и онда продре мала бела младица. Корени се упуте ка дну а младице/изданака ка врху. И чим

изађе на ваздух, добије зелену боју. Онда нарасте у петељку, пупољци се појаве, и временом се претворе у разнобојне цветове. Љубичасте, беле, црвене беле, розе боје. И ја те онда упитам. „Како се зове тај дивни цвет шароликих боја?“ „Чак, то је гладиола.“ „Зезаш ме. Шта ти мислиш да сам ја? То не може бити гладиола. Ти си ми рекао да је то ружно семе, гладиола. Овај дивни цвет не може бити гладиола. Зезаш ме.“ Видиш, када засадиш семе, Бог је тај који му да тело какво Он хоће. Ти ниси засадио тај диван цвет. Ти нису узео тај диван цвет, ставио га у земљу, ти си семе покрио са земљом. Све што си ти урадио је да си ставио то семе, и покрио га са земљом. Све што си ти засадио је било голо семе, које је умрло али је добило ново тело од Бога, тело које је Богу угодно. Ти ниси засадио тело које ће бити него голо семе. Бог му је дао тело које Му је угодно, и Павле каже, „Тако је и са ускрснућем мртвих.“ Тако да када једнога дана видиш дивно створење са таласастом косом, неко ће те упитати, „Ко је то?“ И неко ће одговорити, „То је Чак.“ „Шалиш се. Не могу да верујем.“ Хеј, шта ћеш, процветао сам.

Није свако тело једно тело, него је друго тело човечије, а друго скотско, а друго рибље, а друго птичије. (15:39)

Свако од нас има другачије тело.

И имају телеса небеска и телеса земаљска: али је друга слава небеским, а друга земаљским. Друга је слава сунцу, а друга слава месецу, и друга слава звездама; јер се звезда од звезде разликује у слави. (15:40-41)

Једно има енергију и силу која даје живот, која излази од ње. Друга планета зависи од те енергије која долази до ње. Различита тела, различити облици у небесима, различите небеска тела. И свака звезда се разликује од друге.

Тако и васкрсење мртвих: (15:42)

Семе, ми смо као усађени. И овом старом телу он сада говори да,

сеје се за распадљивост, а устаје за нераспадљивост; Сеје се у срамоти, а устаје у слави; сеје се у слабости, а устаје у сили; Сеје се тело телесно, а устаје тело духовно. Има тело телесно, и има тело духовно. (15:42-44)

Ја сада живим у природном телу. Али прави ја, није у овом телу. Прави ја је дух. Бог ми је дао ово тело да бих се кроз њега прави ја, могао изразити. Тако да оно што сам ја, шта осећам и мислим ја то могу да вам искажем захваљујући мом телу, а исто тако и ви можете да исказете ко сте ви и шта осећате кроз ваше тело, и то је начин који ми користимо да комуницирамо једни са другима. Ја те тако могу упознати. Ја те тако разумем и ценим. Ја тако могу да ти се и дивим. Ја могу да те и волим. Бог је то тако намерио да користећи наша тела ми можемо да имамо значајна пријатељства и односе са другима. Али, тело није ја, него посредник који ја користим да бих се изразио. И једнога дана ће ово старо и распадљиво тело бити сахрањено. Ово слабо тело ће бити стављено у земљу. Ово нечасно тело ће бити засађено у земљу. Али, насупрот томе, ја ћу бити уздигнут у славу, у нераспадљивост, у част. Јер постоји природно тело; које ће бити засађено у земљу. Али такође постоји и духовно тело, и то ново тело ме чека.

И за пар недеља ћемо проучавати другу посланицу Коринћанима, пето поглавље. И Павле ће тамо говорити исто о овоме. Он тамо каже, „Јер знамо да кад се земаљска наша кућа тела раскопа, имамо зграду од Бога, кућу нерукотворену, вечну на небесима.“ Он овде говори о новом телу које ме чека. Бог је припремио ново тело за мене, зграду од Бога, нерукотворену, вечну на небесима. „Тако ми који смо у овим телесима чезнемо да се иселимо из њих. Не да бих били неутелотворени дух, него да се уселимо у нову зграду,

ново тело. Желим да обучем то ново тело које је са неба. Јер ја знам да докле ја живим у овом телу," докле год Чак живи, „ја сам одвојен од Господа, али бих ја радије био одвојен од овог тела и био у присуству Господњем," у том новом телу. Исус је рекао, „Многи су станови у кући Оца Мојега. Идем да вам приправим место." Он говори о том новом телу које ће припремити за тебе. Мој дух ће се уселити у нови славни замак.

Ја сам увек био заинтересован у могућности људског тела. Ја сам се трудио да испитам границе овога тела. И интересантно је видети колико високо ово тело може да скочи, колико брзо може да трчи и сличне ствари. Биће интересатно видети које су границе новог тела, а то ново тело је много супериорније од овога.

Постоји природно/телесно тело и доховно тело.

Тако је и писано: Први човек Адам постаде у телесном животу, а последњи Адам (Исус Христ) у духу који оживљује. (15:45)

И ова реч оживљује је тешка за превођење са Грчког. Значење је *оживљује дух*, или *дух који оживљује*.

Али духовно тело није прво, него телесно, (15:46)

Први Адам, телесни.

па онда духовно. Први је човек од земље, земљан; други је човек (Исус) Господ с неба. (15:46-47)

Ја сам примио тело од Адама. А једног од ових дана ћу примити ново тело од Исуса. Обликовано у Његово наличје. „Љубазни! сад смо деца Божија, и још се не показа шта ћемо бити; него знамо да кад се покаже, бићемо као и Он, јер ћемо Га видети као што јесте" (1. Јованова 3:2). Друго тело је од Господа, духовно, небеско.

Какав је земљани такви су и земљани; и какав је небески такви су и небески. И како носимо обличје земљаног тако ћемо носити и обличје небеског. (15:48-49)

Пошто тело и крв не могу наследити царство Небеско, ја морам да добијем ново тело. Ново тело које ће бити у обличју тела Исуса Христа, у обличју Његовог небеског тела. Такво ће моје тело бити.

Када је Бог створио тело у којем тренутно живиш, Он га је створио од земље. „Јер си прах, и у прах ћеш се вратити," се говори о људском телу. Оно је изашло из земље. Истих седамнаест елемената који сачињавају прах земаљски су истих седамнаест елемената који сачињавају твоје тело.

Када је једна мајка рекла свом сину да смо сви ми створени од праха земаљском, он је једнога дана сав узбуђен дошао до ње у кухињу и рекао јој, „Мама, дођи брзо. Погледао сам испод кревета и неко или долази или одлази." Овде се говори о телу, не о теби. Не о човековом духу.

Ово тело није само створено из праха земаљског него је створено за земљу, земаљско. Бог је створио твоје тело да постоји у условима земаљске средине. Твоје тело је дизајнирано да прими кисеоник атмосфере у која се састоји од 78% од нитрогена и 21% од кисеоника. Преостали један проценат се састоји од неона, фреона и других гасова. Они су дизајнирани за земљу. Ово тело није дизајнирано за свемир; није дизајнирано за стратосферу. Ја нисам дизајниран за живот на месецу, Марсу, Венери и Јупитеру. Оно је

само дизајнирано за живот на земљи. Ако бих узео своје тело изван земље ти би морао да понесеш неку вештачку атмосферу која бих ти омогућила живот. Они људи који су отишли на месец су морали да понесу вештачку атмосферу са собом. Видели сте њихова свемирска одела, која су дизајнирана да би они могли да живе изван земље. Њихови резервоари имају исти однос нитрогена и кисеоника као што је у атмосфери земље. Они су морали да узму све за вештачку животну средину која копира земљану атмосферу да би они могли да преживе на месецу. Јер људско тело није створено за живот на месецу. Твоје тело није створено за небо.

А ово говорим, браћо, да тело и крв не могу наследити царство Божије, (15:50)

Твоје тело је створено за земљу, и Бог жели да те доведе у Његово славно присуство у небу. Да бих се то догодило, Бог је одредио не да имаш неко одело са резервоаром, него је одредио да ти да ново тело које је дизајнирано за живот у небу. За особу која је Божије дете, смрт се често објашњава са *спавањем*, јер све што се деси је да се ти преселиш из старог тела, шатора, у нову кућу која је припремљена за тебе. Једноставно.

Поново, тело које изађе из земље није тело које је засађено у њу. Све што си ти засадио је голо семе. А Бог је тај који одређује какво ће тело имати.

Ја ћу имати ново тело. И не знам како ће изгледати, да ли ће уопште изгледати као ово, и није ме брига. То ново тело ће удовољити Богу, и знам да ће за мене бити сасвим задовољавајуће. Ја очекујем боље.

нити распадљивост нераспадљивости наслеђује. (15:50)

Другим речима, ово распадљиво тело не може наследити нераспадљивост.

Ево вам казујем тајну: јер сви нећемо помрети (заспати), а сви ћемо се претворити. Уједанпут, у тренућу ока у последњој труби; јер ће затрубити и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се претворити. Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност. (15:51-53)

Павле нам овде доноси ново откриће, мистерију. Нешто што Господ није открио до сада а сада је откривено да ће једнога дана бити та славна промена деце Божије. Нећемо сви заспати, или умрети, али ћемо сви бити промењени/претворени, у трен ока. Ово је догађај који зовемо узеће цркве, када ћемо сви ми бити промењени и када ће се ово распадљиво тело обући у нераспадљиво; смрто ће обући без смртно.

А кад се ово распадљиво обуче у нераспадљивост и ово се смртно обуче у бесмртност, онда ће се збити она реч што је написана: Победа прождре смрт. Где ти је, смрти, жалац? Где ти је, пакле, победа? А жалац је смрти грех, а сила је греха закон. А Богу хвала који нам даде победу кроз Господа нашег Исуса Христа. (15:54-57)

Ми ћемо бити промењени; примићемо ново тело које је прикладно за небо.

Још један пример и онда ћемо наставити даље. Гусеница има интересантно тело, које је створено да пузи по земљи. Та гусеница пузи по пољима. И видео сам их како прелазе преко пута за време летњих врућина. И тај асфалт за време летњих врућина зна да буде веома врућ. И могу да замислим ту малу гусеницу како за време тог преласка тог пута, тог врелог асфалта, како прокоментарише, „Волео бих да могу да летим, уморан сам од тога да су ми ноге прљаве и вруће.“ И та мала гусеница бих можда покушала да полети, можда проба да се попне на дрво и да полети али њено тело није дизајнирано за лет. Оно је

дизајнирано само да пузи по земљи или по зидовима. Али ће се једнога дана та гусеница попети на зид твоје куће, па ће избаци једну лепљиву супстанцу која ће се залепити на њу и оформиће чаурицу око себе. И после неког времена посматрања те чаурице, видећеш да ће почети да се тресе. И ако наставиш да посматраш видећеш да ће се та чаура отворити и ће се дивно златно црна крила појавити. И за моменат се неће пуно тога дешавати и онда ће тај дивни лептир почети да лети свугде где пожели. Прећи ће преко твоје ограде и нестаће. Шта се догодило? Метаморфоза, промена тела која му је сада омугућили да постоји у сасвим другачијој околини. Нема више врућих и прљавих ногу. Сада може да лети. Када погледам на свет у којем живимо и неред у којем се налази, често помислим „Боже, уморан сам ових врућих, прљавих ногу. Волео бих да могу да полетим.“

„Ево вам казујем тајну: јер сви нећемо помрети (*заспати*), а сви ћемо се претворити. Уједанпут, у тренућу ока у последњој труби; јер ће затрубити и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се претворити. Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност.“ Винућу се у висине да будем са мојим Господом. Када се Он врати да влада на земљи ја ћу бити са Њиме у мом новом телу. Оно ће имати нове могућности и ко зна какве ће оне бити.

Зато, браћо моја љубазна, будите тврди, не дајте се помакнути, и напредујте једнако у делу Господњем знајући да труд ваш није узалуд пред Господом. (15:58)

Једна дивна ствар у вези тога што радиш за Господа је то да то никада није узалудно. Ја сам уложио пуно труда, времена у разне пројекте да бих их на крају видео како се распадају, мада сам у процесу постизања тих ствари мислио да све иде одлично. Сву енергију коју сам уложио, сво време које сам уложио је било узалудно. И лако је помислити, „Који губитак времена и труда!“ Али то никада не можеш рећи да радиш нешто за Господа. Твој труд за Господа никада није узалудан. „Али нису поверовали, или, нису примили.“ То је уреду. Бог те не плаћа по провизији, он ти даје плату. Он те плаћа за твој рад али не за резултате твог рада. Твоја плата долази зато што радиш за Њега. И због тога, развијај свој рад за Господа, јер никада није узалудан.

И сада ће Павле да им пише о Јерусалиму и о његовој жељи да узме прилог од паганских цркава као добровољни прилог за светце у Јерусалиму који су пролазили кроз веома тешко време. Они су били у финансијској потреби и однос између пагских цркава и њих је био можда мало чудан. И Павле се надао да ће тај новчани прилог од Хришћана паганског порекла казати цркви у Јерусалиму, „Хеј, ми смо браћа. Волимо вас. Сви смо ми тело Христово.“

16. поглавље

А за милостињу светима (онима који су у Јерусалиму), као што уредих по црквама галатијским онако и ви чините. Сваки први дан недеље (16:1-2)

И из овога може се закључити да је Недеља био дан њиховог сакупљања.

нека сваки од вас оставља код себе и скупља колико може, да не бивају збирања кад дођем. (16:2)

Павле није желео да они имају сакупљање прилога када он буде тамо, него да то учине раније.

А кад дођем, које нађете за вредне оне ћу с посланицама послати у Јерусалим нека однесу вашу помоћ. А ако буде вредно да и ја идем, поћи ће са мном. А к вама ћу доћи кад прођем Македонију, јер ћу проћи кроз Македонију. А у вас може бити да ћу се забавити, или и зимовати, да ме ви пратите куд пођем. Сад вас у пролажењу нећу видети, а надам се неко време остати код вас, ако Господ допусти. (16:3-7)

Павлови планови висе, нека буде како Господ дозволи. И ово је нешто чему се надам, нешто што ја планирам. Планирам да прођем кроз Македонију, северну Грчку и да навратим до Коринта, и зато бих хтео да тај прилог буде већ прикупљен када дођем. И планирам да проведем зиму са вама тамо, ако Бог да.

Добро је када ходаш са Господом да имаш опуштен став. Шта год Господ има у плану. Мишљења сам да ми често знамо да будемо заглављени у нашим плановима да не дозволимо Богу да промени наш план.

Добар став када не желиш да будеш узнемирен је да очекујеш да будеш узнемирен. Ако очекујем од Бога да ме узнемири у било ком периоду, онда када Он то учини ја нисам узнемирен. Али, ако покушам да организујем свој живот до најмањег детаља, онда када будем узнемирен онда знам да будем веома узнемирен. Али, ако очекујем да будем узнемирен, онда нисам узнемирен. Јер очекујем да будем узнемирен. Јаков је рекао у посланици, „Слушајте сад ви који говорите: сутра ћемо урадити ово или оно,“ он им каже да бих требали рећи, „Ако Господ да ми ћемо урадити ово или оно,“ јер не знате шта сутра носи. Живот је као пара, појави се за моменат и нестане. Не знате шта сутра носи...и зато је боље рећи, „Ако Господ да.“ И Павле овде каже, „Ако Господ допусти. Ово је моја намера да урадим ако Господ допусти.“ Он оставља отворене опције за Бога да га води. Ово је што ја намерам, чему се надам, шта планирам, ако Господ допусти.

А у Ефесу ћу остати до Тројичина дне (тј. Пентакоста); (16:8)

Пентакос је у Јуну. Онда бих дошао до Македоније и затим бих сишао доле до њих и провео зиму. Коринт је одлично место да се проведе зима, и после тога би отишао у Јерусалим. Његова жеља је да буде у Јерусалиму за време празника Пасхе.

„У Ефезу ћу остати до Пентакоста.“

Јер ми се отворише велика и богата врата, и противника има много. (16:9)

Ово ми се свиђа, „Ја ћу остати овде јер ту постоји пуно проблема.“ Пуно непријатеља, пуно противника. Остаћу овде на неко време. За многе од нас ако смо окружени противницима, ми смо склони да одемо одатле. Што их је више са тиме смо одлучнији да одемо. Али за Павла је то био изазов. Било бих добро да и ми искусимо више изазова у нашем ходу са Господом. Врата су отворена, али има пуно противника. Има толико прилика. Ја ћу остати овде на кратко, иако је веома напето. Прилике су велике. Пуно противника, али пуно и прилика.

А ако дође Тимотије, гледајте да буде код вас без страха; (16:10)

Немојте да га уплашите, он је млад.

јер он ради дело Господње као и ја. Да га нико, дакле, не презре, (16:10-11)

Сећате се шта је Павле рекао Тимотеју, „Нико да не постане немарљив за твоју младост; него буди углед вернима у речи, у живљењу, у љубави, у духу, у вери, у чистоти.“ И он сада пише цркви и каже, „Немјте те га презрети. Он је млад. Али он ради дело Господње као и ја.“ Павле је такође писао о Тимотеју у једној од посланица, „Немам никога ко је сличнога ума и бриге као ја од Тимотеја.“ Тимотеј је био сличан Павлу, и он је имао исту визију као и Павле. Павле каже, „Нема никога ко је као ја као што је Тимотеј.“ Он им пише да приме Тимотеја. „Он ради дело Господње као и ја, немојте га презрети.“

него га испратите с миром да дође к мени; јер га чекам с браћом. (16:11)

Помогните му на путу, јер ја чекам на њега.

А за брата Аполо, (16:12)

Сећате се да је Павле говорио о Аполу на почетку ове посланице, да су били они који су говорили, „Ја сам Петров. Ја сам Аполов. Ја сам Павлов.“ Па је затим рекао, „Један засађује, други залива, а Бог је тај који даје раст. Ја сам засадио а Аполо је је заливао; Бог је тај који је дао раст. Онај који сади је ништа као и онај који залива; Бог је тај који даје раст.“ И сада им Павле пише о Аполу.

А за брата Аполо,

многа молих да дође к вама с браћом: и никако не беше му воља да сад дође; али ће доћи кад имадбуде кад. Пазите, стојте у вери, мушки се држите, утврђујте се. Све да вам бива у љубави. (16:12-14)

И Павле иде по обичају завршавања његових посланица, сетите се само Римљанима 13. поглавље, он сада даје кратка охрабрења. У посланици Солуњанима је то исто урадио. Тако да овде видимо кратка охрабрења: пазите, стојте у вери, мушки се држите, утврдите се. Све чините у љубави.

Молим вас, пак, браћо, знате дом Стефанин да је новина од Ахаје, и на служење светима одреди се; (16:15)

Волим ово. Они су се одредили да служе светима.

Да сте и ви покорни таквима, и свакоме који помаже и труди се. Али се обрадовах доласку Стефанином и Фортунатовом и Ахајиковом, јер ми они надокнадише што сам био без вас; (16:16-17)

Ценим ове момке који су дошли до мене са намерницама.

Јер умирише дух мој и ваш. Препознајте, дакле, такве. Поздрављају вас цркве азијске. (16:18-19)

Павле је био у Ефезу када је писао ову посланицу.

Поздрављају вас у Господу много Акила и Прискила (16:19)

Првобитни сусрет Павла са Акилом и Прискилом је био у Коринту. Они су се обратили тамо преко Павла, барем се тако чини. Он их је тамо упознао и онда су они отишли у Ефез и са Павлом радили у Ефезу.

Поздрављају вас у Господу много Акила и Прискила с домашњом својом црквом. (16:19)

Црква не мора да буде у згради. Ако се двоје или троје скупу у Исусово име имате цркву, тако да црква може бити под дрветом или у нечијој кући. Господ је тамо. Скуп верника да славе Бога. И зато каже, „са домашњом својом црквом, или црквом која је у њиховом дому.“

Поздрављају вас браћа сва. Поздравите један другог целивом светим. Поздрављам вас ја, Павле својом руком. (16:20-21)

До ове тачке је Павле диктирао ово писмо. Он сада узима перо из руке особе којој је диктирао и са лошим видом каже, „Сад ћу ја нешто да напишем.“ И вероватно се потписао са великим словима јер му је вид био оштећен, и по томе се могло препознати да је Павле у питању.

Поздрављам вас ја, Павле својом руком.

Ако ко не љуби Господа Исуса Христа да буде проклет, маран ата. (16:22)

Нека буде анатема. Анатема значи да је проклет. И свака особа која не воли Господа Исуса Христа је проклета. Мараната, Господ долази! Ово је став који бих требали стално да имамо. Овај став треба да имамо у овом материјалном друштву. Да имамо овај ментални став када се суочавамо са материјализмом овога света. Господ долази! Ми смо у свету. Ми нисмо од света. Ми треба да будемо светло у сваком нашем контакту са светом, схватајући да Господ долази. Немојте се ухватити за тренутне материјалне ствари. Умешајте се у вечне, духовне ствари. Кад будемо гледали у другу посланицу Коринћанима, Павле каже, „ми не гледамо на ствари које су виђене, оне су тренутне, него на ствари које нису видљиве, вечне.“

Благодат Господа нашег Исуса Христа с вама; И љубав моја са свима вама у Христу Исусу. Нека тако буде. (16:23-24)

Славно. Прва Коринћанима.

Следеће недеље почињемо другу Коринћанима, прве два поглавља. Такође ће те видети да су то вема занимљива поглавља. Знате, узбудљиво је знати да је могуће да ће наш следећи састанак бити у небу, Мараната! Господ долази.

Нека Господ буде са вама и нака вас благослови ове седмице. Нека Реч Божија богато пребива у вашим срцима у вери. И заједно са осталим светима растите у схватању Божије љубави за вас. И искусите све више и више Божији додир љубави и силе у вашем животу, док се трудите да ходате са Њиме по Његовој вољи. Нека вас Бог благослови и испуни са Његовом љубављу. У Исусовом имену.

115

1 Korinćanima
Čak Smit